TB ~~535~~
797

T.B. 797

ஸ்ரீகாளத்தி புராண வசனம்

RO: 38·2125
NII
3713

497

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீகாளத்திபுராண வசனம்.

இஃது

கெ. மு. ரா. ஷண்முகசுந்தர நாயகரால்

எழுதி

பம்மி - தியாகராய செட்டியாரால்

பிரசுரிக்கப்பட்டது.

நாராயணி அச்சுக்கூடம்,

பழைய வண்ணாரப்பேட்டை,

சென்னை.

20-2-11

Copy - Right Reserved.

விலை அணா 4.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

OFFICE OF THE REGISTRAR OF BOOKS
21 MAR 1911
MADRAS.

ஸ்ரீ - கருணைப்பிரகாச சுவாமிகள்:
சிவப்பிரகாச சுவாமிகள்
வேலைய சுவாமிகள்

திருவாய் மலர்ந்தருளிய

சீகாளத்தி புராணம்,

இதை

கே. மு. ஷ. ஷண்முகசுந்தர நாயகரால்

சீகாளத்தி புராண வசனம்.

எளியவசனமாக எழுதி

பம்மல் தியாகராய செட்டியாரவர்களால்,

பிரசுரிக்கப்பட்டது.

நாயனர் அச்சுக்கூடம்,
பழைய வண்ணாரப்பேட்டை,
சென்னை.
20-2-11.

Copy - Right Reserved.

விலை அணா 4.

536
Q23:38·2:1125
N11
83713

MADRAS

உ

சிவமயம்.

ஸ்ரீ - சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் திவ்ய சரித்திரம்.

இற்றைக்கு சற்றேறக்குறைய இருநூற்றைம்ப தாண்டுகட்கு முன்னர் திருக்காஞ்சியில் தொண்டைமண்டல வேளாளர்க்குக் குலகுருவாய் விளங்கிய குமாரசுவாமி தேசிகரென்பாருக்கு அண்ணாமலையார் திருவருளினால் ஸ்ரீ சிவப்பிரகாச சுவாமிகள், வேலைய சுவாமிகள், கருணைப்பிரகாச சுவாமிகள், ஞானாம்பிகை யம்மை என்னும் நால்வரவதரித்து முதல் மூவருங் கல்வி பயிலுங் காலத்தில் இவர்களரிய பிதா சிவலிங்க யைக்யமுற்றனர்.

சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் தந்தையாருக்குச் செய்யவேண்டியவைகளைச் செய்துவிட்டு தம்முடன் பிறந்தாருடன் திருவருணைக்கேகி ஸ்ரீ-குருதேவரை தரிசித்து சோணசைலமாலையென்ப பெயரிய ஓர் பிரபந்தத்தைப்பாடி அவ்வண்ணாமலையை அண்ணாமலையாருக்கு சாத்தியருளி இன்னும் பொருள்களைக் கற்கவேண்டுமென்னும் பேராவலால் தஞ்சகோதரருடன் துறைமங்கலஞ் சேர்ந்து ஆங்கு அரசமையடைந்த குருலிங்கசங்கம பக்தியிற் சிறந்த சயிலப்பசாமியாம் அண்ணாமலை ரெட்டியாரை அடிமைகொண்டு அவரால் செவ்வையாக மடத்திருமேற்றில் கட்டுவித்த திருமடத்தி லெழுந்தருளி அவருக்கு நல்லருள் சுரந்து ஆங்கு இரண்டாண்டளவிருந்து, கல்வியின் விருப்பம் யவருக்குந் தெரிவிந்து அவரால் குருதக்ஷிணையாக வழிச்செலவிற் களித்த முந்நூறு பொன்னையும் பெற்று திருநெல்வேலியை யடைந்து, சிந்து பூந்துறையில் தருமபுர வாதீனத்து வெள்ளியம்பலவாண சுவாமிகள் இலக்கண விலக்கியங்களில் மிக்க ஞானமுடையவரென்றறிந்து தஞ்சகோதரருடனவரையடைந்து தங்கருத்தை வெளியிட அவர் அவர்களுடைய இலக்கியப் பயிற்சியை யறியவேண்டி கு என்பதை முதலீறாக் கவை

விழவும், தேருடையான் என்பதை இடையிலும் வைத்து ஓர் வெண்பாப் பாடுகவென்றருளலும், சுவாமிகள் உடனே,

வெண்பா.

"குடக்கோடு வானெயிறு கொண்டாற்குக் கேழல்
முடக்கோடு முன்னமணி வாற்கு—வடக்கோடு
தேருடையான் றெவ்வுக்குத் தில்லைதான் மேற்கொள்ள
லூருடையா னென்னு முலகு."

என்னும் வெண்பாவைப் பாடியருள அவ்வெண்பாவில் வடக்கோடு தேருடையான் என்றமைத்திருத்தலை வியந்து சுவாமிகளைத் தழுவி அம்மருதிருந்த வேலைய சுவாமிகட்கும், கருணைப் பிரகாச சுவாமிகட்கும் பஞ்சலட்சணங்களையும் ஓர் பக்கத்துள் பாடஞ் சொல்லி முடிக்க, சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் அண்ணாமலை செட்டியாரளித்த முப்பது பொன்னையுங் குருதக்ஷிணையா யளிக்க வெள்ளியம்பலவாண தம்பிரான் அதனை மறுத்து திருச்செந்தூரிற் றம்மை சதா தூஷித்துக் கொண்டிருக்கும் ஒரு புலவரின் இறுமாப்பை யொழிக்கில் அஃதே நமக்கு ஆனந்தமாமென, சுவாமிகள் தம்பியைக் அங்கு நிஞ்சேகாதருடன் சென்று அப்பெரும் புலவரைக்கண்டு அவர் இவர் வெள்ளியம்பலவாண சுவாமிகளருஞ் சீடரெனத் தெரிந்து வழக்கப்படியே அவரை தூஷிக்க இருவருக்கும் பெருவாதந் தாக்குண்டாய் திருச்செந்தூர் முருகபிரான் மீது நிரோட்டகயமகவந்தாதி யார் முன்பாகப் பாடுகிறார்களோ அவர்களே ஜயித்தவராவர். அவருக்கு தோல்வியுற்றோர் அடிமை செய்தே ஆகவேண்டுமென உறுதி செய்துகொண்டு உடனே தாம் முப்பது கலித்துறை பாடிமுடித்தனர். அவ்வித்துவானோ அநேகநாளினும் எவ்வளவோ பாடுபட்டும் ஒரு பாட்டேனும் எழுதவியலாது சுவாமிகளை வணங்கி அடிமையாயினேன், அடிமையாயினேனென்று கூற, சுவாமி அவ்வித்துவானை தம்பிரானவருக்கு அடிமை செய்வித்தருளி ஆசிரியர் கட்டளைப்படி சிலகாலஞ் சிதம்பரத்தி லெழுந்தருளி பிறகு சிவஸ்தலங்களை தரிசித்துக்கொண்டு மீண்டும் அண்ணாமலை செட்டியார்பால் விஜயஞ் செய்து அவரால் திருவெங்கைமாநகரத்தில் கட்டுவித்த திருமடத்தி லெழுந்தருளி அத்தலத்திலுள்ள பழமலைநாதர்மீது திருவெங்கைக்கோவை, திருவெங்கைக் கலம்பகம், திருவெங்கையுலா, திருவெங்கையலங்காரம், என்னும் பிரபந்தங்களியற்றி எழுந்தருளியிருக்கையில் அவ்வூர்ப் பிடாரியின் இரத்தினால் அடியவர்கட்கு மிக்க இடையூறாகமான திருமடத்தின் முருங்கைமரம் முறிந்ததுகண்டு,

விருத்தம்.

"திருந்தழகி முலைக்கணைவார் நினைத்தோடை விருத்தகிரிச் செல்வத் தோகாம், பெருந்தகைமை யுடையம்யாம் விடுமோலை வெங்கைநகர்ப்

பிடாரி காண்க, விரும்புவிழி லொருமுருங்கைக் கொம்பொடியா மற் காத்திங் கிருக்கு நீயும், முருங்கைதனை வேரோடுங் களைந்தனையென் றாலுனக்கு முறைய தாமோ."

என்னுந் திருவிருத்தத்தால் அவ்விசத்தை யழித்து அங்கு சிலநாளிருந்து அண்ணாமலை செட்டியாரிடம் எழுந்தருள அவர் சுவாமிகளை நோக்கி தேவரீர் விவாகஞ் செய்துகொள்ளவேண்டுமென விண்ணப்பிக்க, சுவாமிகள் உடனே,

விருத்தம்

"சேய்கொண்டா ருங்கமலச் செம்மாது டனேயாவப், பாய்கொண்டா னும்பரவும் பட்டச் சுரத்தானே. நோய்கொண்டா லும்கொள்ளலா தாயைய தனவிருந்து, பேய்கொண்டா லும்கொள்ளலாம் பெண்கொள்ள லாகாதே."

"கட்டையிலே யிருக்குமனத் துறவடைந்த பெரியோர்களிதைக் கேளீர், கட்டையிலே தொடுத்துமுந்தி பெறுமனைவும் பெரியகங்கி ஒடங்குஞ் சாம, வெட்டையிலே மதிமயங்குஞ்சிறுவருக்கு மனையிலே விரும்பித்தாலி, கட்டையிலே தொடுத்துக்கட்டையிலே கிடத்துமட்டுங் கவலைதானே."

என்று விடையளித்தருளினார். சுவாமிகள் கருத்துணர்ந்த அண்ணாமலை செட்டியார் விவாகஞ் செய்துகொள்ள வேலைய சுவாமிகளை வேண்ட அவர் தம் ஆசிரியரையும் அண்ணார் கருத்தெதிர் பார்த்தவராய் மௌன முற்றனர். பிறகு செட்டியார் கருணைப்பிரகாச சுவாமிகளிடந் தங்கருத்தை வெளியிட அவர்.

நாணியென்பதை நாரியென்றமைத்திடு நகையால்
வேறுவானைத் தலைகொத்துப் போய்ப் புகுந்ததென்றும்
காணலாவதோ குருவமெய்ந் நாரியைக் கண்டாற்
பூணுவார் மயல்காளை யென்பதும் புதிதோ.

என்றதைக் கேட்டருளிய சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் தாம் அதுவரையில் துறவுபூண்டிருத்தலை யவர்களுக்கு தெரிவித்து அவர்களை விவாகஞ் செய்துகொள்ளக் கட்டளையிட்டு அவ்விவாககாலத்தில் யாவரும் பெருவகை பூக்க,

விருத்தம்.

"பிறையின் தென்றிசிலைச் சுறைநின்ற மடமயிலைப் பாசொன்ன யுயர் விளைவு, மன்னவொரு மடமங்கை யன்றுவென்ன டிக்கொலிக்கழு தொழுகு தண்புனலெனத், துய்யவொளி யானைஉறு கரியவிழிகாதலாய்

தோயத்திலுன்றோவெனச், சொல்லருங் கமலமலர் காவிமலர் கொடி வள்ளை தூயசெய்ந்துமுக மென்னப், பொய்யெனத் தினைத்துணுந் தொய்யை யுங் கூத்தனும் புனலினிடை யுண்டோவெனப், புற்புதஞ் சைவலம் தெள வை மறுத்துப் புகன்றிடுதி மங்கா வெனத் தயையலை [illegible] லொடு வணங்கிடுவென் தன்பிழை பொறுத்தி யென்றே சங்கர னுரைத் திடத் திருவுள மகிழ்ந்தசிவ சுந்தரி யுமைக் காக்கவே."

நாணவனிடத்திலே சங்கரன் வந்தானையவென் செவிலைய மிகவும மறுகன் இன்னிலு மென்று [illegible] மத்தர்வே லலதோ சொக்கி, வி ரைவுடன் விரைவிலே அண்ணாவென் சென்னியில் வணங்குவன் வெண்ணி லவெனவே, வெட்பிம்பிம்பின்னேயைப் பார்த்துளிபிப்படி விகடமென் செய்தா யென, மருவுமென்னைக்கீன, முழுமனக்காவென்ன மயிவுவதவைத்துத்திற, மலையலைய [illegible] ருமுலையவளை கொக்கிதின் மைந்தனைப் பா ரு வெனக், கருதரிய கடலாடை யுலகுபலவண்டமுங் கருப்பமாப்பெற்ற கன்னி, கடைப்பிலையருகமைத்தமகிழ்வுகொண்டனள் களிப்புடனுமை க்காக்கவே.

"அம்பிலை யரசிதன்னை சொக்கியுங் குபரனை மயமென வுமை யை சோக்கி, பரியரவுசெயனத்தை பரவுமுவ பாதாத்தை பதியாய்கொல் சிறிது மென்ன, மம்பினை தொழுயிரக் குறுமாண்டி நீயென்ன நகன் றாசுவறிவே யென்ன, மலையுமம் பெய்புகள் நீரெனப் பாரத மடந்த தேசுரியாமென, வெம்பியொரு வன்பிரம் பாலடித் தானென்ன விளங்கி வழு வொருத்தி தாம்பால், வினையா சொல்லென்ன வென்னுறு விரம்பெ ரன்கள் மிகுவுமையை நீக்கினை யெனப், பம்புசும்பினிலா மிகட்டிப்ப நீக் கினை பதுமமலிவே யெனப், பாக்குடை மிவ்வாறு வினையாடி பச்சைப் பசுங்கொடி யுமைக்காக்கவே

அச்சுத னளிப்பனில் முமதாகோ யங்விந்தை யருளுவள் பலபத்தி ர, னலமுதயு வல்கமை பகவயனர்தமை கவயோர் சொருது முண்டோ, முக்கிர வழிப்படை யினைத், கொழுமுவதாக்குவோ மொய்ம்புடனிழைத் தி யக்க, மூர்த்திய வடக்கயிற யடல்மரந்தா கமதன்பர் முன்போ விரக்தா சொன்வேனா, மிக்கசபுடை சமதினைய தனையருவேயசுத ளிளிமையெ சொமடுமேய்ப்ப, விகாரியமுறு பயிர்ந்த னன்முதன் றிகவிட்டி நக்குதன்ப தியை வெனயே, சுக்குமுலை பாலமைய யமைத்திடும் புத்திரியைக் கைச் செகுவேத்தி விநுதர், சரிய யெனக்கருதி மொத்தக் களித்திடுங் கண் ணரு ணுமைக் காக்கவே.

கயரிலமலய வரித்தசோ தனவென்க் காலைமன்காண்டேனெனக், கா லோயான் தெயர்த்யெனயா மேய்த்துறைக் கட்டிலடையரலோவெனச் சிவசிருவர் தாவென்ன வந்தானுசென்றதனை செப்பிலொரு பாரத மினைச், செச்சோடு திருமுறுணசனெனக்கட்டுண்டசெய்திராமறிவோமெ,

ள, வளைவிளைடமாடிருணரனென்ன அவ்வாடலசவமறி யாதோவென, வாலமுதையுண்டனனாவென்ன மன்னுண்டவத்தை யறியேனோவென விவரமொருமலை மகருமலர்மகளுமிவ்வாறு வினையாடியிவர்க்க யினையா, மேவிவரும்புத்ரமித்திரக்களத்திரருடன் மேன்மேலுமிட வாழியே.

என ஆசீர்வதித்து, ரெட்டியாரால் சிதம்பரத்தி லமைத்த திருமடத்தி லெழுந்தருளி தருக்கப்பிரமாணமும், சிவப் பிரகாச விகாசம், சதுமணிமாலை, நால்வர் நான்மணிமாலை யென்னும் பிரபந்தங்களியற்றி ஆங்கிருந்து மற்றுஞ் சிவஸ்தலங்களை வணங்கி திருக் காட்டுப்பள்ளி யடைந்து, கல்வியிற்சிறந்த ஓர்வெண் உப்புவிற்றலைக் கண்டுவிரங்கி அவன் கல்லாமையும் பரிபக்குவத்தையுங்கண்டு, அவனரு மையை உலகறிய,

வெண்பா

"நிறைய அமுதோ வெளிகோ கொளுவேம்
பிறையை முடிக்கணிந்த பெம்மா - னுறையும்
திருக்காட்டுப் பள்ளி திரியாவாய் நீயிங்
கிருக்காட்டுப் பள்ளி யெமக்கு."

என்றோர் வெண்பாவை யருளக் கேட்டவன்,

OFFICE OF THE REGISTRAR OF BOOKS
21 MAR 1911
MADRAS

வெண்பா.

"தென்றேருக்கு தில்லைச் சிவப்பிரகாசப்பெருமான்
பொன்றேருக்கு சேவடியைப் போற்றிரே மன்றேன்
திருக்கூட்ட மக்களுக்குத் தண்டனிட்டோந் தீரக்
கருக்கூட்டம் போக்கிறோங் காண்."

என பாடியதைக்கேட்ட சுவாமிகள் அவனுக்கு ஞானோதய முண்டா யாது கருணைசெய்தருளி, அண்ணாமலைரெட்டியாருடன் திருக்காஞ்சி யைத்தரிசிக்க வருகையில் வழியில் ஸ்ரீ-சாந்தலிங்க சுவாமிகளை சந்தித்து அவருடன் ஸ்ரீ-சிவஞான பாலைய தேசிகனரக் கண்டானந்திக்கச் சுந் துகொண்டு, பொம்மைய பாளையத்தை சமீபிக்கையில் பாலைய சுவாமி கள்மீது பாடவேண்டுமென்று வேண்டிய சாந்தலிங்க சுவாமிகளின் வே ண்டுகோளை சரல்துதி செய்யேயமென மறுத்து அவருடன் அங்கிருக் கும் ஒருபனூர் கோயிலின் பின்புறத்தில் துயில்கொள்ள சுவாமிகள் கன வில் சிவகாமியம்மையார் மயில்வாகனருடனாயொரு பாத்திரத்தில் விபூதி பழங்கள் கொண்டுவந்து இதைமாலையாய் தொடுத்து சமக்களிக்கக்கட வாயென திருவாய்மலர்ந்தருள உடனே சுவாமிகள் விழித்து தம்மருகி லிருக்குஞ் சாந்தலிங்க சுவாமிகளுக்குரைக்க அவர்தேசிகருக்கும், சிப்பா ளையருக்கு மிருக்கும் ஒப்பற்ற பற்றை புலர்த்த சுவாமிகள் மனங்களி

சிவ தேசிகர்மீது, நெஞ்சு விடுதூது, தாலாட்டு என்னும் பிரபந்தங்களைப்பாடி சந்நிதானமடைந்து அரங்கேற்றி அவரனுமதியின்வாறு தம் தங்கையார் ஞானாம்பிகை யம்மையாரை சாந்தலிங்க சுவாமிகட்கு திருமணஞ் செய்வித்து, தம்மை நிழல்போல் காத்திருந்த அன்னுயிலெ வெட்டியானை துறைமங்கலத்திற் கனுப்பிவிட்டு ஞானாசிரியர் திருமடத்திலேயே சிலகாலம்வசித்திருந்து ஆசிரியர் அனுமதியால் காஞ்சிமாநகரை யடைந்து ஏகாம்பரேசுரர் இணையடிகளை இறைஞ்சிக் கொண்டிருக்குங்களில் சித்தாந்தசிகாமணி, வேதாந்த சூடாமணி பிரபுலிங்கலீலை, தம்ஞானாசிரியர்மீது திருப்பள்ளியெழுச்சி, பிள்ளைத்தமிழ், கலம்பகம் ஆமிவைகளைப் பாடிக்கொண்டுவந்து ஞானாசிரியரை தரிசித்து அந்நூல்களை யரங்கேற்றிக்கொண்டு வருகையில் ஓர்நாள் ஆசிரியருடனேகாந்தமாய் கூடிவெம்பல இலிங்கானுபவ முதலியவற்றை ஆராய்ந்து ஆனந்த மண்டபத்தில் சந்திரோதயத்தைக்கண்டு.

வெண்பா.

"கடன்முரச மார்ப்பக் கதிர்க்கயிற்ற லேறி
யடைமதி விண்கலத்தின் றுட்டு - கொவடமருவு
மெய்கண் சிவஞான-வேத்த விறைத்தமணி
தங்கியவே தாரகை டாம்."

என்னும் வெண்பாவையருளி சிலகாலத்திற்குப் பிறகு ஞானாசிரியர் அனுமதியால் விருத்தகிரியை யடைந்து சிதம்பர பூபதியென்பார்தம் மெய்ப்பிற் நோக்கி வணங்கியிருந்து தமக்காகச்சமைத்த அத்திரு மடத்தை யடைந்து.

கலித்துறை.

"வெள்ளைப் பழமலை யார்மீ தாசோணை வியந்துரைக்கு
மெங்கட் கினிய சிவஞான தேவ னிசைவுகொடு
இங்கட் பதினி யிருநாம் முகுருவன்றார் சேர்மடமின்
மங்குற் சிதம்பர பூபதி தங்கு மடமிதுவே."

என்னுங்கலித்துறையால் அச்சிதம்பர பூபதியை சிறப்பித்து அத்திருத்து பழமலையந்தாதி பிக்ஷாடனநவமணிமாலை, கொச்சகக்கலிப்பா, பெரிய நாயகியம்மை நெடுங்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம், பெரிய நாயகியம்மை கட்டளைக்கலித்துறை, என்னும் பிரபந்தங்களைப்பாடி பரவசப்பட்டு அங்கிருக்கையில் ஓர்நாள் மணிமுத்தாற்றில் ஸ்நானஞ் செய்து ஓர்மாஞ்சோலை வழியாக திருமடத்திற் கெழுந்தருளியபோது வழியில் கிடந்த ஓர் மாம்பழத்தை சிவபெருமானுக்குநைவேத்தியத்திற்காமெனவெடு

க்கையில் அச்சோலைக்காரன் வெகுண்டு சுவாமிகளை நியமமியாதையாக யேசி மடிபிடித்துத் தொந்தரைசெய்ய சுவாமிகளுக்குக்கோபமுண்டாய்

வெண்பா

"அத்தனவருந் தொண்டனுக்கா வந்தகனைத் தாளா
லடர்த்ததுவுஞ் சத்தியமே யானு—லெமிர்தமொத்த
மாங்கனிக்கா வென்னை மடிபிடித்த மாபாவி
சாங்கனிக்கா தித்தன்வரத் தான்."

எனப்பாடியருளி அருணோதயத்திற்குள் அவன் ஆயுளை முடித்தருளினர். பிறகு.

சிவஞானதேசிகர் தமது நீற்றாரும் வயதில் உலகத்தை நீங்கவெண்ணி தஞ்சீடரிலொருவருக்கு ஞானோபதேசஞ் செய்து அவரைத் தமக்குப்பின் தமது திருமடத்திலமைத்து, வைகாசிமாதம் பௌர்ணமி திதியோடு கூடிய விசாக நக்ஷத்திரத்தில் சர்வபரிபூரண சச்சிதானந்த பரமசிவத்துடன் கலந்தருளினர். இதனையறிந்த சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் தம்மாசிரியரொடுங்கிய குகையைத்தரிசித்துக் கன்றிழந்தபசுப்போல் கண்ணீராறுய்க் கரைந்து ஐயனே! இவ்வடிமையேனையும் திருவடிநிழலிற் சேர்த்தருள வேண்டுமெனப் பன்முறையும் பணிந்து மூன்றும்பட்டத்து சுவாமிகளுடனிருந்தருளினர்.

சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் ஒருநாள் கருணைப்பிரகாச சுவாமிகளுக்கு தாமருளிய நன்னெறி வெண்பா கற்பதையும், கடலேறாதநிலெழுதிய தக்கட்டளையிட்டு, பின் தாம் பாடல் பெற்ற ஸ்தலங்களைத் தரிசித்துக் கொண்டு வருகையில் இக்தூக்களைப்போலவே நடித்து சதுரகபாதி முதலியவைகளை யியற்றி ஆசாடாபூதி வேஷம் போட்டிருந்த வெள்ளைப் பெல்லியென்னும் பெயருடைய வீரமாமுனிவரை சந்தித்து அவர் இயேசுமதமே சிறந்ததென வொற்றிந்திருந்ததை இழிவுபடுத்தி ஏசுமத நிராகரணம் எனப்பெயரிய ஓர்நூலியற்றி யவர்வாயையடக்கி மீண்டும் ஒவ்வொரு க்ஷேத்திரங்களையும் இரண்டிரண்டு வெண்பாக்களால் தோத்திரித்து ஞானாசிரியர் திருமடத்தில் வீற்றிருந்தருளினர்.

சிவப்பிரகாச சுவாமிக ளனுமதிபெற்றுச் சென்ற கருணைப்பிரகாச சுவாமிகள் இஷ்டலிங்கவகவல் பாடிமுடித்து காளத்தி புராணத்தில் கீரனுத்தி சருக்கம் வரையில் பாடியருளி ஸ்ரீ சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் போல் தம் பதினெட்டாம் வயதில் பரசிவலிங்க வைக்கிய முற்றனர். இதனையறிந்த சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் ஆற்கடைந்து,

விருத்தம்.

"முன்னமொரு தமிழ்ப்புலவன் றனைபுண்டு கண்டவை முதிர்ச்சி
யாலே, தன்னியலை முழுதுமுரைத் தனையாமுன் னிலைத்தவர்த்து நட—

வொளாத்தி, மன்னவனுண்டா னொரு மாதவத்தின்வலிதிர மன்னின் மீதே, யென்னுடன்வந் தவதரித்த விளங்கருணைப் பிரகாசனென்னுங் கோவே."

என்னும் திருவிருத்தத்தைப்பாடி சோகிக்க இவர்க்குவிருந்த வேலைய சுவாமிகள்,

விருத்தம்.

"ஆண்டருளு மெலனையொவ்வாய் வித்தையினிற் றமையனிலு மதிகமென்றே, பூண்டவுல கனைவருங்கோர் புகல்வருங்கேட் டிருந்தமென்னா புதுமை தானேறு, காண்டருகண் மணியெனல் விளங்கருணைப் பிரகாசக் கனாய் நீதான், மாண்டனையென் றறிக்கிருக்கு முயிர்தரித்தேன் பாவியிருவன் னெஞ் சேனே.

என்னும் விருத்தத்தைப்பாடி மனமுருகி சிவப்பிரகாசசுவாமிகளைப்பிரிகமையிலராய் நிற்பதையறிந்த சுவாமிகள் அவரையாற்றிப் பிறகு திருமடத்திற் செழுந்தருளி சிவநாமமகிமை, அபிஷேகமாலை, நெடுங்கழிநெடில், குறுங்கழிநெடில், நிரஞ்சனமாலை, கைத்தலமாலை, சீகாளத்திப்புராணத்தில் கண்ணப்பச் சருக்கம், நக்கீரச் சருக்கம், இயற்றியருளி சில்காலத்திருந்துப் பிறகு ஸ்ரீமணிவாசகப் பெருமான்போல் தமது முப்பத்திரண்டாம் வயதில் புரட்டாசியாதம் பௌர்ணமி திதியில் பரிவைத்தில் இரண்டறக் கலந்தருளினர். இதைக்கண்ட வேலைய சுவாமிகள்,

வெண்பா.

"அல்லிமலர்ப் பண்ணவனு மாசாய்ந் தறிகவிதை
சொல்லு முருவரிடைத் தோன்றியயான் - முல்லை
யரும்பிற் பொலியு மணிமுறுவ னல்லாய்
கரும்பிற் கனுவிளர்த்தேன் காண்."

என்னும் வெண்பாவைப் பாடியருளி எல்லையில்லாத் துயரெய்தி தமக்குள் ஒருவாறுதேறி பிறகு நல்லூர்ப்புராணம், இஷ்டலிங்க கைத்தலமாலை விரசிங்காதனப்புராணம், நாமசிவாயலீலை மயிலந்திரட்டை மணிமாலை, பாரிசாதலீலை, மயிலத்துலா என்னும் பிரபந்தங்களையருளி, தம்பிரு சகோதராருமருளிய காளத்திப்புராணத்தையு முடித்தருளி பெருமந்நூர் மடத்தில் சதம்மாக்குறைய ஸ்ரீ அப்பர் சுவாமிகளைப்போல் தமது எழுபத்திரண்டாம் வயதில் சிவலிங்கவைக்கிய முற்றனர்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சிவப்பிரகாச சுவாமிகளது திருவடிகளே சரணம்.

13

1

OFFICE OF THE REGISTRAR OF BOOKS
REGISTERED
21 MAR 1911
MADRAS

உ

கணபதிதுணை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சீகாளத்திபுராண வசனம்.

பாயிரம்.

காப்பு கலிவிருத்தம்.

தருமஞ் சந்திகழ் தாமரை யோன்பதங்
கருமஞ் சந்தி கழிப்பவர் வாழ்பதங்
அருமஞ் சந்திரற் றோய்திருக் காளத்தி
வருமஞ் சந்தி மழைமத யானையே.

காளத்திநாதர்.

அறுசீர்க்கழி நெடிலடியாசிரிய விருத்தம்.

நீர்கொண்ட பொலம்பூங் கொன்றை நெடுஞ்சடை வனத்துமெத்த
சீர்கொண்ட புலித்தோற் கஞ்சச் சென்றுபுக் கொளிப்பத் தாவு
மேர்கொண்ட வுழையி னங்கன் றிலங்கிய திருக்கரத்துக்
கார்கொண்ட பொழிற்கா ளத்திக் கடவுளை மனத்துள் வைப்பாம்

ஞானப்பூங்கோதையம்மை.

பூமக ளிறைஞ்ச நெற்றிப் புஞ்சமணித் திலகந் தோய்ந்து
தாமரை நகுமு கத்தேர் தான்பெறப் பணிக ளங்க
மாமதி புரையு மங்கேழ் வயங்குகிர் மலர்த்தாட் குன்றக்
கோமக ளருண்ஞா னப்பூங் கோதையை வணக்கஞ் செய்வாம்.

விநாயகக்கடவுள்.

தாய்குதலை மேலித் தந்தை சடையிடை மதியே றுப்பேர்க்,
காய்சின வரவென் றஞ்சிக் கவிக்கையுட் புகக்கை நீட்டிப்
பாய்புனல் முகந்து நின்று பழிச்சுவார் வாயி லீண்டுஞ்,
வாய்மலை தழைப்ப விக மலைமகக் களிற்றைத் தாழ்வாம்.

சுப்பிரமணியக்கடவுள்.

பன்னிரு கமலக் கையும் பற்பல தொழில்வி னைப்பத்
தன்னமர் தாய்மு லைப்பா லுண்டவா விருந்தார் நுங்காள்
முன்னை வைகலுந் தாழ்ந்த மொய்தலைத் தொல்லைப் பரட்டும்
பொன்னடி விளைய சேயெம் புந்தியி னுலவு மன்றே

வளர்செழுங் குருதிச் சூட்டு வாரணம் வலனு யர்த்த
வொளிகெழு பரிதி வைவே லொருபெருங் கருணை மூர்த்தி
களிமகிழ் சிறந்து தான்வாழ் கற்பகி னுருகல் லெம்மே
வளியவென் மனத்தி னுள்ளு மகன்றில விருந்த மன்றே.

வீரபத்திரக்கடவுள்.

அருவரைக் குலங்கள் பந்தி னடிபெயர்த் துருவ வார்க்கும்
விரிதிரைக் கடல்பு ரண்டு வியனில முழுதும் போர்ப்பக்
குருமல ரன்ன வண்டன் குழுங்கிடக் கிளைய டிக்கொள்
சுரபமாய் சுரம டங்க நனியடர்த் தவனைத் தாழ்வாம்.

திருநந்திதேவர் கலிவிருத்தம்.

செம்பொரு ளாகமத் திறந்தெ ரித்தரு
ளம்பல மறைத்தான் வந்தி வானவ
ரும்பர்த மணிமுடி யுரிஞ்சக் கன்றிய
வம்பவிழ் மலரடி மனத்தி ருத்துவாம்.

திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனர்.

மேற்படி வேறு.

மேவ ரும்பர மானந்த வீட்டினுட்
டாவி லன்பவைக் காணிய சார்ந்தவர்
யாவ ரும்புகு வித்தருள் செந்தமிழ்ப்
பாவ லன்மலர்த் தாண்முதல் பற்றுவாம்.

திருநாவுக்கரசு நாயனர்.

வேற்று ருச்சொல் விதியறி யாவரன்
நீற்று வெண்பிறைக் கேழ்கிளர் செஞ்சடை
யாற்று ருச்சுமை யேற்று மருந்தமிழ்
மாற்ற ருந்தவத் தோனை வழுத்துவாம்.

சுந்தரமூர்த்தி நாயனர்.

மாத ரிற்கண் மழுவலர் தேர்ந்திய
வாதி யைத்திரு மாலு மறிகலாப்
பாத முற்றுஞ் சிவந்திடப் பண்டொர்நா
ளேத விட்ட புலவற் றொழுவமால்.

மாணிக்கவாசகசுவாமிகள்.

வஞ்சி நுண்ணிடை மால்வரை மங்கைபூண்
கிஞ்சு வெம்முலைத் தொய்யி லெழுதுகைக்
கஞ்ச கோவங் கடவு ளெழுதுமத்
செஞ்சு வைத்தமி ழோனடி சேர்குவாம்.

காரைக்காலம்மையார்.

தோற்ற மில்பரஞ் சோதிதன் வாய்திறந்
தாற்ற வன்புட னம்மையே யென்றுமோர்
பேற்றை முன்பெறப் பேயுரு வெய்திய
சாற்ற ரும்புகழ்த் தாயை வணங்குவாம்.

சேரமான்பெருமானாயனர், காடவர்கோனாயனர்.

அறுசீர்க்கழி நெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

வெள்ளியங் குன்றத் தாச்சி யீற்றிருந் தருள்வோன் கேட்பத்
தெள்ளமு தனைய திஞ்சொற் றிருவுலாச் செய்யுள் செய்தோன்
றன்குடம் பிழிந்து முல்லைத் தலந்தொறும் புனைவெண் பாட்டி
னல்லவன் றிவர்கள் செம்பொன் மலரடி வணக்கஞ் செய்வாம்.

தமிழ்த்தெய்வம்.

மறைமுதற் கிளந்த வாயான் மதிமுகிழ் முடித்த வேணி
யிறையவர் தம்பெயரை நாட்டி யிலக்கணஞ் செய்யப் பெற்றே
யறைகடல் வரைப்பிற் பாடை யனைத்துவென் றாரியத்தோ
டுறழ்தரு தமிழ்த் தெய்வத்தை யுள்ளினைத் தேத்தல் செய்வாம்.

பொய்யாமொழிப்புலவர்.

தடவண்ண முனிவ னின்ற தமிழ்க்கொழுங் குழவி தன்னைப்
படர்வெயி லமிழுஞ் சங்கப் பலகையந் தொட்டி லேற்றி
நடைவர வளர்த்து ஞால மனைத்தினு முறவில் விட்ட
மடனறு புலவர் யாவர் மனத்தினு மினைத்து மன்றே.

குருதேவர்.

புனிற்றிளந் திங்கள் வேய்ந்த புரிவளர் சடையு நெற்றிக்
கனற்றிரு விழியு மாழுங் கரந்துயக் தென்னைப் பாச
மனைத்தையு மறுத்தாட் கொண்ட வருட்குரு தேவ னென்னுந்
தனிப்பெருங் கருணை வள்ள றன்னடி மனத்துள் வைப்பாம்.

சிவப்பிரகாசசுவாமிகள்.

புனையெழில் வடிவி னூசோர் பொதுமகட் கண்டு மைந்தர்
மனமெனப் புலவர் நெஞ்ச மருளுயிர் தமிழ்ப்பாமாலை,
சினவிடை யவற்கே சாத்துஞ் சிவப்பிரகாச னென்னு
முனிவனெம் மடிகள் பாத முளரிகள் சென்னிசேர்ப்பாம்.

எவனொரு வொருடியி லெண்ணு மிசைத்ததோர் செய்யுண் மற்றைக்
கவிகள்பல் ஞானிகோர்ந்த காப்பியங் கட்குமேலா,
மெவனிறை முதனு மத்தோ டியைதரும் விளக்கப் பேரோ
னவனொரு பிறப்பெ மக்கின் டளித்ததால் வாழ்க மன்றே.

அவையடக்கம்.

நூற்றுறை பயின்று பெற்ற நுண்ணுணர் வுடைய வல்லோர்
சாற்றிடிப் போலிச் செய்யுள் சான்றவ ரிகழ்தல் செய்யார்
மேற்படு முணர்வின் மூத்தோர் மென்னடைச் சிறுவர் செவ்வாய்ப்
பாற்கடி கமழு மென்சொற் பழிப்பவ ருலகி லுண்டோ.

முரிதிரைக் கங்கை தீர்த்த முனையினுங் கழிமு யிற்று
வெருவரு சினத்த பாம்பை வெண்டலை முதலியிற் சேர்க்கும்
புரிசடைக் கடவுள் வாழும் பொருவிறென் கயிலா யத்தின்
பெருமையிற் சிறித றிந்து பெற்றிசெந் தமிழாற் சொல்வேன்.

பாயிரமுற்றிற்று.

சிறப்புப்பாயிரம்.

எழுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரிய விருத்தம்.

பொன்றிகழ் கடிலப் புனிதனெம் பெருமான் புலமலர்ச் சேவடியோ
டமர்ந்த, தென்றிருக் கயிலைப் புகழுமு தலினைச் சிக்கலிற் றாமரை
செய்த்தவர் குன்றவி லிசையார் சிவப்பிர காசக் கோலிலாத்
தமிழ்க்கடல் முகந்தே-யென்று நின் றுறவே பொழிதரு கருணை
விளக்கமென் றியம்புமாமுகிலே,

சிவமயம்.

விடசங்கமச் சருக்கம்.

கடலாடை யுடுத்த பூமிதேவிக்குக் கண்ணின் கருமணியுட் பாவை போலவும், இடபாரூடராகிய பெருமானுக்கு அதிக பிரீதியுடைய தாகவும் விளங்கும் காளத்தி நகரின் சிறப்பைச் சொல்லுவாம்:

"மேற்குப் பவளமலை வேங்கடம் நேர்வடக்கு
ஆர்க்கு மூவரி யணிகிழக்கு-பார்க்குளுயர்
தெற்குப் பிறாமலை சேர்ந்திருப தின்காதம்
நற்றொண்டை நாடெனவே நாட்டு"

என்றபடி இருபதுகாத விஸ்தீரணம் பெற்றதாகி, பவளமலைக்குக் கிழக்கு, திருவேங்கடகிரிக்குத் தெற்கு, கடலுக்கு மேற்கு, பிறாமலைக்கு வடக்கு என்னும் நாற்பாற் கெல்லையுடையதாம், சான்றோருடைய தொகைக் கலைமகளின் அவதாரமாய் விளங்கிய ஔவைப்பிராட்டியாரால் விதந்தோதப் பெற்றதாம், செந்தமிழ் நாட்டின் ஒரு பகுதியாய் இலகுவதும், மாதுடை சரீரத்திற் குரிய முப்பத்திரண்டு அவயவங்களைப்போல முப்பத்திரண்டு கோட்டங்களைத் தன் பாலுடையதாமாய், சோழ னொருவன் பிலத்துவாரத்தின் வழியேபோய் நாககன்னிகையை மணந்த காலத்து, அவள் யான் பெற்ற புதல்வனை யாதுசெய்வதெனவினவ, நீ தொண்டைக் கொடியை அடையாளமாகக் கட்டிக் கடலிலேவிட, அவன் வந்து கரையேறின் அவனுக்கு நாம் அரசுரிமை செய்துவித்து நாடாட் சிசெய்ப்பபடியெனக் கூறியபடி, அவளும் அங்ஙனம் வரவிட, அவனைத் திரை (அலை) தருதலின், திரைத்தரையனென்றும், தொண்டைக் கொடியணிந்துவந்தமையின் தொண்டைமான் என்றும்பெயரிட்டு அவனுக்குக் கொடுத்தமையின் தொண்டை நாடெனுங் காரணப்பெயர் தாங்கிய நாட்டிலே, சிறந்த நகரங்கள் பலவற்றினுஞ் சிறந்ததாகிய காளத்தி நகரம். அதெப்படியென்றால், ஏனைய சிவதலங்கள் போகத்தையும் போகபாக் கியங்களையே தருவனவாயும் இந்நகரம் அவற்றோடு மோட்சத்தையுந் தருவதாகுமென்றுணர்க. இந்நகரமோ அந்தணர், அரசர், வணிகர், சூத்திரரெனும் உத்தம குலத்து நாற்பெருங்குடியும், உயர்ந்தவு மிழிந்தவுமாகத் தோன்றிய அநுலோமர் பிரதிலோமர் அந்தராளர் விராத்தியர், ஏனைய சங்கரசாதியர் யாவரும் நிறைந்து தங்கள் குலாசாரதர்மங்களும், பிரமசாரியாதி ஆசிரமதர்மங்களும் குறைபாடின்றி, தர்மார்த்த

காமகோட்சங்களுக்கு உறைவிடமாக விளங்கத்தக்கது. இத்தலத்திலே ஸ்ரீ-காளத்தியப்பரென்னும் பெயரேற்றுச் சிவபிரான், ஞானப்பூங்கோதையென்னுந் தேவியாரோடு ஒருகாலமும் நீங்காது வீற்றிருந்து பஞ்சகிருத்தியங்களை நடத்தி, அடியவர்க்கு இஷ்ட சித்திகளை யநுக்கிரகித்து அருள் புரிகின்றனர். இந்நகரம் கயாரணியம், வில்வாரணியம், தென்கைலாய முதலிய பல காரணத்திருநாமங்களுடையது.

முன்னொருகாலத்தில், கடல்போன்ற சேனையுடையவனாய், பூர்ண சந்திரன்போன்ற வெண்கொற்றக்குடை நிழலிலிருந்து மநுமுறை பிறழாது செங்கோல் செலுத்திய யாதவ மகாராஜன் என்பார் நாராயணபுரத்தில் அரசு செய்திருந்தனர். அவர் க்ஷத்திரிய குலத்திலுதித்தவரும் சகலகலா நிபுணரும்,

"படைகுடி கூழமைச்சு நட்பரணா
றுடையா னரசரு ளேறு."

என்றபடி, அமைச்சு, நாடு, அரண், பொருள், படை, நட்பென்று சொல்லப்பட்ட ஆறங்கங்களையும் உடையவராகிப் புண்ணிய பாவங்கட்கஞ்சி, குருலிங்க ஜங்கமபக்தி மிகுந்து, தன்னுயிர்போல மன்னுயிர்களிடத்தே பெருங்கருணை கொண்டு நிருபாசாரமாக இன்சொல், ஈகைமுதலிய சகலசற்குணங்களோடு அரசுபுரிந்து வருகையில், அவரது சிவபுண்ணிய முதிர்ச்சியால் சிவபெருமான் அவரையடிமைகொள்ளத் திருவுள்ளங் கருத்துடையராய், திருவெண்ணீற்றுத் தூளன திரிபுண்டரங்கள் பிரகாசிக்கவும், உருத்திராக்கமாலிகாபரணங்கள் ஒளி செய்யவும், இஷ்டலிங்க தாரண விலாசமும் சொல்லற்கு அளவுபடாத பேரழகுவாய்ந்த விடசங்கம வடிவமெடுத்து அந்நாராயணபுர மெனுநகரத்தை நண்ணி, ஆகாயமளாவிய மாடமாளிகைகள் நெருங்கிய தோரணங்கட்டிய தெருவழியே மெல்ல நடந்து, செல்லுகையில் அவ்விட சங்கமரைக்கண்ட மங்கையர் நாணமுதலிய காவல்கடந்து, தமது மேகலாபரணமும் வளைபதும் விழுந்து உடல் பசந்து, தமது கைக்கடங்காத நீலோற்பலங்களைப் பரப்பி, காதலிம்புகன் புலம்ப இடங்கொடாது சேர்ந்து, ஒருவரோடொருவர், படி இவர் செவ்வேளோ அன்பர்க்கருளும் மான்மழுவேந்திய கண்ணுதலாகிய பரமேசுவரரோ என்பர் சிலர் அணிவோர் வினையை நீறுசெய்யும் திருநீறணிந்த நெற்றியையும், உருத்திராக்க மணியையும் முத்து மணியையுங் கலந்து கோத்தணிந்த மார்பையும், மலர்மாலை சூடப்பெற்றுச் செவியின்மேல் தொங்குந் தலைமயிரையுங் கண்டு இன்னொருமுறை காணவிலாமது காணப்பெறுவேமோ வென்பார் சிலர் மெல்லிய மான்கன்றின் செவியநுனியை வென்ற நெற்றியில் பதிந்துள்ள இடதுகையும், பொற்பிரம்பு பிடித்த தாமரை மலர் போன்ற வலக்கையும், உத்தரீயமானது ஒளிவிட்டு அசைகின்ற மலைபோலப் பூரித்தோங்கும் தம்முடைய கண்ணையும் கருத்தையுங் கவ

ர்ந்தன. இது யாது எனக்கூறுவர் சிலர். யாரார் பழிக்கும்படி தமது உடைமையும் வளையலையுங் கவர்ந்து, எங்களை நிறம் வேறுபடுத்தி, மனதையும் திருடிக்கொண்டு வீதியைக் கடந்து விரைந்து செல்லும் அன்பில்லாத இச்சங்கமனைக் கண்டால், உலகத்தை யெல்லாம் மயங்கச் செய்யும் மன்மதனும் மயங்கிவிடுவானென்பர் சிலர்.

இவ்வாறு பலபடக்கூறிக் காமாக்கினியினாற் சுடப்பெற்ற மங்கையர் வருந்தியிருக்க, விடசங்கமர் மேலே செல்லுகையில், யாதவமகாராசனுக்குக் கலந்திருக்கின்றவக்கும் சிற்றேவலையுடைய மங்கை பொருந்தி, இயற்கையாகச் சிவபக்தி முதிர்ந்தவள் எதிர்ப்படவும், விடசங்கமருடைய தாமரைமலர் போன்ற பாதங்களில் சாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்து கொண்டு, அறலிற்பட்ட மெய்போலுருகிய மனத்துடன் முகமலர்ச்சி கொண்டு கைகூப்பி, சுவாமிகளே! தேவரீரைத் திருவடிபணிந்து இம்மானுடவடி வேற்ற பயனைப்பெற்றேன். ஆயினும் அடிமையின் வீட்டங்க மனமிரங்கி அடியாள் குடிலுக்கெழுந்தருளித் திருவமுது செய்து பரிகலச்சேடமளித்தருளவேண்டுமென மீண்டும் நமஸ்கரிக்க, விடசங்கமர் ஆசையோடு நோக்கி பெண்ணே! சிவபக்தியுடைய மாதர்களில் உன்னையொப்பவர் ஒருவருமிலர். உனக்குச் சொல்லவேண்டிய தொன்றுண்டு யான் உன்பால் மன்மத விகாரங்கொண்டுள்ளேன். அதற்கு நீ தடையின்றி விருப்போடிடங்கொடுப்பதாகில் வருவேனென, கலந்திருக்கும் காரிகை சந்தோஷித்துப் புன்னகை செய்து, இழிதகைமையுடைய என்னுடலைக் கலக்கத் தேவரீர் திருவுள்ளங் கொண்டது அடியாள் புலகாலஞ் செய்த தவப்பயனேயாமாகலின், திருக்கருத்தின்படி யாகுகவென்னவணங்கி, விடசங்கமரைக் கொண்டு வீடடைந்து அவர்பாதங்களை யலம்பிப் பீடத்திருத்தி நல்லுணவூட்டி, பின்னர்ச் சலவைச் சாத்தணிந்து, பரிமளமிகுந்த தாம்பூல மளித்து நிற்ப, சங்கமர் (அம்மங்கையினது அன்பையும் சீலத்தின் சிறப்பையும்விளக்கி, யாதவமன்னனை யாட்கொண்டருள நடித்துக்காட்டிய திருவிளையாட்டாக) காமம் வெளிப்படக் குறிகள்காட்டி அவளைத் தழுவினர் போலக் காமக்கடலி லமிழ்த்தினர். இதனால் அம்மாது மாயச்சங்கமர் வலையிலகப்பட்டு மன்னவன் குற்றேவலை மறந்தனள். அரசனோ உரிய காலத்தில் நீராடித் திருநீறணிந்து, பூசைமுடித்து உண்ணுதற்குச் சித்தியைநோக்கி யிருந்து, பணிப்பெண் வரின்மையறிந்து கண்கள் நெருப்பெழக் கோபித்து, வகட்டி வாய்பொத்தி அருகேநிற்கும் சேவகரை நோக்கி அவளை விரைவிற்கொண்டு வருகவென்ன, அவர்கள் மனவேகத்திலும் கடிது சென்று கோபத்துடன் விளிப்ப, அம்மாது தன்னொளி உடல் பெயவெழுந்து ஐயரே! செல்லாதிருக்கவேண்டிப் புறத்தேகுருமன், அரசனேவலர் ஓவாது வெகுகோபித்து அப்பொழுதே அரசன்முன் செலுத்த, யாவ

லன் சன்டு சுமிக்கோபத்துடன், இவன் மலரணிந்த கூந்தலைக் களைந்து மழித்துவிடக் கடவதெனக் கட்டளையிட, அவர்கள் மந்திரிகளைக் கொண்டு அங்ஙனமே செய்வித்தார்கள். கொய்பூசப்பெற்று முனையிற் குழைவுற்று மேகத்தையும், நீலரத்தினத்தையும், வண்டினையும், கருமை யைப்படிவையும் சிறத்தால்வென்று கொடிப்பாசிபோலப் படர்ந்து, மலர் மணம் பெற்று மின்னின்ன கூந்தலை யிழந்த அப்பெண்கலாப மிழந்த ம யில்போலாகி அதனால் மனந்தாளாது முத்துக்கள்போல நீர்த்துளிகளைச் சிந்தி விசும்பி துக்கித்து அரசவீதியில் கண்டோரனைவரும் மனவருத்த மெய்தும் வகையாகப் போயினள்.

ஆதலைக்கண்ட அக்கரை வாசிகள், ஐயோ! கலந்திருந்தத் தவறிய குற்றத்திற்கே இப்பெண்ணின் கூந்தலை மழிப்பித்த மன்னவன் வேறு குற்றமொருவர் செய்யின் எவ்வண்ணந் தண்டிப்பானோ வென்பாரும், வஸ்திரம் பொன்னாபரண ரத்நாபரணங்கள் சந்தனம் புஷ்பம் முதலி யவற்றால் அதிக அலங்கரிப்பினும் பெண்களுக்கு கூந்தலொன்றில்லை யாயின், அவையெல்லாங் குறைவுபடுமென்பாரும், அந்தவிதனக்குத்தான் இப்பெண்ணின் கூந்தலைக் களையக் கை யெழுந்ததோவென்பாரும், அர சன் கட்டளை யிட்டதிழுக்கன் றுயினும் அதனைத் தவிர்க்கும் ஆற்றல் யாருக்குண்டாமென்பாரும், எவ்வளவு வறுமை வந்தடையினும் ஒருவர் கட்டளைக்குட்பட்டு வாழாதிருத்தலே நல்லதென்பாரும், பெருஞ் செல் வம் உண்டாவதாயினும் ஐயோ குற்றேவல் புரிவது மிக்க கொடியது என் பாருமாயினர். இவ்விதமாக இருபக்கத்திலுள்ளாரும் மனந்தாளாது கூறிய வார்த்தைகளெல்லாம் தனது துக்கத்தை அதிகப்படுத்த தன் வீ ட்டையடைந்து, சந்திர சூட முதலிய வற்றை மலைந்து சங்கம வடி வெய்தி மன்னாவ சிவபெருமான் திருவடியில் நமஸ்கரித்துக் குறை கூறி யழுது சொரிந்தாலிய மலர்களை யிழந்த பூங்கொடி போலப் புரண்டாள். அதுகண்டு விடசங்கமர் பெண்ணே! வருந்தற்க வென்று அவள் சிர சினைத் தாம் வைக்க, உடனே அவள் கூந்தல் பண்டையை வளர்ச்சியுந் தொண்டு செழித்து வளர்ந்தது. அது கண்ட மாத்திரமே, பகலை விலத்தில் மேகத்தின் வருகை நோக்கிய மயில் போலவும், நெடோரும் பசியால் வருந்தி ஒருநாள் அறுசுவையுண்டி நேர்ந்த ஒரு வறியவன் போலவும், செய்யுளில் அரிய நன்பொருள் கண்டறிந்த புலவன் போலவும், அவள் சங்கேதமடி சாகரத்தி எழுந்து, சங்கமர்பால் விடை பெற்று அரசன் அவைக்களம் அண்ணா, அதிபன் வெருண்டு இதுகாறும் இவள் கூந்தலை யிழந்து விலையா? எனக்கூற, பகைஞர் மகுடத்தில் பொருந்தும் பாத முடைய பார்த்திபனே! உன் கட்டளை ஒருகணமேனும் கடக்கப்படுமோ? யான் பூர்வம் புரிந்த புண்ணியத் தவப்பயனால் இப்போது என் வீட்டில் வசிக்கும் சிவபக்தர் அருளுடன் தமது கரத்தைச் சிரத்திலிருத் தகரிய

கூந்தல் பெருகலுற்றது எனக்கூறினள். அரசன் அதிசயமும் அன்பும் அதிகரித்து, அவ்வேசர் அருகேகுழு அவள் வீட்டையடைந்து அங்கிருந்த அடிய வர் அடிகளில் அஷ்டாங்க பஞ்சாங்கமாகப் பணிந்து எழுந்து நின்று, யான் செய்த பெருந் தவத்தால் தேவரீரை இங்கெய்தப் பெற்றேன். தேவரீரி ருக்கும்படி தவம் புரிந்த நாடியாது? தேவரீர் எவ்விடத்திற்குப் போவ து? என வினவினர்.

யாதவமன்னனுக்கு விடசங்கமர் சீகாளத்தியின்சிறப்புரைத்தல்.

இவ்வாறு வினவிய மன்னனை விடசங்கமர் அருள் விழியால் நோக்கி நாம் உலகமுழுதுஞ் சஞ்சரித்து சில தலங்களில் வசிப்போம். தென்கைலாய மெனுந் தலஞ் சிறந்ததெனப் பலருஞ் சொல்லக் கேட்டு இங்குவந்தோம். இவ்விடத்தில் பரமேசுவரனுக்கு ஓராலயமும் இல்லா மை நோக்கி மனம் வருந்தி செருப்பிற்பட்ட புழுவானோம், சர்வலோக நாயகனுக்கு உனக்குக் கோயிலெடுப்பவர் ஒருவருமிலரோ சங்கரா வென்று அவன் திருவடிகளை ஸ்மரித்து இந்நிலைமை உன் பாற் சொல்ல வந் தோம், நீயே யதனைச் செய்து முடிக்க வேண்டும்; யாதவ மகாராசன்

பெருங்கருணை நிறைந்தவனாய், தேவரீர் அடியேனைத் திருத்தும்படி திருவாய் மலர்ந்தருளியதால், அச்சொல்வழி நிற்றலே நன்று. ஆயினும் அத்தென் கைலாயத்தின் சிறப்புகளை யெல்லாம் அறியேன். தெரியும்படி நன்குபதேசிக்க வேண்டுமென வேண்ட, அரசனே! அத்தென் கைலாயச் சிறப்பினைக் கேட்க அவாவினையாயின் நாம் சொல்லுவோம், கேட்பாயாக, வசிட்டன், அகத்தியன், பிரமன், சிலந்தி பாம்பு, யானை, வேடன், சிவகோசன், நக்கீரன், கன்னியர், முதலிய கணக்கிலாதவர் அங்கு முத்தி பெற்றனர். அவர் சரிதை யெல்லாம் ஆதியந்தமாகச் சொல்லப் புகுந்தால் அநேக யுகங்கள் செல்லும். அவற்றுட் சிலவற்றைச் சொல்லுகிறோமென்று, விடசங்கம வடிவமாக எழுந்தருளிய சிவபெருமான் நாராயணபுரத்திலே யாதவ மகாராசனுக்குச் சொல்லினர். அவ்விதமாகவே யானும் தீவினை விலகிய புண்ணியர் ஏற்றுக் கொள்வார்களென்று கருதிச் சொல்லத் தொடங்கினேன்.

விடசங்கமச் சருக்க முற்றிற்று.

வசிட்டர் ருத்திர தாகலிங்கத்தை பூசித்து பேறுபெறுதல்.

தென்கைலாயச் சருக்கம்.

சிவபெருமான் எல்லாத் தேவர்களுக்குந் தலைவராக இலகுவதுபோல, தென்கைலாயமாகிய காளத்தி நகரம் முத்தி நகரங்களெல்லாவற்றுக்குந் தலைமையானது. அது மோட்சமெனப்படுந் திருமகள் வசித்தற்கு

ரிய கமலமலர் போன்றது. அங்குள்ள ஊர்வன நடப்பன நத்துவன பறப்பன நீர்வாழ்வனவாகிய யாவும் சிவகணங்கள். ஜலாசயமுழுவதும் ஆகாயகங்கை அதுவே பூலோக சிவலோகம் அந்தக் காளத்தி யெனும் பெயர் கொண்டவொருவனைக் கூப்பிடும்போது அப்பெயரைச் சொல்வோனும் அவ்வோசையைக் கேட்போனும் சூரியனெதிர்ப்பட்ட பனியைப் போலப் பாவத்தை யொழிவரென்றால் அதன் பெருமை சொல்ல முடியுமா? ஆயினும் வசிட்டமுனிவர் நற்கதியடைந்த சரித்திரத்தைச் சொல்வேன். கேட்பாயாக.

பூர்வம் சில யுகங்களின் முன்னர், சூரிய மரபிலுதித்த மித்திரசகனென்னு மன்னவன் வேட்டைமேற்கொண்டு வனமடைந்தபோது தன்னை யெதிர்த்த அரக்கனொருவனைக்கொன்று வேட்டை முடிந்து நகர் சார, அவன்றம்பி தன் றமையனைக் கொன்ற பழிவாங்கக்கருதிப் பரிசாரகவேடமேற்று மன்னனையடைந்து தொழில் புரிந்திருப்ப, அக்காலத்தில் வசிட்டர் விருந்தினராகச்செல்ல அப்பரிசாரகன் நரமாமிசத்தைப் பாகஞ்செய்து முனிவர்க்குப் படைக்க, முனிவர் வெகுண்டு சபிக்க, உதிரனெனும் பெயர்கொண்ட அரக்கனாகி வனத்தில் அலைந்துக் கொண்டிருந்தான். விசுவாமித்திரருக்கும் வசிட்டனுக்கும் உள்ளபகைமையால், விசுவாமித்திரர் அந்த உதிரனை யனுப்பி, வசிட்டர் புத்திரராகிய சத்திமுதலிய நூற்றுவரையும் மடிக்கும்படி கட்டளையிட உதிரனெனு மரக்கன் அப்படியே அவர்களை முற்றுங்கொன்றனன். அதனால் வசிட்டமுனிவர் புத்திர சோகமேலிட்டு, தாமிறக்கக்கருதி உயர்ந்த மலைச்சிகரத்திலேறி அங்கிருந்து உருண்டனர். அப்படி விழுகையில், பூமிதேவியானவள் தற்கேள்விகளாலும் தவத்தாலும் மிகுந்த அவருடல் ஒருசிறிதும் வருந்தா வண்ணம் திருக்கையாற்றாங்கிக் கொண்டு, தபோமகிமையுடைய வசிட்டமுனிவரே! உமக்கு இது தகுதியாமோ. நீர் மலை மிசையிருந்து நிலத்திலுருண்டால் உமது துன்பம் விலகுமா? பரமேசுவரனை நோக்கித் தவஞ்செய்வீராகில் உமது துன்ப மகல்வதன்றி முத்தியும்பெறுவீரென்றுகூற, அதுகேட்ட வசிஷ்டமுனிவர் துக்கமகன்று, அதுவே நன்றெனக்கூறிப் புண்ணிய தலங்களிலு மேம்பட்ட இத்தக்ஷயாரணிய க்ஷேத்திரமடைந்து சிறந்தவிடத்தில் மனமொடுங்கிப் பஞ்சேந்திரியங்களையு மடக்கி உணவாதிகளை யொழித்துக்கொன்றை மாலையணிந்த சிவபெருமானை இதய தாமரையிலிருத்தி, நெருப்பு, வெயில், மழை, குளிர், பனி, காற்று மிருக முதலியவற்றினு லுண்டாகுந் துயரத்தையுங் கருதாது பசிதாக நித்திரைகளின்றி நெடுங்காலம் அருமையாகிய தவத்தைச் செய்தனர்.

இவ்வகையாகத் தவம் புரியும் வசிட்டமுனிவருக்குத் திருவருள் புரியவேண்டி, பரமசிவன் தனிமையாக, ஐந்தலை யரவவுருவத்தோடு பா

சிவலிங்க மூர்த்தியாய் மெய்த்த திருமுகமாகத் தோன்றக் கண்டருள, வசிட்ட முனிவர் கண்டு மனமகிழ்ந்து மயிர்க் கூச்செறிந்து ஆநந்தமயம்போல விளங்கவிருந்து, சிவபெருமான் வழுக்கவெனத் திருவாய் மலர்ந்தருள வெழுந்து, உச்சியிற் கூப்பியகையராய், அருவியாறுபோல் ஆனந்தபாஷ்பஞ் சொரியுங் கண்ணராய், நெருப்பிலிட்ட மெழுகுபோன் றுருகிய மனத்தராய், குழறிய மொழியராய், கொன்றைமாலை யணிந்த சடைமுடியும் திரிநேத்திரமு முடைய சிவபெருமானைத் தோத்திரஞ் செய்யலாயினர். இவ்வுலகத்தில் தேவரீரை உடலெனக்கொண்டு இருக்கிற பிரமவிஷ்ணுக்களாலும் அறியப்படாத நீர், பிறவியாகிய பெருங்கடலில் வீழ்ந்து வருந்தி அறிவு மயங்கித் திரியும் அடியேனுக்கெளிதாயவரோ? தவசிகள் மனதில் தங்குபவரே! எல்லாக் கலைகட்கும் ஆதியாகிய வேதங்களாலும் புகழ்தற்கரிய தேவரீர் ஞானமில்லாமையும் அறிவின்மையுமுடைய அடியேனது அற்ப புத்தியைக் கொண்ட சொற்களால் புகழ்தற்கவரோ? கைலாயமலைவாசியே! சனகாதி முதலியன இந்திரியங்களையும் வென்று மனமடங்கி அருந்தவம்புரிந்தவர்க்கும் தேவரீர் அடைதற் கரியராயிருந்தால், பசுத் ஆசைக்கடலில் செலுத்தும் பஞ்சேந்திரியங்கட்கு அடிமைபுரியும் என்றும்பெருமாட்டு அடைதற் கெளியவரானீரோ? என்று இவ்வாறாகத் துதித்தார்.

அதனுல் அகமகிழ்ந்த அரசர்பெருமான் கருதிய வரமியாது? அதனைக் கேட்பின் அருளுவோமென, வசிட்டமுனிவர் மனமகிழ்வுடன், பத்தியென்பதே ஒரு சிறிது மில்லாத கன்மனத்தனுமெய் எவ்விடத்திலும் பெருங்கொண்டு காட்சிதந்த இந்தச் சிவலிங்கத் திருமேனியுடன் எக்காலத்தும் தேவரீர் இந்த க்ஷேத்திரத்தில் எழுந்தருளி யிருந்து பலர்க்கும் இஷ்டசித்திகளை யளித்தருள வேண்டுமென்றேன். அதுவுமன்றி, தேவரீர் அடியேனுக்கு ஞானோபதேசஞ் செய்யவும் விரும்புகிறேனென்று பணிய, இறைவர் அவ்வண்ணமேயாகுக வென்றருள்புரிந்து, அங்ஙனம் சங்கரமூர்த்தி ஞானாசிரிய வடிவமாய் வீற்றிருந்து வசிட்டமுனிவரை அருகிருத்தி, இயற்கையாகவே விளங்குகின்ற விமல விளங்கிய ஞானமாய், பரமானந்த வெள்ளமாய், அம்மையுடன் தவர்களுக்கு அபேதமாய், பூவில் மணம்போல உலக முழுதுங் கலந்திருந்தாலும் அவற்றிற்கு வேறாய், ஜீவான்மாக்கட்கெல்லாம் பரமான்மாவாய், சர்வஞானமயமாய், வேதப்பொருள் கடந்த சோதிமயமாய், மனு இக்ஷத்திரமாய் உயர்ந்து விளங்கிய தமது தன்மையையும், இச்சா மாத்திரையாகத் தாம் தரித்த வடிவங்களையும், சுத்தமாயை முதலிய மூன்றின் இயற்கையையும் பிருதிவியாதி தத்துவ விலக்கணங்களையும், முத்தி லக்ஷணத்தையும், அதனைப்பெறும் வகையையும் விளக்கமாகத் திருவாய் மலர்ந்தருள, வசிட்டமுனிவர் அவற்றையெல்லா முணர்ந்து

ஞானமுற்று, துன்பத்தை விலக்கித் தோன்றிய பேரின்பமயமாகி, பிரியாவிடை பெற்றுச் சுயேச்சையின் வழிச்சென்றனர். சிவபெருமானும் அத்திருக்கோலத்தோடு அங்கெழுந்தருளியிருப்பாராயினர்.

அப்பொழுது உமாதேவியார் பரமேசுவரருடைய பிரிவுக் காற்றாமல், சுயாரணிய க்ஷேத்திர மடைந்து ஞானப்பூங்கோதை யென்னுந் திருநாமத்தோடு எழுந்தருளி யிருந்தனர். அதுகண்ட விநாயகக்கடவுள் முருகக்கடவுள், வீரபத்திரக்கடவுள் வைரவக்கடவுளாகிய குமாரர்களும், உருத்திரர்களும்சிவகணங்களும் முதலாகவுள்ள ஏனையோரும்,சிவபெருமானும் உமாதேவியாரு மெழுந்தருளியுள்ள சுயாரணிய க்ஷேத்திரத்தை யடைந்து பரமேசுவரனுடைய திருவருள் பெற்றவராய் அங்குவசித்திருந்தனர். வெள்ளிமலையாகிய திருக்கைலாய மானது சிவபெருமான் குடும்பத்துடன் தன்னைப் பிரிந்த வகையைக்கண்டு, பெற்றோரைப்பிரிந்த குழந்தைகள்போலக் கலங்கிய மேருமலையுடன் சுயாரணிய க்ஷேத்திரமடையக்கருதி ஆகாயவழியிலெழும்பி, (பூர்வம் கடலினைத் தாவிச்சென்ற வாயுபுத்திரரான அநுமந்தனையும், அண்டகடாகத்தையும் பிளக்கும் ஆற்றலுடைய வீரவாகுதேவனையும் போல) அவ்விருமலைகளும் அங்குற்றன. அவற்றுள், திருக்கைலாயமானது சிவபெருமானுக்குக் கிழக்கிலிருந்தது. மேருமலை அதன் வடக்கிலிருந்தது. அது காரணமாக, அன்றுமுதல் அந்தச் சுயாரணிய க்ஷேத்திரம் தென்கைலாயமெனும் பெயர்பெற்று விளங்கியது. அந்தத் தென்கைலாயத்தின் சிறப்பு முழுவதுஞ் சொல்லவேண்டுமானால், ஆதிசேஷன் தன் ஆயிரம்வாய்களாலும் ஆயுள்காலமுழுதுஞ் சொன்னாலும் முடிவதன்று பூலோகம்போலத் தெய்வலோகமும் மகாப்பிரளய ஜலத்தில் மூழ்குங்காலத்திலும் அழியாது விளங்குகின்ற அத்திவ்விய க்ஷேத்திரத்திற்குப் பிறதலங்கள் ஒப்பாகுமோ இத்தென் கைலாயத்தில் நாற்புறத்திலும் ஒவ்வோர் காதத் தெல்லைமட்டுமுள்ள கல் மர முதலிய தாவரங்களும், மக்கள் முதலிய சங்கமங்களும் யாவும் சிவரூபமேயாம். அம்மலையிலிறந்த புலி, யானை, இடபம், சர்ப்பம், மான், சிங்க, முதலிய பிராணிகளும் சிவசாரூப மெய்துமென்று திருவாய் மலர்ந்தருளிய லிங்காகார வடிவாக நின்ற சிவபெருமானை நோக்கி, யாதவமகாராஜன் மற்றொரு சரிதையைச் சொல்லவேண்டுமெனக் கேட்ப பொன்முகலி நதியின் தீர்த்தாந்தங்களைச் சொல்லத் தொடங்கினர்.

தென்கைலாயச் சருக்கம் முற்றிற்று.

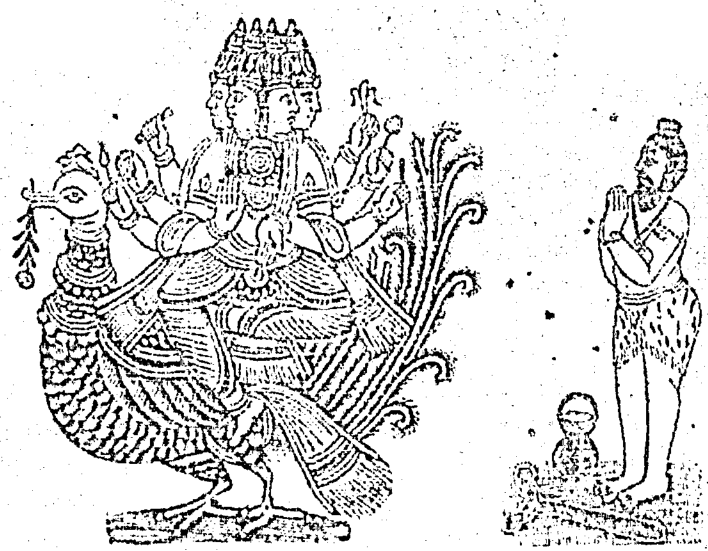

பிரமதேவர் அகஸ்தியமுனிவருக்கு பொன்முகரி புண்ணியநதியை அருளல்.

பொன்முகரிச் சருக்கம்.

முன்னொரு காலத்தில், நீலகண்டராகிய பரமசிவன் இமாசலத்திலே மலையரசன் புதல்வியா யுதித்த உமாதேவியாரை மணஞ்செய்துகொள்ள வெழுந்தருளியபோது, கருடர், காந்தருவர், வித்தியாதரர், இராக்கதர், சித்தர், அசுரர், கிம்புருடர், கின்னரர், யக்ஷர், பூதர், வேதாளர், தேவர், அந்தரர், உரகர், தைத்தியர், பூதர், வேதாளர், ஆகாயவாசிகள், போகபூமியிலுள்ளார் முதலியோர், காலாக்கினிருத்திரர், கூஷ்மாண்டர், ஆடகேசர், தாரகேசர், வைரவர், வீரபத்திரர், ஐயனார், சதருத்திரர், ஏகாதசருத்திரர், புத்தியட்டகர், அட்டமூர்த்திகள், குண்டோதரர், கும்போதரர், சங்குகன்னர், முதலிய கணத்தலைவர்கள், பிரமவிஷ்ணுக்கள், இந்திராதி திக்குப்பாலகர், அகஸ்தியர், கபிலர், கௌதமர் பராசரர், வசிட்டர், விசுவாமித்திரர், முதலிய முனிவர்கள், திருநந்திதேவர் முதலிய பரிசனங்கள் புடைசூழ்ந்து வரவும், விநாயகக்கடவுள் பூதகணங்களோடு முன் செல்லவும், இறைவர் இடபவாகனமூர்ந்து சர்வமங்கலங்களோடும் வாத்தியகோஷத்தோடும் இமாசலமடைய, பர்வதராசன் எதிர்கொண்டு பணிந்து ஆலயத்தினுட்கொணர, சிவபெருமான் அவரவர்க்கேற்ற ஆசனத்தில்

ருக்கச் செய்து தாமும் உயர்ந்த ரத்தின கசிதமான சிங்காதனத்தில் வீற்றிருந்தருளினார். தெய்வத் தொகுதி முழுவதும் அங்கே ஒருசேரச் சேர்ந்தபடியால், பூமியானது தென்முனை யுயர்ந்து வடமுனை தாழ்ந்ததாயிற்று. அதனை நீக்கவேண்டுமென்று திருவுளங்கொண்ட சிவபெருமான் கும்பயோனியாகிய அகஸ்திய முனிவரை யருகழைத்து, அகஸ்திய முனிவனே! இப்பூமி சமநிலையெய்தும்படி நீ தென்றிசைசென்று உயர்ந்த பொதிய மலையில் வாழ்ந்திருப்பாயாக அவ்வாறிருந்தால், சமமே விரைவில் ஆகுமென்று அங்குச்செல்லவேண்டுமெனத் திருவாய் மலர்ந்தருள, அகஸ்தியமுனிவர் பணிந்து வாய்பொத்திநின்று, கடவுளே! திருமால் பிரமன் முதலியோரிருக்கவும், நாயிற்கடைப்பட்டேனாகிய என்னை யொருபொருளாக மதித்துத் திருவுளங்கனிந்தளித்த கட்டளையைத் திருவருளின்படி நிறைவேற்றுவேனென்று, பாதங்களிற் பணிந்து விடைபெற்று, தம்மனைவியாகிய லோபாமுத்திரையாருடன் புறப்பட்டு, ஸ்ரீசைலமலையைக் கடந்து, கங்கை யமுனை சூழ்ந்த காசியைத் தரிசித்து, விருபாக்ஷம், காஞ்சீபுரம், அத்திகிரி முதலிய தலங்களைப் பணிந்துகொண்டு தென்றிசை நோக்கி வருகையில், தென் கைலை மலையைக் காணவும் பணிந்து ஆனந்தித்து ஆனந்தக் கண்ணீர்சொரிய உடல் மயிர்க்கூச்செறியத் துதிசெய்து கொண்டு, அருந்ததிபோலுங் கற்பினை வாய்ந்த உலோபாமுத்திரையாருடன் அந்த க்ஷேத்திர மகிமையைச் சொல்லிக்கொண்டே உள்ளே பிரவேசித்து, தாய்ப் பசுவின்பாற் செல்லுகின்ற இளங்கன்றுபோல ஸ்ரீகாளத்திப் பெருமான் திருமுன்னே செய்தி மனம் நெக்குருகவுங் கண்கள் இடைவிடாது நீர்பெருகவும் உச்சியில் கைகளைக் குவித்தும் அந்தக்கரண புறக்கரணங்களை யொடுக்கியுங் கெடுங்கிடையாய் உடல் தாம்பித்து நின்றும், பின்னர் அவை நீக்கிப் பலவாறு துதிசெய்தும் அங்கிருந்து அரிதில் நீங்கிக் கல்லாலின் கீழ் எழுந்தருளிய தக்ஷிணாமூர்த்தியைத் தாழ்ந்து, துதித்து, ஸித்திவிநாயகரைப் பணிந்து, இளைய பிள்ளையாராகிய முருகவேளை வணங்கித்து, சர்வலோக மாதாவாகிய ஞானப் பூங்கோதையை வரப்பிரதாயினியைத் துதிசெய்து பணிந்து அரிதில் அங்கு நின்று அகன்று, துர்க்கைமலையிலேறி அந்துர்க்காதேவியையும் வணங்கித்து, அங்குள்ள பல அதிசயங்களையுங் கண்டு அவ்விடத்தில் ஒரு புனிதமான நதியில்லாமையைக் கண்டு, இதனையுண்டாகச் செய்யவேண்டுமென்று கருதி, பஞ்சேந்திரியங்களையும் அடக்கி யருந்தவஞ் செய்து அங்கு வசிக்கும் முனிவர்களிடஞ் சென்று ஐயன்மீர்! இங்கோர் புனிதநதி உண்டாக வேண்டும். அதற்கிதுகால் புரிவீராகவென்று வேண்டிக்கொண்டு, அந்தத் தென்கைலாயத்தை யகன்று, அதற்கு நாலுயோசனை தூரத்தில் நிருதி திசையில் ஒரு மலையிலேறிச் சிவபெருமானிடத்தில் மனதைப் பதித்துப் பஞ்சேந்திரியங்களையு மொடுக்கி, உடலினைக் கட்டுப் பட்டினியிருந்து உலோபாமுத்திரையார் பணிசெய்ய, அரிய தவஞ் செய்தனர். வேனிற்காலமுழுவதும் பஞ்சாக்கினி மத்தியி லிருந்தும், ம

வழக்காலத்திலும், பனிகாலத்திலும், வாயளவு ஜலத்தி லிருந்தும் அருந்தவம் புரிவதாகண்ட இந்திரன் முதலிய தேவர்கள், இம்முனிவர் கருத்தெதுவோவென மயக்கிப்பிரமிதவரை யடைந்து கூற, பிரமதேவர் அத்தேவர்களோடுங் கைலாயகிரியை நோக்கிச்சென்று, திருநந்தி தேவர்விடைபெற்றுச் சந்நிதி யடைந்து சிவபெருமானைப் பணிந்து நமஸ்கரித்து வேதவாக்கியங்களால் துதிசெய்து நிற்க, அவர்களில் பிரமதேவர் ஐயனே! அகஸ்திய முனிவர்யாது கருதியோ கடுந்தவம் வெகுகாலமாகப் புரிகின்றனர். அவருக்கருள் புரிவீராகவென்றனர். சிவபெருமான் இவ்வாறு விண்ணப்பஞ்செய்த பிரமதேவனுக்குச் சொல்லுகின்றார். அகஸ்தியன் மற்றொன்றும் வேண்டினானில்லை. நம்முடைய தென்கைலாயத்திற்கு தீர்த்தமாக ஒருநதியைவிரும்பித் தவஞ் செய்கின்றான். அவனுக்காக அத்தெய்வகங்கையை விடுப்போம். நீ அவனிடஞ் சென்று கமண்டலிக்கும்படி யிருந்து விரும்பிய வகையே அதனைக் கொடுப்பாயாக வென்றுதிருவாய் மலர்ந்தருளவும், யாவரும் களிகூர்ந்து திரும்பினர். பிரமதேவர் அன்னவாகனத்தி லேறிகொணர்ந்து தென்கைலையடைந்து அகஸ்திய முனிவர் முன்னின்று தரிசனந்தரவும், முனிவரெழுந்து வணங்கிநிற்க, பிரமதேவர் நீவிரும்பிய தென்ன வெனக் கேட்க, அகஸ்திய முனிவர் இங்கே ஒருநதி வேண்டுமென வெனக்கூற, பிரமதேவர் ஆகாயத்தை நோக்க, அம்மலையின்மேல் உச்சகயே ஒரு நதியாய் இறங்க அகஸ்திய முனிவர்களிடம் மலடாயிருந்தவர் வெகு காலம் தவமிருந்து பெற்ற பிள்ளையைப் பெருங்களி யெய்தினர். அப்பொழுது அந்நதிபொன்னிறத்தோடும் ஓசையோடும் வந்தபடியால், பிரமதேவர் அதற்குப்பொன்முகலியெனப் பெயர் தந்து அந்தர்த்தானமாயினர்.

அந்த நதியானது மலையைப்பிளந்து கொண்டு அதில் தேக்கு, சந்தனம், வாழை, மூங்கில், வேங்கை, பலா, சண்பகம், பனை, முதலிய மரங்களைப் பெயர்த்துக்கொண்டு, கொலைத்தொழில் புரியுந் துஷ்ட மிருகங்களைத் திரளாகக் கொண்டு பலாத்திரங்களையும் அவற்றோடுவாரிக்கொண்டு ஓசையுடையதாய், அகஸ்தியமுனிவர் தவஞ்செய்தகாரணத்தால் அகஸ்திய மலையெனும் பெயர் பெற்ற அம்மலையை விட்டிழிந்து, திருவேங்கடம் பரிகாமேகலா வெனுந் தலங்கட்கருகே சென்று, சோணந்தியாகிய தென்கைலாயத்திற்கு நாகம்போல் அக்கினிதிசையிற்றிரும்பி ஓங்காரோசைவரமெனுந் தலத்தைச் சமீபித்துச் சமுத்திர சங்கமமாயிற்று. அதுகண்டு களிப்புமிகுந்த அகஸ்திய முனிவர் அம்மலையினின்றிறங்கி அந்நதிக்கரையில் அநேகசிவலிங்கங்களைத்தாபித்து அன்போடு அர்ச்சனை செய்தனர். நன்மலையிடமாய் அந்நதியில் மூழ்கிச் சிவத்தியானஞ்செய்துகொண்டிருந்து பின்னர் ஒருமலையில் வீற்றிருந்த அகஸ்திய முனிவரிடம் அங்கிருந்த பல முனிவர்களும் வந்து இவ்வாறு துதிசெய்தார்கள்.

மகாபுண்ணியராகிய அகஸ்திய முனிவரே! தேவரீர் பஞ்சாக்ஷரியின் மத்தியி லிருந்து அருந்தவஞ் செய்து, பிறவி நோயை யழிக்கத்தக்க மருந்தாகிய இந்நதியைத் தருவித்ததனால் யாங்களெல்லாம் உச்சீவித்தோம் தேவரீர் திருவருளுக்கு ஈடாவுண்டோ. பூர்வம் சூரிய சந்திரர்களை ஆகாயவழியிற் செல்லவொட்டாது தடுத்த விந்தமலையை ஒருகழற்சிக்காய்போலத் தேவரீர் உள்ளங்கையா லழுத்திப்பாதலத்திலிறக்கினீர். அலைகள்பொருந்திய பெருங்கடலை அதில் ஒளிந்திருந்த விருத்திராசுரனைக் கண்டுபிடிக்கும்படி இந்திரன் வேண்டிக்கொள்ள அவ்வேண்டுகோளுக் கிணங்கி, ஓருளுந்தளவு ஜலமாகச் சேவிக்கச்செய்து உள்ளங்கையிலேற்று ஆசமனஞ்செய்தருளினீர். தேவரீர் பிரபாவங்களை அடியேங்கள் அளவிட்டுச் சொல்ல வல்லமையுடையோமா? சர்வலோகநாயகனான பரமேசுவரன் தனக்கும் தன் கௌரிபார்வதிக்கும் மற்றனைவர்க்கும் தேவரீர் ஒருவரே சமானமென்று, இவ்வுலகினை நிலைபெறச் செய்தவென்னுந் தொழிலைக் கட்டளை செய்தானென்றால், தேவரீரது மகிமைகள் அளவிடப் பாலனவோ. கனவிலுந் தேவரீரை யன்றிப் பிறரைப் பணியாது தேவரீர் கருத்தின்வழி யொழுகும் இந்த வொப்பில்லாத கற்பின் விசித்திரமாகிய உலோபாமுத்திரையாரை மனைவியாகப் பெற்ற சிறப்பினை வாய்த்தவரோ? இல்லறமென்பது தேவரீரை யன்றிவேறொன்றுளதோ. இம்மலையில் யாங்கள் இந்தத் தென்கைலாயத்தில் வசித்திருந்த புண்ணிய மிகுதியால் தேவரீருடைய பாதங்களைத் தரிசிக்கப்பெற்றேம். மாயையாக்கை யெடுத்ததனாலாகிய பெரும்பிரயோசனத்தை யடைந்தோமென்று பலவாறு துதித்த முனிவர்களை நோக்கி அகஸ்திய முனிவர் அவர்களைப் புகழ்ந்து தோத்திரமான வார்த்தைகள் பின்வருமாறு சிலசொல்லினர்:

வேதத்தின் முடிவில் விளங்கும் பொருளை விசாரித்தறிந்த நல்லறிவுடையவர்களே! தங்கள் திருவருளின்றி யல்லவா பெறுதற்கரிய இந்த நதியைப்பெற்றது. அல்லாவிடில் இதனை யடியேன் பெறுந்திறமையும் உடையனோ? தேவரீர் இக்காரியம் செய்தற்கு எளியனேயாயினும் தேவரீர்களை யடைந்து யானும் மேம்பட்டவனாயினேன். அழகிய கொன்றைமாலை யணிந்த சடாமுடியை யுடைய சிவபெருமானே தெய்வமென்று தென்கைலாயத்தில் வாழ்ந்து விளங்கும் பாக்கியமுற்ற சடைமுடி தரித்த பெரியோர்களே! உங்கள் சிறப்புகள் பல யுகங்களாகப் புகழ்ந்தாலும் முடிவுபெறுமோவென்று, இத்தகைய வார்த்தைகளால் அவர்களைச் சந்தோஷிப்பித்து, இந்தச் சிறந்த பொன்முகலி நதியில் மூழ்கினவர்கள் பரிசுத்தமான மோட்சத்தை யடைவார்கள். சிறந்த சிவபெருமானுடைய திருவருட்பெருக்கமே இந்நதியென் றுரைத்தனர். கோவதை, கர்ப்பஸ்திரிவதை, சிசுவதை, முதலிய கொலைத்தொழில் புரிந்த பாவிகள்

னாயினும் இக்கதியிற் படிந்தவர்கள் தேவராவார்கள். இதில் மூழ்கிய அன்னம் கருடன் முதலிய பறவைகள் வாகனமாகப் பெறும் உயர் பதவிகளை யடையும். இதில் வசிக்கும் மீன்கள் ஆகாயத்திலுள்ள விண்மீன் நக்ஷத்திரங்களாகவிளங்கும். இத்தகைச் சிறப்புவாய்ந்த தீர்த்தத்தில் எக்காலமும் தோயும்படியான பெரும்பாக்கியத்தைத் தாங்கள் பெற்றுள்ளீர்கள். அப்புண்ணியத்தை யடியேன் அடைந்திலேன் எனக்கூறி அவர்கள்பால் விடைபெற்றுக்கொண்டு அகஸ்திய முனிவர் மனைவியாரோடு தமிழ்வளம் பெருகிய பொதியமலையை யடைந்தனர்.

யாதவமகாராசனே! இவ்வுலகிலுள்ள தெய்வ தலங்களிற் சிறந்த நயாரணியத்தில் விளங்கும் பொன்முகரியானது எல்லா நதிகளிலுஞ் சிறந்தது. தத்துவாதீதராகிய சிவபெருமானுக்குச் சமானமான அகஸ்திய முனிவரே வெகுகாலந் தவஞ்செய்து அத்தவப் பலனாகப்பெற்ற இந்தப் பொன்முகரியோடு, ஓராசனுடைய பகீரதன் ஒரே தவஞ்செய்து இவ்வுலகிற்குக் கொண்டுவந்த கங்காநதி சமானமாகுமோ? மேற்கடல் மடைதிறந்து ஒருவழிக்கொண்டு கீழ்க்கடலிற் புகவெழுந்தாற் போலும் வருகின்ற இப்பொன்முகரியானது, பகீரதன் கொணர்ந்தமையினாலே பாகீரதி யெனவும், அறசெல்லுகையில் சன்னு முனிவர், அயர்ச்சியை யறிய மென்றுகருதி ஆசமனஞ் செய்யப்பட்டு மீண்டும் தம்மையே வேண்டிய பகீரதனுக்காகச் (சன்னு-செவி) செவி வழியால் விடப்பட்டமையால் சாநவியெனவும் பெயர் பெற்ற கங்கையையும், கவேரபர்வதத்தில் அகஸ்தியமுனிவர் கமண்டல நீரைக்காகங்கவிழ்ப்ப வோடிய காவேரி நதியையும் ஒப்பென்று சொல்வது தகுதியாமோ! இந்நதியோ தன் கட்டுடைந்த யானை முதலிய வற்றின் உடலையுங் கடத்திச் செலுத்தி, அவற்றின் உயிரையும் வெள்ளிமலையாகிய கைலாயத்தில் விரைந்து செலுத்தத் தக்கது. இவ்வுலகத்தில் பொன்முகரியில் மூழ்கினவரேயாயினும் பல்லாண்பலவோர் தாக்கக பிறவிப் பெருங்கடலைக் கடந்து முத்திக்கரை யேறுவர் என்றிவ்வகையாகப் பொன்முகரியின் சிறப்புகளை யெல்லாம் கருப்புவில்லேனோங்கிய மன்மதனை யெரித்த நெற்றிக்கண்ணை மறைத்துவைத்த சிவபெருமானாகிய சங்கமர், சத்துருக்களை வெல்லத்தக்க யாதவமன்னனுக்குக் கூறி, இதுபோலவே பலவகையான தீர்த்தங்கள் அங்குள்ளனவென மேலுங் கூறலாயினர்.

அரசனே! இருவினைகளையு மொழிக்கத்தக்க இந்திரதீர்த்தம், பாவமாகிய பாம்பைக்கொல்லும் மயூரதீர்த்தம், பிறவியென்னும் புதர்களைச் சுட்டெரிக்க உருத்திரதீர்த்தம், யமனை வெல்லச்செய்யும் மார்க்கண்டேய தீர்த்தம், அகஸ்தியதீர்த்தம், யாவரும் விரும்பத்தக்க மோகினி தீர்த்தம், அலையெறிகின்ற மானஸ தீர்த்தம் இவைமுதலாகிய மிகப்புண்ணியகர

மான தீர்த்தங்கள், எண்ணில்லாதனவுள. அவற்றில் மூழ்கினவர்களைத் தேவர் கூட்டங்கள் பணியத்தக்க உயர்பதத்திலிருத்தும். இத்தகைய தீர்த்தங்களில், சூரிய கிரகணம், சந்திரகிரகணம் விதிபாத முதலிய விசேடதினங்களில் ஸ்நானஞ் செய்தவர்கள் பஞ்சாக்கினிகளின் இடையில் நெடுங்காலம் நோற்றும் அடையப்பெறாத உயர்ந்த இன்பத்தை யடைவார்களென்று, பொன்முகரி முதலிய தீர்த்த விசேடங்களைக் கூறி முடிப்ப, யாதவ மன்னன் மனமகிழ்ந்து, சுவாமிகளே! அடியேனுக்கு இன்னுமோர் சரிதையைச் சாற்றி யருளவேண்டுமென வேண்ட, விடசங்கமர் மிகமகிழ்ந்து, பிரமதேவன் சரிதையைச் சொல்லுகின்றோம். மனமமைந்து கேட்பாயாகவென மேலுஞ் சொல்லத் தொடங்கினர்,

பொன்முகரிச்சருக்கம் முற்றிற்று.

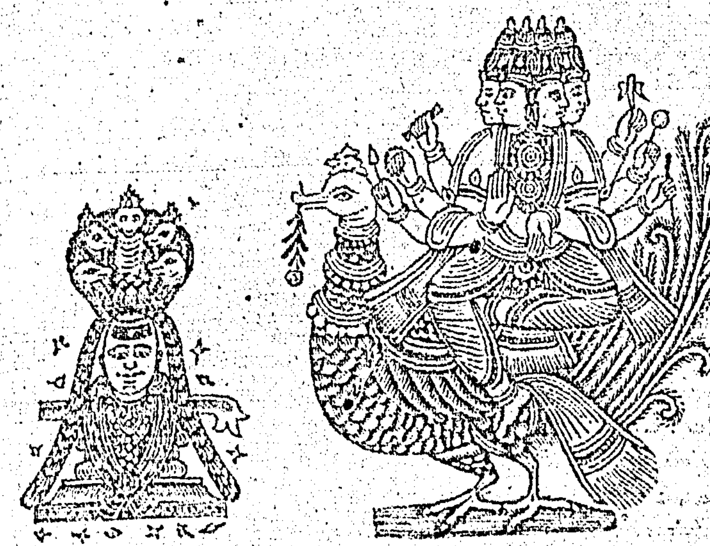

சிவபெருமான் பிரமதேவருக்கு நல்வரமளித்தல்.

நான்முகச் சருக்கம்.

எல்லாவுலகங்களையும் படைத்த பிரமதேவர் ஒரு யுகத்காலத்தில் சத்தியலோகத்திலே ஒளிசொரியும் செம்பொன் மாளிகையில், மலர்ந்த ஆயிரவிதழ்களையுடைய தாமரைத் தவிசில் நாரதர் முதலிய மகரிஷிகள் சூழவும், இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் இருபுறத்திலுங் கைகட்டி வரிசை

வாயு சித்தர்கள், கிந்நர யக்ஷர், வித்தியாதரர், ஆகாசசாரிகள், கந்தர் ருத்திரர், அஷ்டவசுக்கள் இரண்டு மருத்துவரோடும் முப்பத்துமுக் கோடி தேவர்கள், உரகர், சித்தர், கின்னரர் முதலியோர் நெருங்கி நிற்க வும், காந்தர்வ பிரேஷ்டர்கள் வினோதகானஞ்செய்யவும், அழகிய அப்சரஸ ஸ் தாமரை போன்று கைகளால் சாமரை யிரட்டவும், பொற்பிரம்பைக் கையிற் பிடித்தவர்கள் முன்னிருந்து இவர்கள் இன்னாரென்று குறிப் பிட்டுக் காட்டவும், பணிவோரைக் கண்டு அவர்களுக்குத் தக்கபடி திரு வருள்புரிந்து நான்கு சிரங்களும் நான்கு மகாமேருபோல விளங்கவும் சிறந்த அரச வீற்றிருந்தனர்.

அவ்வமயத்தில், திருப்பாற் கடலினுதித்த தேவாமிர்தமும் சந்திர யிடத்தினுதித்த அமுதகிரணமும் கலந்து ஒற்றுமையில்லாத வடிவெடுத் தாற் போன்ற அழகு மிகுந்தொழுகிய திருமேனியையும், கொவ்வைக்க னிபோன்ற வாயையும் ஒளி தங்கிய விழியையும் குவிந்த தனங்களையு மு டைய கலைமகள், சிறந்த ஆடையாபரண லங்கிருதையாய், அநேக அரம் பாஸ்திரீகள் புடைசூழ்ந்துவர அன்பால் வந்து அயனிருந்த தாமரைப் பீடத் தில் (ஏகாஸனத்தில்) இருந்தனள். பிரமதேவர் தம் மயலிலிருந்த மனைவி யின் அவயவாலங்காரங்களைக் கண்ணாரக்கண்டு உள்ளமகிழ்ந்து அடங் காத காதலைக்கொண்டு காமக்கடலின் மூழ்கி, அங்குவந்திருந்தவர்களை யெல்லாம் அறிவிலையில் ஒருசேர விடை தந்தனுப்பி, கரிய கூந்தலை யும் வெள்ளிய சரீரத்தையுமுடைய கலைமகளுக்கு ஒன்று சொல்லுகின் றார், பனது காலின்கண் விளங்கும் அமுதம் போன்றவளே! உன்மேலு ண்டாகிய பெருவிருப்பத்தைத் தீர்ப்பதற்கு உன்னுடைய ஒருவடிவமே போதாது. உயிரோடு கூடிய சித்திரப்பதுமைபோல்வாளே! கொவ்வை க்கனிபோலும் இதழையும் அன்னத்தைப்போலும் நடையையும் உடை யாளே! என்கண்மணியினுள்ளே பாவை யிகர்த்தவளே! அழகிய தனங் களையுடைய மயிலின் சாயலை யுடையாளே! நூறு வண்ணத் தொகையா கிய வடிவங்களை யெடுக்கக் கடவாயென்றனர். உடனே சரஸ்வதி, தன் கணவன் விரும்பியபடியே தாமரை மலர் போன்ற முகமும் மாந்தளிர் மேனியும், பொன்மலையனைய தனமும், அரியடர்ந்த விழியும் மேகமிக த்தகட்டதனம் அழகிய மேகலையுமுடைய நூறுமாதர் வடிவமெடுத்தனள். பிரமதேவன் பாதியின் நூறுவடிவங்களையும் தமது எட்டுத்திருவிழிக ளாலும் ஆசையடங்கக்கண்டு, எளியவன் பொன்னிரம்பிய குடத்தைத் தருவாரு மில்லாத விடத்தில் எதிர்ப்பட்டாற்போல மகிழ்ச்சி மிகுந்து, மலர்க் கூந்தல்பொருந்திய மங்கையர் வடிவங்களைத் தனித்தனியே தழு வலாயினர்.

அம்மங்கையரில் ஒவ்வொருத்தியால் லதாவேஷ்டிதம் (கொடிபோ சுற்றித்தழுவல்) விருக்ஷாதிரூடம் (மரம்போலேறித் தழுவல்) இப

தண்டுலம் (எள்ளும் அரிசியும் போலக் கலத்தல்) க்ஷீரநீரம் (பாலும் நீரும் போலச்சேரல்) ஊருப் பிரகூடம் (தொடையால் நெருக்கல்) சகனோப சிலேஷம் (குறிகள் நெருங்கச்சேரல்) ஸ்தனாலிங்கனம் (கொங்கையழுந் தத்தழுவல்) லலாடிகாலிங்கனம் (நெற்றி பொருந்தத் தழுவல்) எனப்ப டும் அஷ்டவகை ஆலிங்கனங்களைச் செய்து, ஒவ்வொருத்தியின் உதடு நெற்றி, விழி, நா, கன்னம், கழுத்து, மார்பு, கைம்மூலம், குசம், அல்குல் முதலிய விடங்களைச் சுவைத்தும், ஒவ்வொருத்தியின் கைம்மூலம் மார்பு தோள், பிடர், கழுத்து, கன்னம், கொங்கை, அல்குல், வாய், தொடை, விலாப்புறம் ஆகிய பதினொரிடங்களில், அர்த்த சந்திரன் மண்டலம் புலிங்கம், மயூரபதம், முயலடி, உற்பல முதலிய நகக் குறிகள் வைத் தும், மேலே சுவைத்த தானங்களில் காவிழி, மெலுதடு, நீங்கிய விடங் களில் மூஷகம், அறாச்சுனகம், பிரவாளமணி, பிந்துமணி, பிந்துமாலை முதலிய தந்தக்குறிகளமைத்தும், அங்குலியோகம், கரிகர முதலிய அஷ் டதாடனங்கள் செய்தும், உத்தானிதம், திரியக்கு, ஆசிதகம், ஸ்திதம், ஆனமித மெனப்படு கலவைத்தான அமைந்து நான்குவித விலக வாற்றியும், இதனுள் அவரில் ஒருவர்க் கொருவர் மேம்பாடு காரணமாக வெழுந்த ஊடலைத் தவிர்த்தும் மாற்றுவிட்டதிலும், மலர்தோறுமிருந்து மதுவுண்ணும் வண்டுபோல அரும் பெற விள்பமநுபவித்தனர். பிர மதேவர் மங்கையர் மயக்கால் காலமும் சமயமுங் கருதாது தம்மைத் தரிசிக்க வந்தோர் பலர் திருவாயிலிற் குழுமி யிருக்கவும் மங்கையர் மையலில் அழுந்தி யிருந்தனர்.

சதுர்முகக்கடவுள் இப்படி ஆழ்ந்த மெய்ம்மை யிருக்கையில், வாளுங் கேடகமுந் தாங்கிய கைகளும், தீயவரின் நிறஞ் செறிந்த தலைமயிரும், நெருப்புப் பொறிபறக்கும் கண்களும் பிறைச்சந்திரன் போன்ற வக்கிர தந்தமும், கோப சொரூபமும், ஆகாய மளாவிய தேகமும், இடிபோல வெடிபடு குரலும், கடல் நீர் பருகியெழுந்த கார்மேகம் போன்ற நிற மும், மலைகளையும் பெயர்த் தெறியும் வல்லபமும் வாய்ந்து கண்டோர் அஞ்சத்தக்க முப்பதிருவியம் அரக்கர்கள் இயமனும் உடல் நடுங்கும்படி ஒரு சேரப்பிறந்தார்கள். அவ்வரக்கர்கள் உடனே பதுமயோனியின் பத மலரிற் பணிந்து, சப்ததீவுகளையும் பதிரவுண்ணலாமா? சப்தசாகரங் களையும் நீர்வறளக் குடிக்கலாமா? மேரு முதலிய பர்வதங்களை அசா யாசமாய்ப் பந்தாடலாமா? நக்ஷத்திரத் தொகுதிகளை யெல்லாம் வாரி வாயிற் பெய்யலாமா? அஷ்டநாகங்கள், அஷ்டகஜங்கள், அஷ்டதிக்பா லர்கள் இவர்களை வெல்லலாமா? விஷ்ணு, அக்கினி, இயமன், வருணன், வாயு, குபேரன், ஈசானன் முதலியோரை அடக்கலாமா? எந்தையே! அடியேங்கட்கு ஒருகுற்றேவலைக் கட்டளையிடவேண்டு மெனக்கேட்க, பிரமதேவர் காலமல்லாத காலத்தில் இவ்வனிதையரைக் கலந்தமையின்

இந்தனைத் தீயோ குறித்தனரென மனங்கொண்டு, மகாகோப சொரூபிகளாகப் பிறந்த அப்புதல்வரைநோக்கி, நீங்கள் ஆகாயமளாவிய விந்தகிரியில் வசித்திருக்கவெனக் கூற, அவர்கள் ஒருசேர ஆண்டடைந்திருந்து இந்திராதி திக்குப்பாலகரு மெதிர்த்தோட அவர்களாற் கொடுக்கப்பெற்ற கற்பகங்களாகிய நவரத்தினங்கள், பொன், யானைகள், குதிரைகள், முதலியவற்றைப் பெற்றுச் சுகித்து வாழ்ந்திருந்தார்கள். அவர்கள் தேவர், யக்ஷர், பூதர், கருடர், கந்தருவர், நாகர், அசுரர், சித்தர், வித்தியாதரர், கின்னரர் முதலியோர் அடிபணிந்து குற்றேவல் கேட்க உலகமுழுதும் தடைபடாது கட்டளை செலுத்தி அரசாண்டு, சடைமுடி தரித்த முனிவர் தவத்தை யழித்தும், மாதர் கற்பை விலக்கியும், வேதியர் புரியும் யாகத்தை வேரோடறுத்தும், தேவர் பெருமையைத் தீர்த்தும் வந்தார்கள். அந்தணர்கள் ஒரு கடிகைக்குள் காவலர் கட்டளைக்குழித் தூச் சடைகுலையவோடி அரக்கர் செல்வம் பெருகுக வென்று வாயில் வாழ்த்தித் திரிந்தார்கள். இந்திரன் அரக்கருடைய சமயம்நோக்கி அவர்பாற் சென்று சிவபெருமான் திருவடிபோலப் பணிந்து நம்பால் என்ன குற்றங் கற்பித்துத் தண்டிப்பார்களோ வெனப்பயந்து மனத்தில் அச்சத்தீச்சுட இருந்தான் தெய்வ மடமாதர் அவ்வரக்கரிடத்தில் பாடியும் புலர்ந்தும் சிறுவர் கையிலகப்பட்ட மலர் மாலைபோலக் கசங்கிவருந்தினர். இவ்வகையாகத் தேவர்களெல்லாம் வருந்த கொடிய அரக்கர் வாழ்கையில், வச்சிரபாணியாகிய இந்திரன், ஒருநாள் பிரமதேவர்பாற் சென்று பணிந்து தமக்குற்ற சங்கடங்களை யெல்லாஞ் சாற்ற, சதுமுகக்கடவுள் பெரிதுஞ் சினந்தனர். அக்கோபத்தினின்றும் உக்கிரன் என்னும் உக்கிரசொரூபி தோன்றித் தந்தையாரைப் பணிய, நீ விரைவில் தேவர்களோடு விந்தமலை யடைந்து அவ்வரக்கர் முன்றோன்றி சமராடி அவர்களையெல்லாங் கொன்று தேவர்க்கு நன்மையை விளைவிப்பாயாக வென விளம்பி குதிரை, தேர், யானை, சேனை, முதலியன கொடுப்ப உக்கிரன் அக்கணமே தக்கபடி தந்தைதாயார் பாதங்களை வணங்கி விடைபெற்றுக்கொண்டு இந்திரனோடு கூடிப் போர்க்குச் செல்லத் தேரின்மேல் உதயகிரியிற் சூரியன் உதயமானதுபோ லேறினன். தான் ஏறிய ஆயிரஞ் சிங்கங்கள் பூட்டிய தேரின் சக்கரத்தி லெழுந்த தூசி விண்ணுலகைமூடி மண்ணுல கெனும்படி செய்தது. அம்மையமாலுமடிப் போர்க்கோலங் கொண்டு உக்கிரன் வருஞ்செய்கையை ஒற்றர்களறிந்து அரக்கர்களிடத்தில் வாயுவேகமாயோடி அடிவணங்கி, தேவர்கள் உங்கள் துன்பத்திற் காற்று முறையிட உங்கள் பிதா ஒரு புதல்வனை யுண்டுசெய்து போருக்கனுப்பியுள்ளார். அவன்பெயர் உக்கிரன். பொன்மலைபோலும் பூரித்த தோளுடையவன். கோப மிகுந்தவன். ஒலிக்கும் வீரகண்டாமணி தரித்தவன். சூரியன் போன்ற வேலேந்தியவன். சிங்கங்கள்பூட்டிய தேரைக் கொண்டவன். தேவர்களெல்லாரும் புடைசூழச்

செருச்செய வருகின்றன னெனக்கூற, ஒற்றர் உரைத்ததை செவியிற் புகுமுன், உள்ளே யிருந்து கோபாக்கினி யெழுந்தாற்போலக் கண்கள் சிவந்து, வில்போன்ற புருவத்தையும் நெற்றியையும் நெரித்துக்கொண்டு, உதடுமடித்து, பற்களைக் கடித்து, உடனே எழுந்தார்கள். நமக்கெல்லாம் இளையவனான ஒருவன் நம்மீது போருக்கு வந்தானென்றால், இவ்வுலகத்தில் நம்மிலும் எளியாரொருவருண்டோ வென்று சொல்லி, இடிபோலச் சிரித்து, கடல்போ லார்ப்பரித்து விரைந் தெழுந்தார்கள். அவ்வாறு யுத்தசன்னத்தரான, நிவாதகவன், சுயோதனன், கோலாகலன், காலகேசி, அரிஞ்சடன், முதலானவர்கள் ஆயுதங்களோடும் இரதாரூடராய் நால்வகைச் சேனையும் புடைசூழ வீரவேசத்தோடெதிர்த்துப் பெரும்போர் செய்தார்கள். உக்கிரனும் உக்கிரமாகப் பல படைகளைச் செலுத்தி அவ்வரக்கரைத் தக்கபடியே தனித்தனிமாய்த்து எஞ்சிநின்ற விளையசேனாதிபர் முதலியோர் மீது ஆக்கினியாஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்து அவர்களைவரையும் ஒரு விநாடியிற் சாம்பராக்கினான். அக்காலத்தில் எண்ணிறந்த பூதங்களும் நாய்நரிகளும் கழுகுபருந்துகளும், விருந்துண்டு சந்தோஷித்தன. கவந்தங்களாடின. உதிரவாறோடியது. தேவர்கள் மலர்மாரி சொரிந்து வாழ்ந்திருந்தார்கள்.

பிரமதேவராகிய பிதாவின் கட்டளைப்படி அரக்கர் முப்பதின்மரை யொழித்து, யுத்தகளத்தை நீங்கி, தேவர்கள் புடைசூழ்ந்துவர, உக்கிரன் சத்திய லோகமடைந்து பிதாவைப் பணிந்து, எழுந்து எதிரே நின்று, எந்தையே! தேவரீர் கட்டளைப்படியே யாவரையும் கொன்று தேவர் துயரத்தைத் தீர்த்து வந்தேனெனத் தெரிவிக்க, நான்முகக்கடவுள் தன் புதல்வரிறந்த துன்பத்தில் மனங்கொதித்து உக்கிரன் முகத்தைப் பார்க்க, அப்பொழுது சிவபெருமான் திருநெற்றிவிழியாற்பார்க்கப்பட்ட மன்மதன்போல வெந்தொழிந்தனன்.

அவ்வாறு உக்கிரன் இறக்கக்கண்டு, பிரமதேவர் ஐயோ! நான் புத்திரர்களையெல்லாங்கொல்வித்த பாவந்தொடராமல் அவ்வாறு செய்த இந்த உக்கிரனையும் இறக்கச்செய்தேனேயென்று மனத்திற் பெருந்துயர்கொண்டு, ஒருவாறுதாமே தேறித் தமக்குப் புதல்வரில்லாமையும் புதல்வரைக்கொலைசெய்தபாவத்தையும் விலக்கவிரும்பி, சிவபெருமான் எழுந்தருளியுள்ள புண்ணிய ஸ்தலங்க ளெல்லா வற்றினும் மேம்பட்ட தென்கைலை மலையை யடைந்து, பொன்முகரி தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து, சந்திர சேகரராகிய சகலிங்க பெருமானைத் தரிசித்து அஷ்டாங்க பஞ்சாங்கமாக நமஸ்கரித்தனர்.

பின்னர், பிரமதேவர் தென் கைலைய மலைக்கும் நீல மலைக்கும் நடுவே யிருந்து தமது மனத்துயரை யொழிக்கத்தக்க நல்ல தவஞ் செய்

யத் தொடங்கி, மனத்தை யிம்புலன் வழிச் செல்லவொட்டாது சிலகண்டாகிய சிவபெருமான் பாதத்திலிருத்தி, அருந்தவத்தில் அமர்ந்திருத்தலையில், கருணா மூர்த்தியாகிய சிவபெருமான் அவர்செய்த தவத்திற்கு அருள் புரிய விரும்பி, காள கண்ட சதுர்புஜ உமாசமேதராய் இடபாருடராய்க் காட்சி தந்தருளவும், பிரமதேவர் அகமகிழ்ந்தெழுந்து உடல புளகிக்கவும் கண்கள் ஆநந்த பாஷ்பஞ்சொரியவும் மன முருகவும் இறைவரது தாட்டாமரையில் சாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்து எழுந்து நின்று, கைகமலங்களைக் கூப்பி நாத்தழும்பேற வேத வாக்கியங்களாற் றுதித்து நிற்கையில், சிவபெருமான் திருவுள மகிழ்ச்சி மீக்கொண்டு, பிரமனே! நீவிரும்பியதியாது? சொல்லுகவெனவினவ, நான்முகத் தரசன், கிருபா மூர்த்தியே! யான் காலத்தையும் சமயத்தையுங் கருதிற் கொள்ளாது மாறா மயக்குற்றமையின் வலி தந்திய பகைஞராகிய முப்புரம் அரக்கர் அக்னியிபோலப் பிறந்தார்கள். அவர்களு யாவரும் வித்தையிற் சேர்ந்திருந்து உலகத்தெல்லாம் பெருந்துயர் விளைத்தனர். தேவர்கள் அத்துன்பத்தை யென்னிடஞ்சொல்லியாசிக்க, எனக்குப் பெரிய படை முகத்திலிபோன்ற கோபமுண்டாயிற்று. அப்போது உக்ரனென்னும் பெயரேற்ற ஒரு மகன் உதித்து என் கட்டளையை மேற்கொண்டு வித்தையை யடைந்து அரக்கர்களெல்லாரையுஞ் சிதம்படி கொன்று திரும்பி வந்த செய்தியை யெனக்குத் தெரிவிக்க, முப்பதுறுபிர மக்கள் முடிந்தது காரணமாக மனம் வருந்தி அவ்வுக்கிரன் முகத்தைப் பார்க்க அக்கணமே அவன் திப்பென வெந்து போயினன். தேவர் தர்மசொரூபா தலைவ, என் மகனில்லாக் குறையையும் மக்கட்கொலை செய்த மிக்க பாவமும் நீக்கக் கருதி இந்த தவம்புரிந்தேனென்றுரைக்க, சிவபெருமான் நீ தென்கைலாயத்தின் சிகரத்தை கண்ணுற்றுத் தரிசித்தபின். நீ கொலை புரிந்ததனாலுண்டாகிய பாவத்தோடு விலக்கினையாதலின் அது தென்கைலாயமலையின் உயர்ந்த சிகரத்தைக் கண்டோர் யாவராயினும், சூரியனைக்கண்ட பனிபோலத் தன்பாவங்களினின்று நீங்குவர் நீ மகப்பேறுகருதினையாயின், மாசிமாத மக நக்ஷத்திர தினத்தில் சூரியோதய காலத்தில், பொன்முகலியில் ஸ்நானஞ்செய்து இக்காளத்திப் பெருமானையடைந்து ஆறெட்டு முறை பிரதக்ஷிணஞ்செய்து நூற்றெட்டு நமஸ்காரம் புரிந்தால் பாவங்களை விலக்கத்தக்க சற்புத்திரனைப் பெறுவாய். இதனைக்கேளன்றி, வேறொருவர் யாவராயினும் இங்ஙனம் புரிவோர் புதல்வனைப் பெறுவது நிச்சயமெனத் திருவாய்மலர்ந்தருளி அந்தர்தானமாயினர். அம்மொழிப்படி செம்மையாகச் செய்து விரதமிருந்த பிரமதேவர்க்குச் சிவபெருமான் திருவருளால் பெரியுடைய புத்திரன் கலைமகன்பால் உதித்தனன்.

மகப்பேறுண்டாகலின் மகிழ்வெய்திய கலைமாணியும் நான்முகக் கடவுளும் உச்சிமேற்கொண்டு களித்தார்கள். அக்காலத்தில் சிவபெருமான்

ஞ்செழுந்தருளி அம்மகனுக்கு ரிபு வென்று நாமகரணஞ் செய்து வேத முதலிய கலைஞானங்களில் பூரண அறிவு அநுக்கிரகித்து மறைந்தனர். பின்னர் சிலகாலஞ் செல்ல, ரிபு தந்தையாரை வந்தனை செய்து விடைகொண்டு காசி மலை ஆறு முதலிய விடங்களில், வசித்து நிதாகருக்கு ஞானோபதேசஞ் செய்தனர். அந்த நிதாகரே சனகாதியர்க்கு உபதேசித்தனரென்பார்கள். பிரமதேவர்தம் மனைவியாருடன் சர்ப்பாபரணனாகிய காளத்திப் பெருமானுடைய திருவடிகளில் நமஸ்கரித்துத் தமது சத்தியலோகமடைந்து நித்திய வாழ்வு வளர்ந்தனர். சிவதலங்களெல்லாவற்றினும் இத்தென் கைலாயம் மிகவும்புகழத்தக்கபுண்ணியபூமி. யாதவ மன்னனே! இஃதுபசாரமன்று என்று விடசங்கம வடிவாக வந்த சிவபிரான் திருவாய் மலர்ந்தருள, அரசன் மகிழ்ச்சி மிகுந்து அடியேனுக்கு இன்னும் அந்த க்ஷேத்திர மகிமையைச் சொல்ல வேண்டுமென வேண்ட, இறைவர் இதுகாறும் பிரமதேவர் சரிதையைச் சொன்னோம் இனிச்சிலந்தி, பாம்பு, யானைகளின், சரிதையைச் சொல்வோம் கேட்பாயாக வெனச்சொல்லலாயினர்.

நான்முகச்சருக்கமுற்றிற்று.

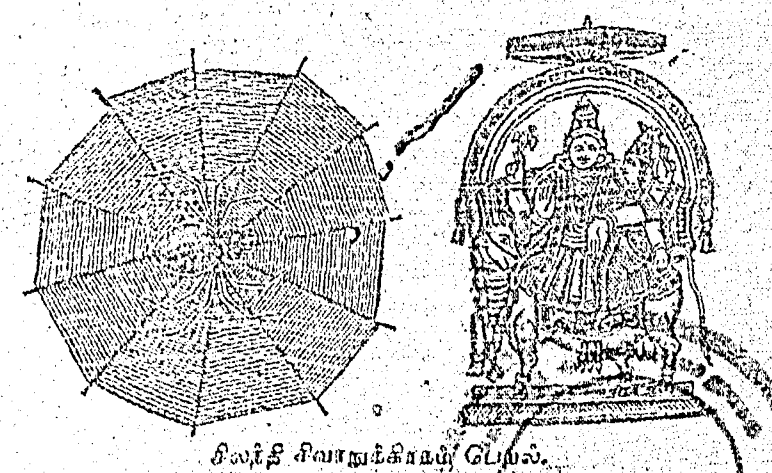

சிலந்தி சிவாநுக்கிரகம் பெறல்.

சீகாளத்தி சருக்கம்.

யாதவமன்னனே! இதன்முன்னடந்த கிரேதாயுகத்திலே, ஒரு சிலந்தியானது தன் பூர்வஜன்ம வுணர்ச்சியால் பொன்முகலியிற் றீர்த்தமாடி தென்கைலாயத்தி லெழுந்தருளிய காளத்திப் பெருமானை வழிபாடு

செய்யக்கருதி, அடங்காத ஆசையோடு நன்னாளிலும் திருக்கோயில் கட்டியது. திருமதில் திருக்கோபுரம் திருமண்டபம் திருமாளிகை, திருக்கர்ப்பக் கிருகமுதலிய ஆலயவுறுப்புகளை யெல்லாம் செய்தமைத்தது. ஒருதினைப்பொழுது காலமாயினும் ஓரிடத்திலிருந்து இளைப்பாறவும் அவகாசமில்லாமல், அழிந்த விடங்களை யெல்லாம் பழையபடி ஜீர்ணோத்தாரணஞ் செய்து கொண்டு கெடாவகைத் தவறாமல் நன்றிருப்பணியைக் காத்துக் கொண்டு வந்தது. அங்ஙனமிருக்கையில், சிவபெருமான் அச்சிலந்தியின் அன்பினைப் பரிசோதிக்கும்படி தம்முன்னெரிந்துகொண்டிருந்த திருவிளக்கை மேலோங்கி யெரியச் செய்தமையால், மெல்லியநூலினால் அமைக்கப்பெற்ற திருக்கோயில் முழுதும் ஒரு விநாடியில் வெந்தொழிந்து போயிற்று. ஆகவே! அதுகண்ட அச்சிலந்தி உயிர் நீங்கியதுபோலக் கீழே வீழ்ந்து, ஐயோ! இத்திருக்கோயில் தீப்பற்றியெரிந்தது யாதுகாரணமோ? இது யான் முற்பிறப்பிற்செய்த தீங்காம் பாவமோ? அல்லது என்னுயிர்த்துணையாகிய சிவபிரானுக்கு இந்த அற்பமான வலையாற் செய்த கோயில் பொருந்த வில்லையோ? அறிகிலேன். அநேக நாட்கள் உடல்வருந்தி நூலிழைத்து நூலில் கொள்ளாமல் வருந்தி விழைத்தது, தீப்பட்டெரியத்தானோ. எல்லாவுயிர்கட்குந் தாய் போன்றவனாகிய எம்பெருமானது திருவருள் என் விஷயத்தில் இப்படியாக முடிந்ததோவென்று, பலவாறாக மிகவும் வருத்தமெய்தி, எம்பெருமானுடைய திருக்கோயில் அழிந்ததைக்கண்டும் யான் என்னுயிரைப் போக்கிக் கொள்ளாதிருப்பது கொடியது என்று, அந்த அன்புடைய சிலந்தியானது இந்த எரிகின்ற தீபத்தில் வீழ்ந்து உயிர் நீங்குவேனென் றெழுந்திருக்க, அடியவர் துயரை அகற்றுவதும் பொறுக்க அருள்வள்ளலாகிய சிவபெருமான் கண்டு, அதற்கு வெளிப்பட்டுத் தானே தோன்றி, அதனைத் திருவிளக்கில் வீழாமற்றடுத்து, கம்பீரத்துடன் பேரன்புடைய சிலந்தியே! நீ விரும்பியதனை விளம்பினால் விரைவில் தருவோமென, சிலந்தி அடியேன் தேவரீர் திருவடி நிழலிலிருக்க விரும்பினேன். அதனை யநுக்கிரகிக்க வேண்டுமென வேண்டியது. வேதமுடிவையும் கடந்திருந்த பெரிய தவசிகளுக்கும் கிடைக்கப் பெறாத திருவடித்தாமரையின் கீழ் அதனைச் சிவபெருமான் சேர்த்துக் கொண்டனர். அவ்விறைவனது திருவருட் பிரகாசத்தை யளக்கவல்லாரும் அறிந்துகூறவல்லவர். ஒருவருமிலர், இது சிலந்தியின் சரிதை. இனி பாம்பு யானை இவற்றின் சரிதையைச் சொல்லுவோம்.

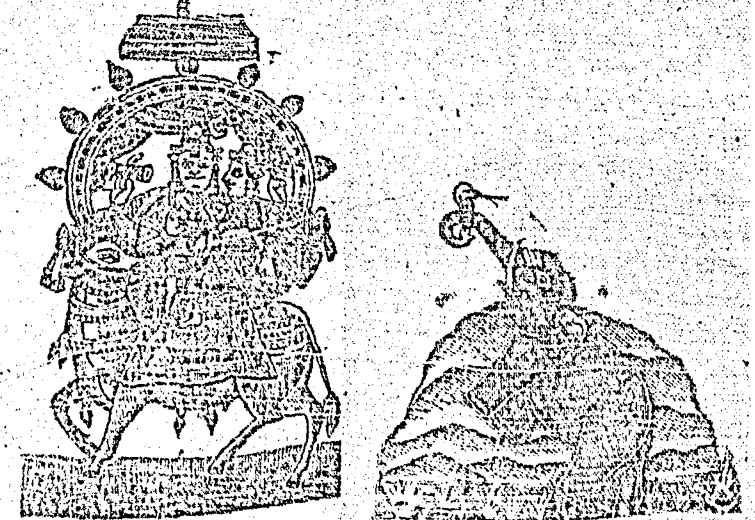

அரவும் யானையும் அண்ணலினருள் பெறுதல்.

திரேதாயுகத்தினிறுதியில், சர்ப்பமொன்று, அரிய ரத்தினங்களைக் கொண்டுவந்து தென்கைலாயப் பெருமானை அர்ச்சித்து வருங்காலத்தில், பெரிய மலைபோலுந் தேகத்தையுடைய யானை யொன்று துவாபரயுகத்தின் முதலில் அப்பெருமானை யர்ச்சிக்க ஆசையடைந்து, பொன்முகரி யாற்றுப்புனலில் மூழ்கித் துதிக்கையில் நீரை முகந்து நாகலிங்கப் பெருமானை யடைந்து, அரவினால் அர்ச்சிக்கப்பட்டிருந்த இரத்தினங்களைக் கீழே தள்ளி நீரால் அபிஷேகித்து வில்வதளங்களைக் கொணர்ந்து சிலனித்துச் சென்றது, மறுநாள் சூரியோதய காலத்தில், பாம்பானது வந்து சிவபெருமான் திருமுடியின்மேல் வில்வமிலைகளிருக்கப் பார்த்து, இறைவன் திருமுடியிலிருந்த பிரகாசமுடைய மணிகளைக் கீழேதள்ளி இலைக்குப்பையை யிவ்வாறு வைத்தவர்யார்? ஐயோ! அநியாயமே என்று வழக்கப்படி யர்ச்சித்துப் போயிற்று. அதன்பின்னர் யானை அங்கு வந்து பார்த்து பெருமான் முடியின்மேல் யான் சூட்டிய வில்வபத்திரங்களை விலக்கி பலகற்களை யேற்றிவைத்த தீயோர் யாரோ? ஐயோ! வென்றிரக்கப்பட்டுத் தன்பூசை முடித்துச் சென்றது. அடுத்த தினத்தில், பாம்பு வந்து பரமேசுவரன் திருமுடியில் இலைகளிருக்கக்கண்டு இடிவிழுந் தாற்போலக் கலக்கமெய்தி, ஐயையோ! அதிக வொளியோடு கூடிய ரத்தினங்களைச் சிறிதும் யோசியாமல் கீழேதள்ளி யிப்படிச் செய்தவர் என் கண் விரோதிகளே யாவர். இது என்பாற்கொண்ட பகைகாரண

மெயாம். இப்படிச் செய்து போனவர்களை நான்காணப் பெற்றால், என் விஷப்பற்கள் நான்கும் அழுந்தும்படி கோபத்துடன் கடித்துக் கடித்து அவருயிரை வாங்காது விடேனென்று. பரமசிவத்தின் திருமுடிமாற்றியும் பிழைத்துப் போனார்களே. பகவானுக்கு இது சம்மதமோ வென்று பலபலவிதமாகக்கூறி, நாளைத்தினம் எல்லாவற்றையும் பார்ப்போமென்று கருதி தமது பெருமானை யர்ச்சித்துப் போயிற்று. யானை யுடனே வந்து பரமசிவன் திருமுடிமேல் கற்கள் வழக்கப்படி யிருக்கப் பார்த்து, அஞ்சன மலைபோல நிலத்தில் விழுந்து கையைப் பிரேமொழித்துக்கக்கடலில் வழிந்து, என்னையே! இந்து தேவரீருக்குச் சம்மதந்தானோ? தாமரை, குவளை, வில்வ,முதலியவைபோல இச்சற்களையுந் தரித்தீரோ. இவற்றை யெப்படிச் சுமந்திருக்கிறீர். இறைவரும் பகைவர்பக்கத்தி லிருந்தால் எனக்கு யாருதவ யாவர்கள் என்றிப்படிப் பலவாறு வருந்தமெய்தி, நாளையதினம் எவ்வகையினாவது என்பகையை முடிப்பேன் அல்லது இறப்பேனென்று நிர்ணயித்துக் கொண்டு பெருமானைப் பூசைசெய்து போயிற்று. மற்றையநாள், அருணோதய சமயத்தின்முன், பாம்பானது தன் தலைவன் பூசைக்கு விரோதிகளானவரைக் கண்டு பிடிக்கும் கருத்துடன் சிறிய வுருவாகிப் பெருமான் திருமுடிமேற் சாத்தியிருந்த மெல்லிய பூங்கொத்திதழின் புகுந்து ஒளித்துக்கொண்டிருந்தது. இங்ஙனமிப்படியிருக்க, யானையும் தன்பகையைக் கண்டுகொல்லக் கருதி விரைந்து வந்து, இறைவர் திருமுடியிலிட்ட திருப்பள்ளித்தாமம் இட்டவனையே யிருந்து கண்டு மனங்குளிர்ந்து, சிவபெருமான் அடியேன் பூசைக்கு அகமகிழ்ந்தபோது மென்று எல்லையில்லாத சந்தோஷமடைந்து, பிறகு அர்ச்சனை செய்யப் பொன்முகரி யாற்றில் நீர் முகந்து வந்து, நாகலிங்கப் பெருமான் திருமுடியிற் சாத்தியிருந்த மலர்களையும் பத்திரங்களையும் கையிலெடுத்தல் முறையில், நாகமானது கோபத்தோடு சீறித் துதிக்கையின் புழையிற் புகுந்து கொண்டது. விஷப்பற்களையுடைய பாம்பானது மத்தகத்தினுட்புகுந்து குடையவும், மதயானையானது, பிரளயகால மேக கர்ஜனைபோல பிளிறிக் கொண்டோடி, ஜலத்தை முகந்து முகந்து அதிவிசையாக ஊற்றிப்பார்த்துக் கைசலித்ததாய், அதன்பிறகு துதிக்கையைப் பூமியில் மோதியும், உதிரமொழுகும்படி வலியுடன் மத்தகத்தை யுரிஞ்சியும், ஆகாயமளாவியும் நிலத்தில் வேர்பொருந்தியுள்ள பெரிய மரங்கள் சாயும்படி தலையினுற் பாய்ந்து இடித்தும், அதிக விஷந்தங்கிய பாம்பின் குடைச்சல் தீராமை நோக்கி, நம்முடைய சத்துருவையுங்கொன்று நாமுயிர்ப்பதே நீதியென்று கருதிக் கோபமிகுந்து, விரைந்து பின்சென்று துதிக்கையை மூடிக்கொண்டு மலையும் பூமியும் அதிரும்படி வேகமாகப் பாய்ந்தது. அப்பொழுதுண்டான முழக்கத்தைக்கேட்ட தேவர்களும் மயங்கினார்கள். மரங்களெல்லாம் அதிர்வினால் பூக்கள் காய்களை உதிர்த்தன. சிலந்திவலை

39

யெல்லாஞ் சிதறின. பறவை தொகுதிகள் மேலே கிளம்பிக் கற்பகச் சோலையை யடைந்தன. குகைகளிற் றவஞ்செய்யும் பெரியோரும் மயங்கினார்கள். மாதர்கள் தம் கடலன்ன கணவரைத் தழுவினர். யானையோ தலைபிளவுபட்டு முத்துகளுதிரக் கீழேவிழுந்து விட்டது. பாம்பும் உள்ளேயே இறந்து விட்டது. அப்போது சிவபெருமான் உமாசமேதராய் இடபாரூடராய்க் காட்சிதந்து தமது சாரூப மளித்து அவற்றையுடன் கொண்டு சென்றனர். இந்தத் தென்கைலாயத்தில் சிலந்தியும், பாம்பும் யானையும் முத்தியெய்திய காரணத்தால் ஸ்ரீகாளத்தியெனும் பெயர் வழங்கலாயிற்று. எனக்கூறிய விடசங்கமரை யாதவமன்னன் நமஸ்கரித்து, இன்னும் ஒரு நல்லசரிதையைச் சொல்லவேண்டுமெனக் கேட்க, விடசங்கம வடிவாக விளங்குஞ் சிவபெருமான் இனிவேடுவராகிய கண்ணப்பநாயனார் சரிதையைச் சொல்வோம். யாதவமன்னனே கேட்பாயாக வெனச் சொல்லலாயினர்.

ஸ்ரீகாளத்திச் சருக்கம் முற்றிற்று.

கண்ணப்பர் கண்ணளித்து அநுக்கிரகம் பெறுதல்.

கண்ணப்பச் சருக்கம்.

சந்திரனிடத்தன்னமானவை முதலர் குலத்திலுதித்த குதலைமொழி பேசும் இளம்பெண்கள், கையில் பசியபுல்லைக்காட்டி அன்னமேயென்று அழைக்கும் புதுவளமுடைய மலைநாடுடைய பொத்தப்பி நாடென்று

ஒரு நாடுண்டு. அந்நாட்டிலுள்ள சிற்றூர்களில் உடுப்பூரென்றொரூருண்டு. அதில் வசித்த வேடர்களுக்கு அரசனாக நாகன் என்பவ னொருவனிருந்தான். அவன் மனைவிபெயர் தத்தை. நாகனுந் தத்தையும் பலவகைச் செல்வமுங் குறைவின்றி யடைந்திருந்தும் மகப்பேறொன்றில்லாமை யால் வருத்தமுற்றிருந்தனர். அப்பொழுது நாகன், கண்ணில்லாத உடலும், சந்திரனில்லாத இரவும், மந்திரியில்லாத அரசாட்சியும், அன்பில்லாத மனமும், புலவரில்லாத சபையும், மக்களில்லாத வாழ்க்கையும் பயனில்லை. மண்படிந்த காலோடும் சோற்றைச் சிதறிய கையோடும், வாயினின் றொழுகும் நீரால் நனைந்த மார்போடும் இளங் குழந்தைகள் நம்மிடம் தவழ்கின்ற இன்பத்தை அடையப்பெற்றவுடம்பே உடம்பென்று பெரியோர் சொல்வார்கள். குழந்தைச் சொல்லைக் கேளாத காதுகள் மரப்பதுமையின் காதுகளுக் கொப்பானவை. புத்திரப் பேற்றினாலேயே இம்மை மறுமை யின்பங்களை யநுபவிக்க வேண்டு தலின், எம்மை யடிமையாகக் கொண்ட முருகக்கடவுள் திருவடிகளைப் பணிந்து நற்புத்திரனைப் பெறுவோமென்று கருதினானாகி, குமாரசுவா மியின் திருக்கோயி லொன்றமைவியற்றுவித்து நித்திய நைமித்தியாதி களைக் குறைவற நடத்தி, மயில்களையுஞ் சேவல்களையும் விடுத்து, தொடிப் பறை முதலிய வாத்திய முழக்குடன் திருவிழாச் சிறப்பு நடத்தி, வேல் கொண்டு திரியும் வெறியாட்டாளன் மேற் சன்னதங் கொள்விக்க, அப் பொழுது யாவருங் காணும்படி வேலாயுதமேந்திய முருகப்பிரான் அவ் வெறியாட்டாளன் மேற்றோன்றி நீ அன்போடுசெய்த இச்சிறப்புகளுக் குக் களிப்பெய்தினேம். உலகெல்லாம் புகழத்தக்க நற்புத்திரனைக் கொடுப்போமென்று கூறினர். இவ்வமுத மொழியைக் கேட்டுப் பெரு மகிழ்வெய்திய நாகனுந் தத்தையும் திருவடிகளிற் பணிந்து புகழ்ந்து நிற்ப, குமாரசுவாமி கோயிலேறினர். பின்னர், அவ்வெறி யாட்டாளனுக் குப் பெருஞ் சிறப்புகள் செய்து, சுற்றத்தார்க்கெல்லாம் செய்யத்தக்க மகிழ்ச்சிகளை நடத்தி மனைவியோடு களிப்பெய்தி யிருக்கையில், சிறிது தினங்களுக்குள் தத்தை கர்ப்பவதியாகி, உரியகாலத்திலே தங்குலத்தின் குறையை விலக்கத்தக்க பொன்போன்ற ஒரு அரிய புதல்வனைப் பெற் றனள். குலத்தவர் யாவரும்பெறுதற்கரிய ஒண்மகவிற்காக பெருமகிழ்வெய் தினர். அப்பொழுது தந்தை கொண்ட சந்தோஷத்தை அளவி ட்டுரைக்க முடியுமா? நாகனோ பெருஞ் சந்தோஷத்தினால் வேலாயுதந் தாங்கிய குமரவேளுக்கு அதிகமாகிய பெருஞ் சிறப்புகள் நடத்தினன். ஊர்முழுவதும் எண்ணெய் விழாகொண்டாடப் பட்டது. தத்தை யப்பு தல்வனுக்கு வாசநீராட்டி முலைப்பால் பருகவிட்டு மெல்லத் தொட்டிலிட்டு, பாலூட்டி அலங்கரித்துத் தந்தையாகிய நாகனிடங் கொடுக்க அவன் இக் குழந்தையானும் தாங்கித் திண்மையுடனிருந்த காரணத்தால் திண்ணனென நாமகரணஞ் செய்தனன்.

அக்குழந்தை யானைத்தந்தத்தாற் செய்த தொட்டிலிலிட்டு நிலாமுற் றத்தில் வளர்கையில் திருப்பாற் கடலில் கண்துயிற் றமர்ந்த திருமாலை யொத்திருந்தது. நாகன் தன்குடிக்கேற்ற சடங்குகளைச்செய்து இளந் தளிர் சூட்டி, "வேம்பின்கொழுந்து இடையிற் கூடிய அரைமணியோ டு கூடிய பலகரை மாலையைக் கட்டி, பல ஆபரணங்களணிந்து அழகுற வளர்க்கையில், இவ்வாறூர் முறைசெய்தால், சப்பாணிப் பருவங் கடக் கக்கண்டு, வனதெய்வங்கட்குக்காய் சிறந்த மாமிச முதலிய பல பரப்புக ளைத் தனித்தனி குவித்து நிவேதித்த லாகிய பெரும்படை கொடுத்து இ னத்தவர்க்கு விருந்திட்டான். ஓராண்டுப் பருவம்வர, தலையிற் புலிநகத் தாலான நெற்றிக்கட்டி சாத்தி, முட்பன்றியின் முட்களழித்து கோர்த்த புலிப்பல்லோடு சேர்த்த தாலி சரமாலையை மார்பிற்கட்டி, சதங்கைமா லையும் அரைஞாணையும், காப்பினையும், யானைக்கொம்பாற் செய்த தண் டையும், மணிக் குதம்பை செவியணியையும் தரித்து அழகுறவ ளர்த்தான். செவ்விய சொற்களைச் சொல்லும் பருவங்கடந்து இளநடை ப்பருவம்வர உடுக்கை வடிவாகச்செய்த கட்டையையுருட்டி அதன் பின் ஓடியும், வேட்டைநாய்களின் கயிற்றை யறுத்துவிடுத்தும், வேட்சிறு வர் விளையாடுஞ் சிற்றில்களை யழித்தும், பலகுறும்புகள் செய்தும், ஐந்துவயதடைந்ததன்மேல் சிறுவலைகளையுங் கண்ணிகளையுங் கொண்டு வேடச்சிறுவரோடு தம் சிற்றூரைச்சூழ்ந்த உழுவை வேலியின் புறத்தே யுள்ள சிறு காட்டிற்சென்று, முயற்குட்டி, காட்டுப்பன்றியின்குட்டி, வே ங்கைக்குட்டி, செந்நாய்க்குட்டி, முதலியவற்றைத் தொடர்ந்து சாபம் போலப் பிடித்து முற்றத்தில் இட்டுவளர்க்கும் மரக்கூட்டத்திற் பிணி த்து விளையாடியும், பகற்பொழுது கழிந்த மாலையில் குறக்குலமூதாட்டி யானவள் கதைகளாகிய காப்புப்புகையைக் காட்டி உணவினையூட்டி நித்திரை செய்விக்கத் துயின்றும், விடிந்தவுடன் உணவூட்டி விளை யாட விடவும் சில வருடங்கள் கழிந்து வில்வித்தை கற்கும் பருவத்தை யெய்தினர்.

நாகன் இன்னணுவைப் பார்த்துச் சந்தோஷித்து அவனுக்குக் கொ ண்டு வில்வித்தை கற்பிக்க விரும்பி அதற்கேற்றவர்களை வருவித்துத் தின நியமனஞ் செய்து தன்னுறவினர் பலருமறிய உடுக்கையடித் துத் தெரிவித்தான். அதனையறிந்த வேடர் தலைவர்கள் தங்கள் மலையிலு ள்ள இரத்தினங்கள், முத்து, வெள்ளைத்தோல், யானைக்கோடு மயிற்பீ லித்தொகுதி கொம்புத்தேன் பலவகைக்கனி மாம்பழங்கள் பழங்கள் மிருகங்கள் முதலியவற்றை எடுத்துக் கொண்டு வந்து சேர்ந்தார்கள். நா கன், வீரர்கள் ஆயுதங்களைத்தாங்கி அருகேநிற்க, பழைய வில்லாசிரியருக் குச் சன்மானங்கள் செய்து, என்மகனுக்கு வில்வித்தை பயிற்றுகவெனக் கூற, அச்சமயத்தில் ஆங்காங்கிலிருந்து வந்தவர்களும் இனத்தவர்களு

மாகிய வேடர்கள் உச்சிப்போதில் பல்வகைக் கள்ளைக்குடித்து மயக்கமும் மகிழ்ச்சியுங்கொண்டு, பச்சிலைமாலைகளும் மலர்மாலைகளுஞ்சூடி, தோல்வட்டங்களை அணிந்துகட்டி, உடலில் பலவகை யாபரணங்களணிந்து வெட்சி, காந்தை, முதலிய மாலைதரித்து ஆசிரியன்றாங்கிய வில்லைச் சூழ்ந்துகொண்டு, குறிஞ்சிப்பறை, முழவு, கொம்பு, உடுக்கை, புல்லாங்குழல் முதலிய வாத்தியங்க ளொலிக்கப் பேரோசையோடும் உடுப்பூரை வலம் வந்து செய்யுஞ் சடங்குகளை முடித்து, வேடமாதர் துணங்கைக் கூத்தாட மங்கலவோசையிக, திண்ணனுரை முறைப்படி வில்பிடிப்பித்தார்கள். அழகிய மலையிடத்தில் முன்னே பூசைகள் செய்து முடித்த வில்வித்தை பயிலு மிடத்தை யடைந்து அன்றுமுதலாகத் திண்ணனுர் வில்வித்தையிற் பயின்று ஈட்டி, தண்டமுதலிய படைகளின் வித்தைகளிலுந் தேர்ந்து பதினறு வயது நிரம்பிய பருவமடைந்தனர். அக்காலையில் திண்ணனுரைக் கண்டோர் யாவரும் அவ்விதப்புரவி கட்டிய தேரையுடைய விஜயனே இப்படி யுதித்தானெனச் சிறந்துசொல்லாயினர்.

இவற்றை யெல்லாங்கண்ட நாகன் திண்ணனுரைக் கன்னிவேட்டை யாடுவிக்க விரும்பினவனுகி இளைத்தவர் புடைசூழ வனத்தையடைந்து வனதேவதைகட்குப் பூசைசெய்து, தேவராட்டியை வருவித்து அவள் முன்னிலையில் வெறியாடல் முதலியன நடத்தி உடுப்பூரையடைந்து மைந்தனை யருகழைத்து, இன்றுமுதலாக நீயே இவ்வேடர்கட்குத் தலைவனுய்ப் பகைவரை வென்று குடிகளுக் குதவிபுரிந்து பெருவேட்டைகளைக் கடிந்திறந்து வாழ்க வென்றுரைத்து, தங்கள் பாம்பரையில் முன்னோர் பிடித்த பழையவில்லைத் திண்ணனுர் திருக்கரத்திற் கொடுத்து, பெருஞ்சங்கொலித்துடன் தோள்களமுறத் தழுவிக்கொண்டு, குறிஞ்சி நிலத்தலைவரும், நமது குலதெய்வமுமாகிய குமரக்கடவுளின் திருவருள் துணையாகச்சென்று கன்னிவேட்டம் பயின்று விரைவில்வருக வெனக் கூறினான். திண்ணனுர் அப்படிச் சொன்னதந்தை தாள்களைப் பணிந்து விடைபெற்று, தாயினை வணங்க, அவள் மகனுரை அணைத்துக்கொண்டு ஆசையோடு உச்சிமோந்து தனக்குரிய பாலிசொரிய, குறத்தாய்! நீ வேட்டைக்குப் போகையில் குளிர்ந்தசோலைவழியே சென்று வேட்டையாடி, உடலில் முட்கிழியப் படாமல் விரைவாகத் திரும்பிவருக வென்று கூறிக் கண்ணீர் படவன்னமும் வெண்ணீறு நெற்றியிலிட்டனள். அதன்பின் திண்ணனுர் தாயினை மீண்டும் வணங்கி விடைபெற்று, நீலநிறக்கச்சையும் உடைவாளுந் தரித்து, இலைத்தளிர் சேர்த்துக்கட்டிய மாலைசூடி, காலிற் செருப்பிட்டு, வில்லினைத் தாங்கி அதனை [illegible] குணத்தொனிசெய்ய, அவ்வொலிகேட்ட தாய் தந்தையர் உடல் புளகித்தார்கள். பறையெல்லாம் பயக்

தொடுவார். மிருகங்கள் கூட்டத்தினின் நீங்கித் தனித்தனியாகத் திரிதலை, வில்லேந்திய அம்புயிற்றுக் [illegible] வழியேகத் [illegible] [illegible] யின்றி [illegible] சொல்லாமல், [illegible] [illegible] கொண்டு [illegible] [illegible] சொல்லாமல் [illegible] கொடுத்தகொண்டு யேந்தி தம்மைச் சூழ்ந்துவரத் திண்ணனுர் வேட்டைமேற் சென்றனர். பிரயோகித்த அம்பும் பின்னிடும்படி விரைந்தோடத்தக்க வேகமுடையனவும், வளைந்த கூரிய பற்களுடையனவும், அடங்காத கோபமுடையனவும், [illegible] வேட்டைஞ் செய்ய வல்லனவும், கடுங்கோபமுடைய திண்ணத் திண் மேனுஞ் செல்லக்கூடியனவுமாகிய எண்ணிறந்த வேட்டை நாய்கள் உடன்சென்றன. அருவிகளையும் நீண்ட சாரலையும் வளைந்த செறிவுடையகுலுண்டைய துறைகளின் வலப்புறம் இடப்புறம் முற்புறம் பிற்புறமாக மாறி மாறி யோடவும், எண்ணிறந்த வலியவேடர்கள் சூழ்ந்துவரவும் வேடர்தலைவன் திண்ணனுர் வேட்டைக் காட்டை யடைந்தனர். கானகத்தில் [illegible] கூட்டங்கள் இருக்குமிடத்தைத் தெரிந்து அந்நிலையை விளங்கவிட்டு, கட்டங்கள் இருக்குமிடந்தெரிந்து [illegible] வழியோடுங்கிய பிறகு, வேடர்கள் செய்த துடி, பறை முதலிய வாத்திய கோஷத்தால் மிருகங்களை வலையிற் புகத்துரத்தி, அவ்வலை அறுபடும் புகுந்த பிறகு காடுகளை வெட்டிச்சாய்த்து, புலி, கரடி, பன்றி முதலிய பார்வை மிருகங்களை வலைக்குள்விட்டு வேடர்கள் மறைந்திருக்க, அவை பார்வை மிருகங்களின் குரலைக் கேட்டுக் காட்டகளாகவும் அம்புகளாகவும் ஈட்டி, வேல், முதலிய ஆயுதங்களாலும் வேட்டையைச் சிறப்பாகச்செய்தனர். இவ்வகையாகத் திண்ணனுர் பல்விருகங்களையும், வேட்டையாடி முடித்தார். காட்டையடைந்து வேட்டைக்குத்தலைவன், தம்முடைய படைத்தனர்.

இவ்வண்ணமே திண்ணனுர் பலமுறையும் வேட்டையாடி வந்து தாய் தந்தையரை மகிழ்ச்சி செய்து கொண்டிருந்து, ஒருநாள்வேட்டையில் விருப்புடையவராய் வேடர்கொளுகிறீமேம் ஓடுகின்ற காட்டுப்பன்றி வேடர்களைப் பிரிந்து தனித்துறைவி, மிக விரைப்பாய் ஓடித்தந்து மா திழலில் தாவிக்கையில், மிகப்பெருமான் திருசீழும் புலியுகளும் சடைமுடியும் விளங்க அருவித்தொருன்றி, நமது! இம்மலையில் எல்லாமதி நிழலில் பொன்முகலியாற்றங்கரையில் ஏ [illegible] [illegible] தோர் குடுமித்தேவர் இருந்த காளத்தி மலைக்குக் [illegible] ரைக்கொண்டு வணங்குக வென்றருளாய் மனம்குவ மகிழ்ந்து, திண்ணனார் ஓம்புரவெளகவிழ்த்து அதிசயித்து எதிர்நுணும் பார்த்தனர். அப் பொழுது வேடர்செய்த ஆரவாரத்தால் வெளியே சாடு பன்றி வலையைப் பாய்ந்துகொண்டு காட்டின் மறைவிற் புகச்செல்லுதலைப் பார்த்து, திண்ணனார் விரைவில் வளைவிட்டு [illegible] யோடி [illegible] செல்ல ஆவலுடனிருந்த [illegible] [illegible] [illegible]

திண்ணனார் இதைப்படி மறைந்ததென்று அதிசயித்தெண்ணுகையில், அங்கே சிவலிங்க மிருக்கக்கண்டனர். கண்டவுடனே சிவபெருமானிருபா நோக்குமுற்றவராய்த் தரிசவேதியின் எதிர்ப்பட்ட இரும்பானது தன்னுருவமாறிப் பொன்னுருவ மடைவதுபோல, திண்ணனார் தமது பண்டைய குணங்கள்மாறிச் சிவபெருமான்பால் வைத்த அன்பே வடிவமாயினார். பலநாள் பிரிந்திருந்த மகனைக்கண்ட தாயைப்போல விரைந்தோடி இரும்பினும் வலியதோள்களால் இறுகத்தழுவி உச்சிமோந்து நெருப்பிலிட்ட அரக்குப்போல மனமுருகி முத்தமிட்டு, கண்களில் நீர்துளிக்கவும் உடல்புளகிக்கவு மெதிர்நின்று, குருடனுக்குக் கிடைத்த தெய்வமணிபோல இப்பெருமான் எனக்ககப்பட்டனரெனப் புகழ்ந்தோன்றக்களித்து; உடல்முழுதும் அன்பின்மயமான திண்ணனார் சொல்லுகின்றார். யானை, புலி, கரடி, யாளி, முட்பன்றி காட்டுப்பன்றி முதலிய துஷ்டமிருகங்கள் சஞ்சரிக்குங்காட்டில் ஒரு துணையுமில்லாமல் வேடர்போலத் தனித்திருக்கின்றீரே, ஐயோ, மாமிசமும் உணவும், உமக்கு உண்ணும்படி கொடுப்போர், யார்? தேனும், தினைமாவும், பழமும், காயும், கிழங்கும், மானிறைச்சி, முயலிறைச்சி, பன்றியிறைச்சி உடும்பிறைச்சி, முதலிய, வெல்லாமும், யானே, நன்றாகக் கொடுப்பேன். வேடர்துணையு மிருக்கின்றது. இப்பொழுதே எம் மூருக்கு வரவேண்டும். நீர் தனித்திருக்க வேண்டாமென்று பலவாறு கெஞ்சிக்கேட்டும், இறைவர் ஒன்று முறையாடாமையால், இனி இவருக்கு இங்கிருப்பதே பிரியம். யானோ இத்தெய்வத்தைப் பிரிந்து உயிரோடிரேன் என்று உறுதிகொள்ளுகையில், திருமுடியின்மேல் அபிஷேகஞ் செய்து மலர்களும் இலைமுதலிய பத்திரங்களு மிட்டிருத்தல்பார்த்து இதுவே அப்பருக்குப் பிரியமானவையென்று தெளிந்து அவ்வகைப் பணிவிடை செய்வதே கடமையெனத் துணிந்தனர்.

அதன்பிறகு, வேடர் தலைவராகிய திண்ணனார் ஐயோ! பெரும்பசியாயிருக்கிறதே. என்பெருந்துணையாகிய சிவபெருமான் சாலப் பசித்திருக்கின்றார். இன்சுவை பொருந்திய மாமிசத்தைக் கொணர்ந்து ஊட்டவேண்டுமென்று யான் போய்விட்டால் கொடிய மிருகங்கள் வந்து என்ன துன்பஞ் செய்யுமோ அறியேனென்றுருகி விசனித்து, எம்பெருமானுக்குப் பசிப்பிணி அதிகரிக்குமுன்னரே சுணங்காமற் சென்று திரும்புவேனென்று தீர்மானித்து, குன்றில்விளங்குங் கொழுந்தே! உழுந்துருட்டு நேரத்தில் நல்லிறைச்சிதேடி வருவேன். மிருகங்களினின்று பயமில்லை நீரும் அஞ்சவேண்டாமென்று வணக்கப்பட்டுப் பணிந்து அரிதில் நீங்கி, இறைவர் தனித்திருக்கிறதற்காக வருந்தி அன்பினின்று பிரியும் இளம்பசுவைப்போல அடிக்கடி திரும்பிப்பார்த்துக்கொண்டு பன்றிகள்மிகுந்த காட்டையடைந்து, ஓர் பன்றியைக்கொன்று தாமே சுமந்து கொ

பொன்முகலி நதியையடைந்து, மரநிழலில் வைத்து, சிக்கடைச் சோலினுள் நெருப்புண்டாக்கி, மாமிசத்தின் அப்பன்றியை அம்பாற்கிழித்து தசையினுள் பிசகுளிய சதையுடைய பாகத்தை யெல்லாம் தெரிந்து வெவ்வேறாக வெடுத்துத் தேக்கிலையில் வைத்து, அம்பிற்கோர்த்து அழலில் பதமுறக் காய்ச்சி வாயிலிட்டுப் பல்லினாலே மெல்லமெல்ல அதுக்கிச் சுவைபார்த்து, நற்சுவையுடைய கொழுவிய மாமிச முழுவதையும் தேக்கிலையிற்பொதிந்த கல்லை (தொன்னை) யில் வைத்துக்கொண்டு, சுவையில்லாதவற்றை வெளியே யுமிழ்ந்துவிட்டு, இளந்தளிர்களையும் மலர்களையும் கொய்து தலையிற் சூட்டிக்கொண்டு, அபிஷேகத்திற்கு ஜலத்தை வாயில் முகந்துகொண்டு, மாமிசவுணவையிட்ட தேக்கிலைக்கல்லை யொருகையிலும் அம்பும் வில்லும் மற்றொருகையிலுங் கொண்டு அதிவிரைவிற் கொணர்ந்து அப்பரிடத் திரும்புகிறவர், என்னுயிர்த் துணையான இறைவர், மிக்கபசியால் உடலிளைத்தாரோ, கொடிய மிருகங்களாற் பயமுற்றாரோ வென்று பதைத்து, தன்கன்றுக்குணவு கொண்டு திரும்பும் பசுவைப்போலத் தன்மனமும் பிற்படும்படி வேகத்துடன் ஓடோடி எம்பெருமானைக் குறுகி, கொடியவனாகக் காலந்தாழ்த்ததால் பசித்திருந்தருளினீரோ வென்று மனங்கரைந்து, திருமுடிமேற் சாத்தியிருந்த பத்திரபுஷ்பங்களைச் செருப்பணிந்த காலினாலே தள்ளி, வாயிற் கொணர்ந்த ஜலத்தினால் உடலேயன்றி உள்ளமுங் குளிரும்படி அபிஷேகித்து, தமது தலையிற் கொணர்ந்த புஷ்பங்களையும் பத்திரங்களையும் இறைவர் தலையை யலங்கரித்துச் சூடி, இலைக்கலத்திற் கொணர்ந்த இறைச்சியுணவைத் திருமுன்னர் வைத்து இனிய வார்த்தைகள் சொல்லி உண்பித்து இன்பக்கடலிலாழ்ந்து பிரிய மாட்டாமல் அருகே நின்றிருந்தனர்.

அதற்குள், வேடர்கள் திண்ணனாரைக் காணாமல் விசனமெய்தி, காடு முழுவதுந்தேடி, மலையில் ஆலமர நிழலிலிருக்கின்ற சிவலிங்கப்பெருமானுக்கருகே சிலைபோல நின்றிருக்கக்கண்டு அருகே சென்று, பிள்ளாய்! நீ எங்களைவிட்டு மலையில் வந்த தென்ன காரணம். நாங்கள் என்ன தவறு செய்தோமா. தந்தையர் படுக்கையாய்க் கிடக்கின்றான். பசியோடிருக்க வேண்டாம் வருகவென, திண்ணனார் அவர்கள் சொல்லிய வுறுதிமொழி ஒன்றும் மனதிற்புகாதிருந்தமையால், வேடர்கள் வருந்தி, ஆ நாதனே! உன்மேல் யாதாவதோ, தெரியவேண்டுமெனக் கேட்க, அதற்கும் ஒன்று மறுமொழியாடாது சிவலிங்கப் பெருமானையே பார்த்துக் கொண்டிருக்க, அவ்வேடர்கள் இவர்க்கு தம்பிரான் கோடாவென்று, இதுவே தெய்வத்தன்மைக்காரணமென்று மயங்கி, இறுதியில், இத்தெய்வம் இவனிடத்தே தரித்திருக்கின்றதோ யாதோ அறியோம். நாம் எவ்வளவு காரியஞ் செய்யினும் நம்மோடிவன் வாரான். நம்முடைய அரசன் நாகனுக்கு போய் சொல்வோம். தந்தை என் மகனென்றேனும் அவனுக்கு

யன்ன விடையிறுப்பது எனப்பலவாறு யோசித்து, இறுதியில் நடந்த விடயத்தை நாகனிடம் தெரிவித்தால் அவன் தக்கபடியே உபாயஞ்செய்து திண்ணனை யழைத்துவரக் கூடுமென்றோர் தீர்மானத்துடன் சென்றனர். உடனே சூரியன் மேற்கடலி லமிழ்ந்தனன். இருள் எங்கும் நிறைந்தது, மாணிக்கங்கள் பேரொளி செய்தமையின் எம்பெருமானிடத் திருந்த திண்ணனாருக்கு ஒரு சிறிதும் இருளில்லை ஆயினும் துஷ்ட மிருகங்கள் துன்புசெய்யுமென் றஞ்சி, கூர்மையான அம்பு பூட்டிய வில்லைக் கையிலேற்று மற்றுங் கண்ணிமையாது இராமுழுதுங் கானத்தி நாதனைக் காத்துக்கொண்டே யிருந்து பொழுது புலர்கையில் இறைவருக்கு ஊனமுது சேகரிக்க வேட்டைமேற் கொண்டு காட்டிலிறங்கினர்.

இதுநிற்க, சிவகோசரியார் என்பவர் அருள், பொறுமை, அறிவு, விரதம், சிவபக்தி, அவாவின்மை, கல்வி, உண்மை, முதலிய நற்குணங்களே உருவாக அமைந்தவர், தமக்குத் துன்பு செய்வோரையும் இன்புபுரிவோரையும் சமமாக நோக்குபவர், மாதர்களவியப் புணரவரினும் நாவெனக்கருதித் தநிக்கு மியல்பினர், ஓடும், பொன்னும் ஒப்பெனப் பாராட்டுபவர், சிவபெருமான் திருவடித் தாமரையில் வேதாகம விதிப்படி பூசைபுரிதலைத் தொழிலாகக் கொண்டவர், அதிகாலையி லெழுந்து பொன்முகலி நதியில் மூழ்கி, திருப்பள்ளித் தாமமும் திருமஞ்சனமுங் கொண்டு நாகலிங்கப் பெருமானைப்பூசிக்க வன்றுபவர், இவர்பூசைக்குரிய உபகரணங்களோடு சிவாகமங்களை யுச்சரித்துக் கொண்டு சந்நிதியடைய, சிவலிங்கப்பெருமானுக்கருகே ஊன்கள் சிந்தியிருக்கப்பார்த்து, மனநொந்து மெய்தி நாம் பிசையும் பார்த்து, இக்கொடுந் தொழிலும் எம்பெருமானுக்குச் சம்மதமோ. ஐயோ! இக்கொடுமையை வேடுவரே செய்திருப்பார்கள். இதனை நல்லோர் கண்டால் உடனே விடுப்பார்களே, நான் மகாபாவியாதலின் சகித்துக் கொண்டு நிற்கின்றேன் என்று பலவகையாகச் சொல்லிவருந்தி யழுது, சிவார்ச்சனை செய்யவேண்டிய பொழுது நீடிக்கின்றதாற் பயனில்லையெனக் கருதி, அப்புலால் முழுவதையும் விலக்கி வெளிநீக்கி சுத்தஞ்செய்து. மீண்டும் பொன்முகலியில் ஸ்நானஞ்செய்து வேதாகமத்திற் சொன்னபடி பூசைசெய்து, ருத்திர மந்திரத்தால் சிவபெருமானை யபிஷேகித்து மலர்களாலர்ச்சித்து, திருமுன்னின்று கைகளைச் சிரமேற் கூப்பி இருகண்களினும் ஆனந்தபாஷ்பம்பெருகி உடல்சிலிர்த்து நெருப்பிற்பட்ட அரக்குபோல மனமுருகி தோத்திரமும் பேறு வகையதோடு சாமகீதம் பாடி, பலமுறை பிரதக்ஷிணஞ்செய்து நமஸ்கரித்து அரிதில் விடைகொண்டு வெந்தியாணத்துடன் தமதிருக்கை சார்ந்தனர். வேடர்கள் முன்புரிந்த நயப்பயனும் புதிதாய் திண்ணனார் திருத்தொண்டின் செயலைக் கூறுவோம்.

சிவார்ச்சனையிலேயே மனம் பதிந்த திண்ணனார் பன்றியையும் மானையும்,

அம்பாலெய்து கொன்று பண்டுபோற் கொழுவிய தசைகளைப் பதஞ்செய்து கொம்புத்தேனை பிழிந்து வார்த்துப் பெய்து ஏனைய உபகரணங்களோடு கொண்டு, தேவர் பசியால் வருந்துவரென்று கலக்க மிக்குடையவராய், தம் மெய்யும் அம்பின் வேகத்திலுங் கடிது சென்று இறைவரைப் பூசித்து ஊனூட்டிக் கடல்போலும் பேரன்புடையராய் நாகலிங்கப்பெருமானருகே நின்றுகொண்டிருந்தார். அச்சமயத்தில், வேட்டைக்குச் சென்றவர்களுடன் காவேந்த வேடர்கள் திரும்பி உடுப்பூரை யடைந்து திண்ணனார் செய்தியைச் சொல்லக் கேட்ட பிதாமாதாக்கள் பெரிதும் மனவருத்தங் கொண்டு நாகலிங்கப் பெருமானிடம் நின்றுகொண்டிருக்கும் புதல்வர்பால் வந்து, பலவகையாகச் சமாதானப்படுத்திப் பார்த்தும் அவர் கட்டுவசப்படாமல் இருந்ததைக் கண்டு, இனியாது செய்வதென்று மனம் நொந்து வைத்தியரைப் பிரிந்து சிந்தை வருந்தி வந்தவழியே திரும்பிச் சென்று புகுந்தனர். திண்ணனாரோ தம் தாய்தந்தையர் வந்ததும்சென்றது முதலிய செய்திகள் சிறிதும் உணராது, சிவபெருமானிடத்தில் பொருந்திய மனத்துடன் பகற் காலமெல்லாம் மிருகங்களை வேட்டைசெய்து இறைவருக்கு அமுதூட்டியும்; இராக்காலமெல்லாம் துயில்கொள்ளாது மிருகாதி பயங்கள் அண்ணலாருக்குண்டாகாமல் அம்பு பூட்டிய வில்லேந்தி அருகேநின்று காத்தும் திருத்தொண்டு புரிந்தும் வந்தனர். சிவகோசரியாரோ நியமப்படி நாடோறும் பூசிக்கவருகையில் திருமுன்னே ஊன்கள் சிந்திக்கிடக்கக்கண்டு அழுதழுது மனம் வருந்தி அவற்றை விலக்கிப் பரிசுத்தஞ் செய்து சிவபெருமானை யர்ச்சித்துத் துக்கசாகரத்தில் மூழ்கி மனநொந்து மீட்டார். இவ்வாறு ஐந்து தினங்க ளகன்றன. சிவபெருமான் சிவகோசரியார் மனவருத்தத்தை யகற்றத் திருவுளங்கொண்டு அவர் கனவிலே யெழுந்தருளி மேலான தம்முடைய சிவவேதியனே! நீ நம்முன்னே இருக்கக்கண்டது மாமிசமெனக் கருதி வருந்தாதே. அதுவோ நாமுண்ணற்குரிய பெறுதற்கரிய அமுதமென்றறிக. அதனை நமக்கு ஊட்டுவோன் திறத்தைச் சொல்வோம். கேட்பாயாக. பல தீர்த்தஸ்நானமும் அரிய விரதங்களும் நல்தானங்களும் செய்து பெற்ற நல்லமுதுடைய புதல்வனிடத்துத் தாய்க்குண்டாகிய புதிய அன்பினும் மேலாகிய அன்பு அவனுக்கு அப்புண்ணியன் பாலுள்ளது. நம்முடைய சிவலிங்கத்துள்ள மயிர்களைச் செருப்பணிந்த காலினாலே மாற்றுங் காலத்தில், குழந்தையின் அடியிலிருந்து வருதல் முதலியவை வருடப்பெற்ற தாயின் மனம் போல நாம் பெரிதும் மகிழ்கின்றோம். அவன் வாயிற் கொணர்ந்து திருமஞ்சனமாக வுமிழும் நீரானது ஆகமங் கூறுமந்த முனிவர் அபிஷேகமாக வார்க்கும் தீர்த்தத்தினும் புனிதமானதென்று சொல்லத்தக்கது. அதன்மேல் மொழிந்து வழிகின்ற போன்மின் மயமாம் வியாக்கியானம். அதுவே போதுமென வழுதியார் முனிவர்கள் சகஸ்திர நாமார்ச்சனை புரியும் தேன்பொருள்

நெறி மொழிச் சிவலிங்கத், தன்னிடைப் பிறந்த நம்பனைக் கையால் வன்னவன் றன்கை யம்பொடுங்கைப் படப்பிடித், தருளினைக்குளைதுப்; விண் பசைவானவர், மலர் மழை பொழிந்தனர் - வலோபொல படசந் தூக்குபி கறக்கின தொல்லிர் முனிவரு மேத்தின - கின்னிகை வல்லில, சிவகதி பெற்றனன் றிருக்கண்ணப்பனே" — நக்கீர தேவருளியகண் ணப்பதேவர் திருமறம். நில்லுகண்ணப்பவெனா மும்முறை மொழிந்து. சிவலிங்கத்தினின்று தோன்றிய திருக்கரத்தால் திண்ணனாரைப் பிடித் துக்கொள்ள, பிரமாதி தேவர்கள் புஷ்பமாரி சொரிந்தனர். அப்பொ முது வேடர் தலைவராகிய திண்ணனார் தமது கையிலிருந்த அம்பினைய லெறிந்து சிவபெருமானுடைய திருவடித் தாமரை நீழலையடைந்து தருளி னர். வைதிக சைவராகிய சிவகோசரியார் அதிசயமுற்ற மனமுடை யவராய்ப் பரமசிவனைப்பணிய, நீலகண்டராகிய சிவபெருமான் அந்த வஞ்சமற்ற நெஞ்சுடைய சிவகோசரியாரைத் திருப்பார்வைக்குஞ்செய்து, நெருப்பிடை நின்று மனமொடுங்கி நெடியதவம் புரிந்தவர்களுக்கும் அடைதற்கரிய தமது திருமேனியில் அடக்கிக் கொண்டனர். அன்று முதலாக உலகினர்யாவரும் சிவபெருமான் "கண்ணப்ப" வெனக் கூறி யதையே காரணமாகத் திண்ணனாரைக் கண்ணப்பர் என்று சொல்லுவா ராயினரென்று, சந்திரருட முதலியவற்றை மறைத்து வந்த விடசங்கம ராகிய சிவபெருமான் சொல்லக்கேட்ட, பாதவமன்னன் அவரைப் பணி ந்து இன்னும் அரிய சரிதையைக்கேட்க விரும்புகின்றேனென வே ண்ட, இனி நக்கீரனார் சரிதையைச் சாற்றுகின்றோம் கேட்பாயாக வெ ன்று, தவவடி வேற்றவர் சங்கரர் சாற்றலாயினர்.

கண்ணப்பச்சருக்கம் முற்றிற்று.

நக்கீரர் சிவாநுக்கிரகம் பெறல்.

நக்கீரச்சருக்கம்.

தென்றமிழ்ப் பாண்டி நாட்டில், சோமசுந்தரப்பெருமான் அறுபத் நான்கு அற்புதத் திருவிளையாடல்கள் புரிந்த மதுராபுரியில், சங்க முருகவேளைப் பூர்வமுனிவர் புகழ்ச்சிறந்திய பொய்யடிமையில்லாப்புல வராகிய நக்கீரர், கபிலர், பரணர், முதலிய நாற்பத்தொன்பது புலவர்களுடன் ஒருகாலத்தில், சுந்தரேசப்பெருமான் அடியைப் பணிந்து, இறைவனே! யாவரும் [illegible] செய்யாமல் அவ்வவர் புலமையை விளக்கும் கருவியாகச் சங்கப்பலகை யொன்று தரவேண்டுமென விண்ணப்பிக்க, சோமசுந்தரக்கடவுள் புலவர்வடிவுற்று, முழமளவில் சதுரமாகிய பலகையொன்றினைக் கொடுத்து, இந்த சங்கப்பலகையான [illegible] முழுமையானவர்க்கிடங் கொடுக்கும். இதனையானவிடம் கருவியாகக் [illegible] புலவர்கள் [illegible]

ிய சேகரன் தங்களுக்காகக் கட்டுவித்த சங்கமண்டபத்தில் அப்பலகையையமர்ந்து அதிலிருந்துகொண்டு, தர்மார்த்த காமமோக்ஷமெனும் சதுர்வித புருஷார்த்தங்களையும் புதியநூல்களால் வெளியிட்டு, நவரசதத்துவலங்காரங்கள் எங்கும் பரவப்பல பிரபந்தங்களாக்கி, சோமசுந்தரக் கடவுளை இறையனாரெனும் திருநாமங்கொண்டு தங்களுடன் ஒரு புலவராயமர்ந்திருப்பச் செந்தமிழ் மொழியைத் தேயமுழுதும் ஐயந்திரிபுஅறியாமை யெனும் முக்குற்ற மகலப் பக்குவமாகப் பரப்பினார்கள்.

அக்காலில், சங்கப்புலவரைத் தனக்குத் துணைவராகக்கொண்டு அவர்க்குவேண்டிய சிறப்புகளை யுறுதியாகச் செய்து அவர்பால் பேரன்புகொண்டு நாடாண்டுவந்திய சூடாமணி பாண்டியன், வசந்தகாலத்திலொருநாள் தன் மனைவியுடன் மேன்மாளிகையில் ஏகாந்தமாகவிருக்கையில், இளந்தென்றலோடுகலந்த ஒரு திவ்விய மணம்வீச, அப்பாண்டியன் அது தன்மனைவியின் கூந்தலினது மணமெனக்கருதி வியப்புற்றவனாய், கூந்தலுக்கு இவ்வாசம் இயற்கையோ செயற்கையோ வென ஐயமுற்று, பிறரறியாதுமனத்தே வைத்து, யான் சந்தேகித்த பொருளை விளக்கிச் செய்யுளியற்றும் புலவர்க்கு இது கொடுக்கப்படுமென்று, ஆயிரம் பொன்னை ஓர் முடிப்பாக்கிச் சங்கமண்டபத்தின் முன்கட்டிவைத்தனன். அரசன் கருத்து பல புலவர்க்குந் தோன்றாமையின் பலபொருள்களமைத்துப்பாடிப் பாண்டியன் முன்பகர்ந்து, அவை தன் கருத்தல்லவென மறுக்கப்பட்டு வீடேகிச்செல்ல, அக்கிழி அங்ஙனமே அறுக்கப்படாதிருந்தது. அச்சமயத்தில், சனி உரோகணி நக்ஷத்திரப் பிரவேசமாக, சூரிய சந்திர கிரகணங்கள் முறையே அமாவாசை பூர்ணிமைகளில் அடுத்தடுத்துப் பதினைந்து நாட்களிலாக, அங்காரகன் முற்பட்டுச் சுக்கிரன் பிற்பட்டமையின், மழையின்றித் தாவரிய விளைவு குறைந்து, நாடெங்கும் பசியும் பட்டினியுமாய் பலரிறந்தனர். பிழைத்திருந்தாரிலும் சிலர்க்கு உணவுகிடையாமல் நரமாமிசங்களையும் தின்னத் துணிந்தனர். குழந்தையின் கையிலிருந்த உணவைத் தாயர் பறித்துண்டார்கள். ஆடுகளுந் தின்று தழைகளையுஞ் சிலர் தின்றார்கள்.

அவ்வறுமைக் காலத்தில், சோமசுந்தரப் பெருமானை யர்ச்சிக்கும் ஆதிசைவர்களில் தலைமைபெற்ற தருமியென்பவர் உடல்சோர்ந்து உயிர்காக்கும் வழியொன்றில்லை. எத்திசையாயினுஞ் சென்று க்ஷேமமான நாட்டையடைவேனென்று மனங்கொண்டு, திருக்கோவிலையடைந்து சோமசுந்தரக்கடவுளருகேபோய், தாயைக் காட்டிலும் தயாமூர்த்தியே! யான் இனி இங்கிருந்தால் இறப்பேன். வேற்றுத்தேயஞ் சென்று பிழைத்திருந்து நாடுசெழித்தபின் அடைவேனென்று விண்ணப்பித்து வணங்கியழுதனர். சோமசுந்தரக்கடவுள் அதனைக்கேட்டு வருந்தியழாதே. யாம் சொல்வதைக்கேள் அன்பனே! பாண்டியன் தன் கருத்தை

ஒருபாடலினால் வெளியிட்டவர்க்குக் கொடுப்பதென்று, சங்கமண்டபத்தில் ஆயிரம்பொன் கொண்ட கிழியொன்றுகட்டி யிருக்கின்றனன். இந்தப்பாடலை யரசனுக்குச் சொல்லி அக்கிழியை நீயடைக வென்று, 'கொங்குதேர் வாழ்க்கையஞ் சிறைத்தும்பி, காமஞ் செப்பாது கண்டது மொழிமோ, பயிலியது கெழீஇய நட்பின் மயிலியற் செறியெயிற் றரிவை கூந்தலி, னறியவு முளவோ நீ யறியும் பூவே.'-எனும் திருப்பாசுரத்தை யளித்து விடைதந்தனுப்ப, தருமி உடனே திரும்பி வந்தியசேகரபாண்டியனையடைந்து அச்செய்யுளை யோதினர். அதுகேட்ட பாண்டியன் தன்கருத்தின்படி அக்கவியிருந்தலின் மிகக்களிப்புற்று, நீர் சங்கப்புலவரிடஞ் சென்று ஆராய்ந்தேற்றுகவென, தருமி அரசன் விருப்பின்படி சங்கப்புலவர்பாற் சார்ந்து, அவர்களியாவரும் மகிழுந் தருணத்தில் கல்விச்செல்வமிகுந்த நக்கீரதேவர் இறுமாப்புடன் இச்செய்யுட் குற்றமுடைத்தெனக் கூறினர்.

தருமி அதனைக்கேட்டவுடன் வாட்டமெய்தி ஓட்டமாகச் சுந்தரேசப்பெருமான் சந்நிதியடைந்து தொழுது இந்தச்செய்தியை விளம்ப, எங்கையாட்கிய இறைவர், ஓர்புலவர் வடிவங்கொண்டு சங்கமண்டபத்தை யெய்தி, எம்முடைய குற்றமற்ற பாடலுக்குக் குற்றங்கூறிய புலவர்யாரெனவினவ, கலைபெற்ற புகழுடைய நக்கீரர் நான்தான் குற்றங்கூறினேனென இறுமாப்புடன் கூறவும், புலவர் யாதுகுற்றமென நக்கீரர் கூந்தலுக்குச் செயற்கை மணமன்றி இயற்கைமணமில்லை யாகலின் இயற்கைமணமென்றது குற்றமாமென, பெருமான் அரம்பையர் கூந்தலுக்கு இயற்கைமணமில்லையாவென, நக்கீரர் அதுவும் மந்தார மலரால் மணத்தலின் செயற்கையன்றி யியற்கையன்றென, சுந்தரேசர் நீவழிபடுங்காளத்தி நாதர் பக்கலிலமர்ந்த ஞானப்பூங்கோதையார் கூந்தலோவென, நக்கீரர் அதுவும் செயற்கைமணமுடையதே யெனச்சாதிக்கக் கண்டு, தமது நெற்றிக்கண்ணையுஞ் சடைமுடியையுங் காட்டியருள, நக்கீரர் நீர் உடல்முழுதுங் கண்காட்டினும் உமதுபாடல் குற்றமே சடையைக்காட்டி மயக்கவேண்டாம். பயந்து என்கொள்கையின் மாறேனென, சோமசுந்தரப்பெம்மான் நக்கீரனைநோக்கி, அறிவிலியே! வேதங்களுந் துதிக்கும் அம்பிகையின் கூந்தலை எம்மோடு மாறுபட்டுப் பழித்தமையால் நீ குட்டநோய் கொண்டு வருந்துகவெனக் கட்டளையிட, நக்கீரர் சாலப்பயந்து சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்து, கருணாமூர்த்தியே! அறிவிலேன் உணராது செய்த குற்றத்தைப் பொறுத்து இச்சாபம் விலகும்படி திருவருள் செய்யவேண்டுமென வேண்ட, பெருமான் திருவுளமிரங்கி "நக்கீரனே! நீ கைலைசென்று தரிசித்தால் இக்குட்டநோயொழியுமென் றநுக்கிரகித்து ஆலயமடைந்து அந்தர்த்தானமாயினர். தருமி பொற்கிழி பெற்றுக் களித்திருந்தனர்; மழை பொழிந்து நாடுவளமெய்தியது.

சிவபெருமான் சாபத்தால் தீப்பிணி சரீரத்திற் கவிந்துகண்ட நக்கீ ரதேவர், இக்கொடிய நோயினின்றும் கைலையைத் தரிசித்து நீக்கிக்கொள்ள வேண்டுமென்று கருதி புலவர்களைத் தனித்தனிகண்டு, அன்பர்களே! உங்களைப் பிரிந்து செல்லவேண்டிய என்னை மறவாதீர்கள் எனக்கூறி, [illegible] அவர்கள் [illegible] [illegible] கண்ணீரொழுக [illegible], அப்பாடு யுடைய உண்மைப் பிரிந்தமைக்கு ஏங்கினோ பாவிகளென்று அழுவார். நக்கீரர் அவர்களைத் தழுவி, கட்புக்கு ஒரு தேசத்தாலி உடன்கலந்து பழ கவேண்டுவது அசாவலியாம். அதில் ஒத்திருப்பதே சிறப்பென்றுணர்ந்த பெரியோர்களே! எம்பொருட்டு வருந்தவேண்டாம். போய்வருவேனென்று விடைகொண்டு, அவர்கள் நாட்டமும் [illegible] பின்றொடர அங்கு நின்றகல, இனி எக்காலத்தில் மதுரையையும் சொக்கநாதக் கடவுளையும் அங்கயற்கண்ணம்மையையும் சங்கப்புலவரையும் காணப்பெறுவேன், தமிழின்பமை யாரால் எதிர்நோக்கத் தக்கதோ வெனச் சிந்தித்து வருந்தி, பிரயாணப்பட்டு, சோழநாடு மகநாடு தொண்டைநாடு இவற்றிலுள்ள சிவதலங்களையும், ஸ்ரீபர்வதம், விருபாக்ஷம், கல்யாணபுரம், காசி, கேதாரமுதலிய வடநாட்டுத் தலங்களையும் தரிசித்து, [illegible] இமாசலத்தைச் சார்ந்து, சரீரத்தில் பிணி அதிகரித்தமையால் வருந்தி [illegible] செல்லும்போது, [illegible] விசாலமான ஒரு [illegible] பார்த்து [illegible] அதன் கரையில் [illegible] தழைத்திருந்த தெய்வீகம்பொருந்திய ஓராலமர நிழலில் சிவத்தியானஞ் செய்துகொண்டிருந்தனர். அவ்வாலமரத்தின் [illegible] இலையொன்று பாதி ஜலத்திலும் பாதி பூமியிலுமாக வீழ்ந்தது, நீரதனில் வீழ்ந்த பாதி [illegible] பாதி [illegible], [illegible] இழுத்தன. அப்புதுமையைக் கண்ட நக்கீரர் சிவத்தியானத்தினின்று [illegible]. அப்பொழுது [illegible]. அருகோர் [illegible] பெருத்தும் [illegible] சேர்த்துப் பிரமதேவர் படைத்தல் போலத் ஒரு கரிய பெரிய பூதமானது தோன்றி [illegible] அப்பூதமானது [illegible] பொருந்திய [illegible] கவர்ந்து [illegible] நக்கீரதேவரை எடுத்துக்கொண்டு சென்று ஒரு மலையின் இருட்குகையில் [illegible] முன்னமே [illegible] தொள்ளாயிரத்துத் தொண்ணூற்றொன்பது [illegible] வைத்து, இன்னும் ஒருவன் [illegible] வேண்டியிருந்ததால், இவரையும் [illegible] சென்றது.

முன்னமே அவ்விருட்குகையில் அடைபட்டிருந்த தொள்ளாயிரத்துத் தொண்ணூற்றொன்பது [illegible] வந்து சேர்ந்ததை [illegible] தெரிந்துகொண்டவர்களாகி, அவரை நோக்கி, இப்பூதம் ஆயிரம்பேரை ஒருசேர புசிக்கக்கருதியிருந்தது. ஒருவர் குறைந்திருந்தமையின் நாங்கள் இதுகாறும் பிழைத்திருந்தோம். நீ வந்தபடியால் [illegible] [illegible] மனம் வருந்தி [illegible] நக்கீரதேவர் அவர்கள் கூறிய சொற்களைக் [illegible] எல்லோருக்கும் [illegible] [illegible] முருகக்கடவுளின் [illegible] திருத்தோள்களையுடைய [illegible] அவர்கள் [illegible] குடிபுகுந்திருப்பார் [illegible] திருப்பரங்குன்றம் [illegible] இருக்கச்செய்யும் [illegible] செவ்வேளாகிய குமாரக்கடவுளுக்கு இப்பொழுது ஒரு [illegible] என்று கருதி, நக்கீரதேவர், [illegible] மணியப்பெருமான் பன்னிரு திருச்செவிகளும் [illegible] தமாகியும், யாவரேனும் அவர்கள் விரும்பிய பொருள்களை விரும்பியவண்ணமே இவ்வுலகத்தில் உதவுவதாகியும், [illegible] முன்னிற்பதாகியும் [illegible] திருமுருகாற்றுப்படை [illegible] திருத்தினர்.

உடனே, சண்முகநாதன் [illegible] அழகும் [illegible] சொல்லும்படி இனிமையான [illegible] புலவராகிய நக்கீரதேவர் [illegible] தமிழ்ச்செய்யுளைத் திருச்செவியிலே [illegible] செஞ்சூரியன் [illegible] மகிழ்ந்தருளி, [illegible] புலவர்பெருமானாகிய நக்கீர போல, மயில்வாகனத்துடனாய் [illegible] தேவரை [illegible] ஆயுதத்தினால் [illegible] முடியைத்தகர்த்து விட்டு, அவருடன் [illegible] சிறை [illegible]

விடுத்துத் திருவருள் புரிந்தனர். அரசச்செல்வம் புத்திரப்பேறு முதலிய போகங்களைக் கொடுத்து, நோய் வறுமை பகைமை தாய் பயம் பேய், அவ்வி டகளவு இருடர் அரவிடம் என்னும் இவைபோன்ற சங்கடங்களை யெல்லாந் தவிர்க்கத்தக்க திருமுருகாற்றுப்படையைச் சொல்லிய புலவர் சிங்கமாகிய நக்கீரதேவர் குமாரக்கடவுளைப் பணிந்து கூறுகின்றார். ஆண்டவரே! அடியேன் கல்விச் செருக்கை நோக்கி ஆலவாயண்ணல் தன் வடிவத்தை வெல்லயாங் கவராத்தக்க இந்நோயெனக் குண்டாகச்செய்தனர். யான் அஞ்சி காயினேன் பிழையைப் பொறுத்தாட் கொள்ளவேண்டுமென, அதற்கவர் மனமிரங்கி நீ கைலை காணில் இந்நோய் தீரப் பெறுவாயென்றநுக்கிரகித்தனர். ஆனதால் கைலாய தரிசனஞ் செய்ய விரும்பி இக்குகைக் கிருந்த எளியேனைப் பூதமொன்று அன்புசெய்ய வணங்கினவருக் கிணைந்து [illegible] தேவரீர் எழுந்தருளி அதனைத் தீர்த்தீர். அதுபோலவே அடியேனுக்குக் கைலாயத்தைத் தரிசிப்பித்து என் குட்டவியாதியையும் விலக்கியருள வேண்டுமென விண்ணப்பஞ் செய்ய, அந்தக் கருணையாளர் உனக்கு ஆலவாயுடையார் இன்னா கைலை யென அனுபவித்தாலைமயின் தென்கைலையைத் தரிசனஞ் செய்விக்கும் நிமித்தம் வந்தேன் திருவையெனத் திருவாய் மலர்ந்தருளி, அருகே ஒரு பொய்கையைக் காட்டி இதனில் மூழ்கினால் தென்கைலையையடைவை யென்றருள் புரிந்தனர். தன் தலையாலேயடைந்து சென்ற புனிதவதியார் (காரைக்காலம்மையார்) முதலியோர் இருகாலால் நடந்து செல்லாத கைலைமலை கிடைக்கத் தெளிவோ வென்று, நக்கீரர் மீண்டும் முருகப் பிரானைப்பணிந்து நிற்க, நீ எம்மைத் துதித்த இப்பிரபந்தத்தை யோதுவோர் இஷ்ட சித்திகளை யெய்துக வென்றும் கட்டளையிட்டு அந்தர்த்தானமாயினர்.

அவ்வாறருள்பெற்ற நக்கீரதேவர் கந்தவேள் கழலிணையைச் சிந்தனைசெய்து பணிந்து அப்பொய்கையில் மூழ்கி, மேற்கடலில் விழுந்தருக்கன் கீழ்க்கடலி லெழுந்தாற்போல, தென்கைலையென்கிற பொன்முகரி நதியில் எழும்பினர். முன்னே புலவராகிய சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் பொன்னை மணிமுத்தா நதியில்விட்டுத் திருவாரூர்க் கமலாலய தீர்த்தத்தில் எடுக்கச்செய்த சிவபெருமானுடைய குமாரராகிய சுப்பிரமணியப்பெருமான் நக்கீரதேவராகிய புலவரைப் பொய்கையில் மூழ்கச்செய்து பொன்முகரி நதியில் மேல்வரச்செய்த தன்மை வியக்கத் தக்கதன்று. பொன்முகரியி லெழுந்த புலவர் திருக்காளத்தி மலையிலிருந்த குட்டநோய் விலகப்பெற்று விளங்கினர். தேவர்கள் மலர்மழை சொரிந்தனர். நக்கீரர் உள்ளத்தில் அன்பு மிகரிக்க, கண்களில் நீர்சொரிய, கைகளைச் சிரமிசைக் கூப்பி, காளத்தியப்பரையும் ஞானப்பூங் கோதையாரையும் பன்முறை வீழ்ந்திறைஞ்சிப் பஞ்சாக்ஷரம் ஜபித்து அன்பினயமாய் கைலை

பெரு காளத்திக் கைலையென்று கருதாது கைலை பாதி காளத்தி பாதி யென்னும் ஒரு வெண்பா வந்தாதியால் துதித்து நின்றனர். சிவபெருமான் மகிழ்வுற்று யாதுவரம் வேண்டுமெனக் கேட்ப, எம்பெருமானே! அடியேனுக்குற்ற உடற்பிணியை யொழித்தருளிய வகையே, அறிவிற்குற்ற ஆணவத்தையும் அகற்றியருளவேண்டுமெனப் பிரார்த்திக்க, சிவபெருமான் சத்திநிபாதத்தால் பந்தபாசங்களை யறவொழித்து, பன்றியாய் வந்த திருமாலுங்காண்டற்கரிய பாததாமரையி னிழலிலமர்த்தி யருளினரென்று, நக்கீரதேவர் சரிதையைக் கூறிய விடசங்கமனை யாதவமகாராசன் பணிந்து, இன்னுமொரு சரிதையைத் தேவரீரியம்ப விரும்புகிறேனென, மான் மழு தூர் புஜங்களை மறைத்து வந்திருக்கும் மகாதேவராகிய விடசங்கமர், அரசனே! இனி, கன்னியர் சரிதையைக் கழறுவோம் கேட்பாயாக வெனச் சொல்லத் தொடங்கினர்.

நக்கீரச் சருக்கம் முற்றிற்று.

கன்னியர் சிவபெருமான் கருணையைப் பெறல்.

கன்னியர் சருக்கம்

பாண்டி நாட்டிலே மதுரைப்பதியிலே பொது மடந்தையர் மரபிலே மாதரியென்பவள் முத்த மணி தோமாணிக்க வல்லியெனப்பெயரிய மங்கை யொருத்தி யிருந்தனள். அவளிடம் முத்துமாலை போன்ற பல்வரிசையும் நீலரத்தினம் போன்ற கண்களும், [illegible] ஒளிவாய்ந்த மு

லீர், ஐயோ! மணிமந்திர மருந்துகளாலும் யந்திரங்களாலும்வாலிபரை வசப்படுத்திப் பொருளைக்கிரகித்தால் நம்மிடம் வரும் அடியார்களுக்கும் சிவபெருமானுக்கும் விருதியாகப் பயன்படாதோ? கல்வியுடைய செல்வியரே! உங்கள் தனங்கள் மார்பினின்று வயிற்றுக்கிறங்கியபின் உங்களைக் காமுகர்கள் இச்சிப்பார்களோ? சிறிதும் அழகில்லாதவர்களும் ஆடையாபரணாதிகளால் அலங்கரித்துக்கொண்டு சில்லரை மயக்கிப் பொருள் தேடுவார்களே, நீங்கள் பேரழகோடுகூடி உலகத்தைமுற்றும் மயங்கச் செய்யு நிலைமையிலிருந்தும் நாழிகுறையில்லாதவர்கள்போல விருப்பது விவேகமல்லவே? உலகத்திலுள்ள பொதுமாதர்கள், காமுகராகிய ஆடவர்முன் ஆடையையவிழ்த்துடுத்தியும், முலைகளும் மேலாடையும் குலுங்கும்படி நடந்தும், நாடக நடித்தும், நல்ல இசைப்பாடல்பாடியும் மோகசாகரத்தில் மூழ்கச்செய்வார்கள். மங்கலரகளெல்லாம் பெருஞ் செல்வரேனும் யானைகளை நெடிய உபிரங்குசத்தால் விலக்கி, தேனையே பசந்தைப்பூட்டி, பூரித்த கொங்கையாகிய கட்டுத்தறியில் கட்டுவார்கள் என்று இத்தன்மையாக மாணிக்கவல்லி தன் குலதர்மங்களை அநேக வகையாக எடுத்துக்கூற, அக்கொடுஞ் சொற்களாலும், கவிழ்ந்த குடத்தின்மேற் பெய்த மழை நீர்போலொழிய, குற்றமற்ற சித்தமுடைய அக்கன்னியர் சொல்லுகின்றார்கள்.

தாயே! மின்னல்போலழியும் உடம்பினை வளர்க்கக் கருதி, நரகத்திலுள் விழுந்து வெளிப்படப்படாத தீச்செயல்களை நாங்கள் செய்யும்படி நீ போதிக்கலாமா? இப்பிறவியெடுத்தேன்றிய முத்தானது இப்பிறப்பில் பயன்படாது தன்னை யணிபவருடலையே பொருந்துமன்று, நாங்கள் உனக்குப் பயனற்றவரானோம். செஞ்சடைப்பவள வண்ணனாகிய சிவபெருமானையே யடைவோம். சிவபஞ்சாக்ஷரத்தை ஜபிக்கும் எங்களைப், பாவிகளாகிய மனிதரை வருவிக்கத்தக்க வசிய மந்திரங்களை மறக்கும் ஜபியா. உடல்முழுதும் ஆபரணங்களை யணிந்தாலும் உடல்பாரமன்றி உடன்வருவதொன்றுமின்றே. சிவசின்னமாகிய உருத்திராக்கமணி யொன்றினை ஒரோர் உடலிலணிந்தாலும் எல்லாத் தீவினைகளும் ஒழியும். சந்தனம் புனுகுமுதலிய பரிமள வஸ்துக்களைப்பூசி நவரத்தினங்களமைந்த பலபாண்டமாகிய சரீரத்தை அழகுசெய்தால் மங்களமாமோ. சிவபெருமானது திருவெண்ணீற்றை யணிந்தால் ஆணவாதிமலங்களும் அடியோடகலும். சூரிய சந்திராக்கினியில் இருள் ஒழியாதவ்வகையே சித்தியானம் பொருந்தியும் எக்காமனமில் அறிவையகற்றும் கல்வி அடையுமோ! தத்துவாதீதமாகிய தனியிடத்திலே சிவபெருமானைக்கண்டுமெய்யின்பமுறும் நாங்கள் மானுடத்தக மனிதரைக் கலந்து பொய்யின்பத்தைப் பெற்றுக்கொள்வோமா? யானையை யேறி நடத்துவோர் கழுதையேறுவரோ? சிவ தருமங்களைக் கடைப்

பிடித்த நாங்கள் உம்முடைய குலதர்மங்களைக் கொள்வோமா? இம்மை மறுமை யின்பங்களையும் பயக்கும் எம்பெருமானை வழிபடும் நாங்கள், பொய்ப்பொருளையவாவிப் புல்லிய ஆசனைப் புகழ்வோமா? இளமை யிலேயே தருமங்களை நடத்தாவிடின் முதுமையில் அதுகைகூடுமோ? உண்டபொருளை யுடனே மலமாகமாற்றும் உடலைப் போஷிக்கும்பொருட்டு மாசுத் தீத்தொழில்புரிந்து திரியும் மனிதரை மக்களுட்படுவென்று மதியார் கூறுவர். பொதுமகளிர் தம்மைநம்பிய ஆடவர்பால் மேலுறவு பாராட்டி, உள்ளுறவின்றியே பொருளைத்தான் கவர்ந்துகொண்டு அவரை நரகத்திற்கும் அனுப்புவதால், திருடரினும் பெருந்திருடரன்றோ! குயில் காக்கையுடன் ஒரு கூட்டிலிருந்தாலும், காகத்தின் செயலைக் கற்றுக்கொள்ளாததுபோல நாங்கள் உம்மோடிருப்பினும் உம் தொழிலைக் கற்றுக்கொள்ளோம். ஆனதால் நீ யினிஎங்களை வசப்படுத்தவேண்டுமென்று கொண்ட கருத்தை யிப்பொழுதே விட்டுவிடுகவென வெளிப்படையாக விளம்பினர்.

இவ்வண்ணமாகப் பெண்கள் சொல்லக்கேட்ட மாணிக்கவல்லி, தன் தளர்ந்த முதுமையைப்போலத் தலையினைக்கு சிக்குது கொத்து, அடிபெண்களே! நான் மலடியுமாயிலேனில்லை. உங்களைப்பெற்று மகிழ்ச்சியடையும் சிறப்புத்தோறும் இவ்வே பூர்வபுண்ணிய முடையோர்க்கன்றிப் பிறரால் உதவியுண்டாதல் யனையோர்க்கில்லையென்று வருந்தி, ஒருவாறுதெளிந்து, மதியகற்றியிருக்கும் இம்மங்கையரை மணிமந்திர முளவுகளினால் வழிப்படுத்திக் கொடுப்பவர் பொருள் கொடாயவே இவர்களுமோகலத்தை யநுபவிக்கச் சடவரென்று பலர்க்கும் வெளிப்படுத்த, அக்கன்னியர் தாயின் கருத்தை யறிந்து சிறிதுஞ் சகியாதவர்களாய், என்று நாம் இந்நகரைவிட்டுக் காணப்பெறுவோமென்று மௌனமாயிருந்தவர்களாய், பாம்பின் வாய்க்கீழ் தவளைபோல மனம்நொந்து, எந்தச்சமயத்தில் தாயைப் பிரிந்து போய்விடலாமென்று சமயம் பார்த்திருக்கையில், இதனையறிந்த இரண்டுபேர்கள், அந்த ஞானக்கன்னியரணிந்த ஆபரணங்களை யபகரிக்கும் உபாயமிதுவென்று யோசித்து, சிவனடியார்வேடந்தாங்கி, பாலில்மறைந்த விஷம்போல, பழத்தில் மறைந்த புழுவைப்போலவும், இல் மறைந்துள்ள தாண்டிமுள்ளும் பெருகுதவதைப்போல மறையும் வேடரும்போலத் தங்கள் நிலைமை வெளிப்படாது ஞானக்கன்னியரிருக்குமிடத்தைச் சார்ந்து உங்களைக் காணத்தினமும் வாக்கமென்னுஞ் சொல்லிவர, அக்கன்னியர் தாய்மொழிகேட்ட குழந்தைகள் போலச் சந்தோஷமிருந்து தம்மிருக்கைக்குள் வருவித்துச் சிறப்புகள் செய்து சொல்லுகின்றார்கள். நீர் இருக்குமிடமியாது. செல்லுமிடமியாது என்றனர், நாங்கள் சிவதலங்களை உலகெங்குஞ் சஞ்சரித்துத் தெரிசிப்போம். இப்போது சோணாசலத்தை தரிசிக்கும் விருப்புடையவர்களாகப் போகின்றோமென, கேட்டமாத்திரமே அவர்கள் பாதங்களைப்பணிந்து, நாங்

றும் தென்மலையைக் காணப் பேராவலுடையோமாதலின், எங்களையும் உங்களுடன் கொண்டு செல்லுவீர்களாயின், உங்களுக்கு நாங்கள் செய்யும் பிரதியுதவி யுண்டோ என்று சொல்ல, அவ்வர் அக்கன்னியரை நோக்கி மங்கையரே! நீங்கள் கோமளமேனியுடையவர்கள். வெப்பமிக்க பாலைநிலமுதலியவற்றை எப்படிக் கடப்பீர்களென்றும், உங்களையழைத்துப்போனால் பழிச்சொல்லுக் கிடமாமேயென்றும், உங்களைப்பெற்றதாய் தந்தையர் பசுப்போற் கலக்கமுறுவாரேயென்றும் யோசிக்கின்றோம். ஆயினும் காளத்தியைக் கண்டகண்களே கண்கள், காளத்திக்குப்போகும் கால்களே கால்கள், காளத்தியைக்கருதும் மனமே மனம், காளத்தியைத் துதிக்கும் நாவே நாவென்று நாவலிந்தோர் சொல்லுவர். இவ்வுடலொழியுமுன் காளத்திக்குச் செல்வேனென்று விளையாட்டாகச் சொல்லினவரும் கைலாயபதவியடைவர். அவ்வாறு செல்வோரை விரோதார்த்தமாகத் தடுத்தவரும் வெகுகாலம் நரகிலிடப்படுவர். நீங்கள் காளத்திக்கேகும் விருப்பத்தை நாங்கள் தடைசெய்ய மாட்டோமென, பசப்புவார்த்தைகளைச் சொன்னதை, அவ்வுத்தமமங்கையர் உண்மையெனக் [illegible], நாங்கள் பெருமானையடைந்தால் இவ்வுடல் வலியையாயினும் என்ன? உயிரைப்பழித்தாலென்ன? புகழ்ந்தாலென்ன? எங்களைச் [illegible] தென் மலையைச் சேரச் செய்ய வேண்டுமெனப்பலவாறு பணிந்துவேண்டிக்கொள்ள, அவ்வஞ்சகச் சிவவேடதாரிகள் [illegible], நீங்கள் பாதியிரவில் உங்கள் தாயறியாத விதமாக இவ்விடத்தில் வந்து சேருகவென்று குறித்துக் கூறிப்போயினர்.

நாயகக்கன்னியரிருவரும், தங்களை நிழல்போலப்பிரியாத இரண்டு தோழிகள் பலபொருளைக்கொண்டேகி, சங்கேதப்படி அர்த்தயாமத்தில் குறித்தவிடமடைந்து, அக்கள்ளச்சிவயோகிகளுடன் பொழுது விடியுமுன்னமே இருகாததூரஞ்சென்று, வழியிற்சேர்ந்த ஸ்தலங்களைத் தரிசித்துக்கொண்டு, சோழநாட்டைக் கும்பகோண முதலிய தலங்களை வணங்கி, சிதம்பரஞ் சார்ந்து திருவெல்லையைப் பணிந்து வீதிப்பிரதக்ஷிணம் வந்து ஆலயத்தெதிரே நின்று நமஸ்கரித்து, திருமூலட்டானரையும் பஞ்சகிருத்திய ஆனந்ததாண்டவம் புரியும் நடராஜப் பெருமானையும் சிவகாமியம்மையாரையும் கண்கள் பயன்பெறத் தரிசித்து, அத்தலத்திலுள்ள தீர்த்தங்களிலும் ஸ்நானஞ் செய்து காலந்தவறாது சிவதரிசனஞ் செய்துகொண்டு சிலநாளிருந்து, அங்குநின்றும் புறப்பட்டுக் காஞ்சிபுரஞ் சார்ந்து பணிந்து, திருக்காளத்தியெனும் தலத்தையடைந்து [illegible], சித்தகணங்கள் வழிபாடு செய்யும் [illegible] பணிந்து பிரதக்ஷிணஞ் செய்து, தரிசிப்போர்க்குப் போக மோக்ஷங்களைக் கொடுக்கும் வாலீசுரனைத் தரிசித்து வணங்கி, வெளியே வந்து ஒருபுராணிகனைச் சந்

தித்து நமஸ்கரித்து அந்த ஸ்தல மகிமையைக் கேட்க, அவர்சொல்லுகின்றார்.

கன்னிகைகளே! பண்டைக் காலத்தில் மகாபலவானான வாலியென்பவர் தம்முடைய ஆன்மார்த்த சிவலிங்கமூர்த்தியை இத்தடாகத்தின் கரையில் வைத்து அபிஷேகமுதலிய பூசாவிதிகளை முடித்து, பலவாறு தோத்திரஞ் செய்து அன்பின் மிகையால் ஆனந்தக் கூத்தாடி, வழக்கப்படி பெட்டகத்தில் எழுந்தருளச்செய்ய [illegible], இலிங்கமூர்த்தி [illegible] இரண்டு கைகளாலும் இறுகப் பிடித்தெடுக்கும் ஆசையால் மனக்கலக்கமெய்தி அப்பெருமானை வாலினால் நன்றாகச் சுற்றிக்கொண்டு, கைகளை யூன்றி அண்டகடாகமும் பெயர்க்கவும் பெயராமையின், வாலையிழுத்துப் பெருமூச்செறிந்து பின்வருமாறு துதித்தார். தேவாதிதேவனே! தேவரீரே திருவருளைத் [illegible] பெயர்த்தற் கரியீரோ? [illegible] தேவரீர் திருமேனியில் [illegible] கொடியேன். என்செய்வேன். ஆ! ஆ! என்செய்வேன், தாயானவள் [illegible] விட்டுப் போனதுபோல [illegible] மறந்து விட்டீர். நான் என்ன பிழைசெய்தேனோ? கருணைக்கடலே! என் தாயும் நீ, என் தந்தையும் நீ, என் வாழ்வும் நீ, என் ஆன்மாவும் நீ, [illegible] நின்னையன்றி வேறு எனக்குயார் உதவுவார்? [illegible] என்று பற்பல விதமாக வருந்தி நிற்க, பெருமான் பிரசன்னமாகி, அன்பனே! நாம் இவ்விடத்தில் இத்தடாகக்கரையில் வசிக்கவிரும்பினோம். கவலையடையவேண்டாம். இன்றுமுதல் உன் பெயரோடு உன் பூசையை யங்கீகரிப்போமென்று அருளிச்செய்து அந்தர்த்தானமாயினர்.

வாலியானவர் இறைவர் வார்த்தையைக் கேட்டு, இவர் இங்கமர்ந்தது இத்தடாகத்தின் ஆசையினாலன்றி வேறன்று. இதனை யழித்து விடுவேனென்று, பெருமலை யொன்றைப் பெயர்த்து [illegible] செல்லும்படி [illegible] அம்மலை [illegible] இத்தடாகமும் [illegible] வாலியாயினர். அந்நாள் முதல் [illegible] பெருமையைப் பெருகி [illegible] எம்பெருமான் திருவருளால் [illegible] பணித்து [illegible] இத்தலத்தில் [illegible] பிறவிக்கடலைக் கடந்து முத்தியடைவர். இது [illegible] பெருமான் இங்கு வாலீசுரர் என்று [illegible]

குணி யிருக்கிறார். இப்பாயலேறும்பணிவோர் பாதகமெல்லாந் தவிர்ந்து பர கதியடைவர். இது சித்தநொருநலமென்றுரைக்க, ஞானக்கன்னியர் களிப்பு மிகுந்து அவர்பாதங்களைப் பக்தியுடனிய பலமலர்களால் வர்ச் சித்துப் பணிந்து, அன்றைய இரவிலும் வாவி காதலை வணங்கி ஒருமை யேயிற்றங்கினர். இவர்கள் இப்படித் தங்குந்தோறும் சிவபெருமான் இ வர்கட்குக் கள்வரால் துன்பெய்தாத விதமாக அடியவர் வேடமேற்றி ருந்து காத்துவந்தனர்.

அவ்வாறு, திருக்காளத்தியிற் றங்கி கன்னியர் சூரிய நுதிக்குமுன் னேயே யெழுந்து வியழி முடித்துச் சென்று. அங்ஙேர் சகிற்றங்கி மற் றையாள் தென்கைலைக்கு நெருக்கமாகச் சேர்கையில், வஞ்சகரிருவரு ம் இனி தென் கைலாயம் குறுகிவிட்டது. யாதுசெய்வோம். இதுவோக்க டந்தால்தக்கவிடம் கிடைக்கமாட்டாதே இதுவே தனித்தவிடமாதலின், இவ்விடத்திலேயே இக்காவ்வர் மாதரையும்மாய்த்து இவர்களிடத்துள்ள பொன் பூஷணம் முதலியவற்றைக்கவர்ந்து போகவேண்டுமென்றுந் தம் விருப்பத்தைவெளிப்படுத்த அவர்நிலையை யறிந்த,இறையாள் உணர்கிய தாமரைசே! இவர்கள் நம்மை முடிக்க முயல்கின்றனர் எனவுணர்ந்து முதியாள் இதுகாறுங் காத்துவந்த இன்னும் காப்பர் அஞ்சற்க வெனத்தேற்றி, செல்லும்போது, தென் கைலாய நாதர் பாம்பின் வாயில கப்பட்ட தேரையைப் பாதுகாப்பவர்போல, கள்வரிடத்திருந்து கன்னி யரைக் காக்கத்திருவுளங்கொண்டு, திருப்பள்ளித் தாமத் திருத்தொண் டு செய்யும் அடியவர் வேடமேற்று அருகேவர, அவர் வருகையைக்கண் டு வஞ்சகர் விரைந்தோட, பெருமான் பெண்களருகே வந்து, தம்மைப் பக்தியுடன் பணிந்து நின்ற பாவையரைப்பார்த்து, நீங்கள் எங்கிருந்தி ருந்து வந்தீரென்ன வினவி, அம்மங்கையர் நிகழ்ந்த யாவுஞ் சொல லக்கேட்டு, கன்னியர்களே! உங்களைத் தென்கைலையிற் சேர்ப்போம் வாருமென்றழைத்துச் சென்று முன்னே புரிந்த தவப்பயனால் பாதா ரவிந்தத்திற்சேரும் திருவடி வருந்த நடந்து தென்கைலை சேர்த்து மங் கையரே! இதுவே தென்கைலை மலை அது தாந்தோன்றீசர், அது நிலயர் வதம், இவ்வாறே பொன்முகலி இது சதுரதீர்த்தம் என விளைய வற்றையு முணர்த்தி அந்தர்த்தானமாயினர். அம்மங்கையர் சிவனைக்காணாது ந ம்மையழைத்துவந்து வழிகாட்டி மறைந்தவர் தென்கைலாய நாதரே யென்று தெளிந்து, மூவர் முதலியவர்களருளிய திருமுறைகட்கு உவந்த எ ம்பெருமான் இரக்க மெய்தி இத்தென்கைலையிலிருந்து சங்கமமாக த்திருவருட்பெருக்கத்தால் வந்தனரென்று பெருவியப்புற்றனர். தேவ காணத்தியன்னை கண்ணெதிர்ப்பட்டும் முத்திபெறாது, மனிதப்பிறவியு ற்ற வறிஞரையும் அமுதம் பெற்றிருந்த அறிவிலாரையும் ஒப்பானோ மே என வருந்தி மயங்கி, மீண்டும் இங்குள்ள சிறப்புகளை யெல்லாம் இ றைவரே காட்டப்பெற்றோமென்று தெளிந்து, பின்னர், பொன்முகலி

யில் மூழ்கி, திருவெண்ணீறு தரித்து உருத்திராக்க மணிபூண்டு பஞ்சாக் ஷரஞ் செபித்து, ஞானசம்பந்தரையும் முறைப்படி போற்றிக்கொண்டு, காளத்தி நாதப் பெருமான் சந்நிதியடைந்து நமஸ்கரித்து வலம்வந்து அங்கே, தி ருக்கையால் நடனஞ்செய்து பரவசமாகி நின்ற கன்னியரைப் பரமசிவன் திருவருள் மிகுந்து அக்கினிலிங்கத்திலே செவ்வொளியும் மரகத வொளி யுமாகத் தரிசனமளிக்க, அவர்க ளன்பை நோக்கி மனமகிழ்ந்து திருமால் தேவர் சேவிக்கவும். உமைபிராட்டியார் உள்ளம் களிக்கவும், அ வர்களைத் தம்முன்னே கலப்பித்துப் பண்டுபோல் விளங்கினர். அப்போ து, அவர்களோடுடன் வந்த தோழியர், ஆலயமடைந்த கன்னியரை க்காணோமே யென்று தேடி மயங்குகையில், அந்தக்கன்னியர் முத்தியடை ந்ததை நிகழ்ந்த அவர்கள் பெயரால் சிவலிங்கப் பிரதிஷ்டைசெய்யக் கேட்டு, அத்தோழியர் கன்னி யரென அவ்விடமே ஆலயமமைத்து பிரதிஷ்டை செய்தார்கள் தற்கதி பெற விரும்பி... ஆதலால் யாதவமகாராசன் ம னங்களித்து. அருகே! தேவரீர் முற்கூறிய கீர்த்தி முதலியவற் றின் நன்மைக்கு மகத்துவங்களையும் அடியேனுக்கு உபதேசிக்கவேண்டு மென வேண்ட, இத்திருக்கன்னிகைகட்டாது மறைந்து விடச்செய்த வ டிவழகுடைய சிவபெருமானை மேலுஞ் சொல்லலாயினர்.

கன்னியர் சருக்கம் முற்றிற்று.

———

பிரமதேவர் மாதவயூபனை சிலந்தியாகச் சபித்தல்.

சிலந்தி முதல் முற்பிறப்புச் சருக்கம்.

சிலந்தி.

தாமரைப் பீடத்தில் எழுந்தருளியுள்ள நான்முகக்கடவுள் திருவடித் தொழிலைச்செய்துகொண்டு வரவும், தேவசம்மியனென விசுவகன்மனுடைய கன்னிகைக்குப் பிறந்த குமாரனாகிய மாதவயூபன் என்பவன், பிரமதேவர் பாற்படைக்கலையைக்கண்டு அவரைக்கேட்டும் மதியாது தானும் உலகத்தைப் படைத்தமை, அதனை யுணர்ந்த பிரமதேவர் அவன் மீது கோபங்கொண்டு அவனைத் தம்பால் வரும்படி சொல்லிக்க, மாதவயூபன் அவர் அழைத்ததைமதித்து அவர் முன்னே வந்துநிற்க, நீ நம்மை மதியாது இத்தகைச்செயலையிழைத்தமையின், சிறியதாயினும் செய்யுஞ் சிலந்தியாகுக வென்று சபிக்க, மாதவயூபன் வருந்தமெய்யிப்பனிக்கு பலவாறு துதித்தனன், பிரமதேவர் அவன்மேல் மனமிரங்கி, வருந்தாதே. சிவபெருமானெழுந்தருளிய கயாரண்ணிய க்ஷேத்திரத்தில் விளங்கும் வில்வவனத்தையடைந்து அக்கோயிலேயிருந்து, தேவதேவனாகிய சிவபெருமானை ஆசையோடு அர்ச்சனை புரிந்து முத்தியை யடைவாயென்று சாபானுக்கிரகஞ்செய்தனர். அக்காரணத்தினால், மாதவயூபன் சிலந்தியாகிப் பரமேசுவரனைப் பூசித்து வினையை யொழித்துமோக்ஷமெய்தினனென்று விடசங்கமர் கூறி இனிப்பாம்பின் முற்பிறப்பைப் பகர்வோம். மாதவமகாராசனே! கேட்பாயாக வென்று விடசங்கமராக விளங்கும் விமலர் விளம்பலாயினர்.

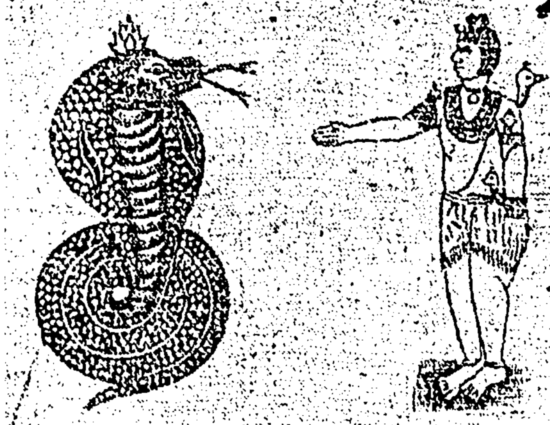

சிவபெருமான் பாம்பை சபித்தல்.

பாம்பு.

பதிப்பொருளாகிய பரமேசுவரன் கொண்டுள்ள சத்துவகுணங்களின் அகன்றும் உயர்ந்தும் ஒளி வீசுகின்ற காட்சி போலவும், கோடி சந்திரர்கள் ஒருங்கு வெளிவந்தாற்போலவும், விளங்கிப் பரமசிவனே குடியிருக்கின்ற வெள்ளிமலையாம் அதனை மகாவலியையுடைய கணங்கள் எல்லாம் சிறந்த காவல்புரியாநிற்கும். அம்மலை அநேக அற்புதங்களோடு கூடியுள்ளது. கற்பகமரச்சோலைகளும் சாமவல்லியென்னுங்கொடிகளும் அழகிய புட்களும் அங்கணுடைய பிறவி முதலிய துன்பங்களை விலக்குமென்றால், அம்மலையின் வளப்பத்தைச் சொல்லவேண்டுமோ! அதனிடையே சிவபுர முள்ளது. அதன் சிறப்பைக் கமலாசனனாகிய பிரமதேவரும் சொல்லமுடியா தென்றால், என்னைப்போலும் ஏழை மதியுடையோர் சொல்லத் தொடங்கினாலும் வசையேயல்லாமல் சிறப்புண்டாமோ. பெருமை வாய்ந்த அச்சிவபுரம் இரத்தினங்களாலும் பொன்னாலும் வெள்ளியாலும் செய்யப்பட்ட மாளிகைகளும் தெய்வீகம் பொருந்திய மதில்களும் செய்குன்றுகளும் கோபுரங்களுமாகக் கணக்கின்றி விளங்கும். அச்சிவபுரத்தின் மத்தியில் எம்பெருமானுக்குத் திருவாலயம் இத்தன்மைத்தென யாவராலுங் கூறமுடியாது, அழகும் உயர்வும் சமானமற்றதுமான சிறந்த மணிகளால் இயற்றப்பட்டுப் பிரகாசித்து விளங்கும். அதனிடையே வேதமுடிவைப் போலவும் அன்பர் மனம்போலவும் வடிவம் குணம் முதலியவற்றைக் கடந்த சிவபெருமான் உமாநாயகனும் பதிப்பொருளுமாக எழுந்தருளியிருப்பார். அவ்விடத்தில் தேவர்களும் கணங்களும் சூ

ஷிவர்களும் பூதர்களும் கருடரும் யக்ஷரும் நாகரும் கடல்போலக் கலந்து துதிசெய்வார்கள்.

ஒப்புயர் வற்ற சிவபெருமான், ஒருதினத்திற் சிங்காதனத்திலெழுந்தருளியிருப்பக் கருதி, தமது திருமேனியில் அணியத்தக்க புலித்தோலாடை முதலியவற்றை அணிந்து கொண்டபிறகு, ஆயிரம் பணமுடிகளையுடைய ஆதிசேடன் முதலிய நாகங்களை ஆபரணமாகவணியும்போது, காளனென்னும் நாகன் தனக்குற்ற காமநோயால் தன் காதலியாரிடஞ் சென்றிருந்தனனாதலின், சிவபெருமான் ஏனை நாகங்களைப்பூண்டு காளனைக் காணாமல் கருதுகையில், அவன் செயலையறிந்து காளனையழைத்து, நீ காமநோயால் மயங்கலக்கின ஆனபடியால் சயாரணிய மெய்தி நீ பாம்புரு வெய்துகவென்று கட்டளை தந்து, மீண்டும் அவன்பால்வைத்த திருவருளால், நீ அத்தன்மையிலே பாம்பாயிருக்கையில், சிவலிங்கத்தை யடைந்து பூசிப்பாய். அப்பொழுது ஒரு யானையும் பூசிக்க அங்கெய்தும், அதனை நீ கொல்லமுயன்று இருவரு மிறந்து முத்தியடைவீர்கள் என்று சிவபெருமான் சாபாநுக்கிரகங் கூறிவிடுப்ப, காளன் பாம்பாகிச் சென்றனன். காமநோயை விலக்கினவர்களுக்கன்றிப் பிறவித்துன்பம் மனையோர்க்கு நீக்கற் கெளிதாகுமோ. இனியானையின் முற்பிறப்பை யுரைப்பமென, விடங்கமரான சிவபெருமான் சொல்லுகின்றார்.

அத்திகணநாதர் யானையாகச் சாபம் பெறல்.

யானை.

திருக்கைலாயத்தில், பார்வதிதேவியாருடன் சிவபெருமான் ஏகாந்தமாக விருந்த ஒரு சமயத்தில், கணநாதர்களில் ஒருவராகிய அத்தி

யென்பவர் [illegible] சந்நிதி[illegible] செல்லவேண்டு மென்றெண்ணுகையில், வாயில்காப்போர் பெ[illegible]ளாகத் தேவி[illegible] தனித்திருந்தனர்கள்; இப்பொழுது செல்லுதலாகாது [illegible]யிருக்க வே[illegible]ண்டுமென்று இனிய சொற்களைச் சொல்லவும், அத்தியென்பான் [illegible]ச்சொல்லை மதியாது விரைந்து உட்புகுந்தவன். அவ்வாறு செல்ல[illegible], மலை மகளார்க்குச் சேர்பமுண்டாக, இப்போது இங்கே வ[illegible]ந்த அத்தியே! அத்தி (யானை) யாகவென மொழிந்தனர். அ[illegible]விதியை விலக்குவோருண்டோ? அப்பொழுது அத்தியும் மிகப்பய[illegible]ந், சிவபிரானையும் உமாதேவியாரையும் பலமுறை பணிந்து துதிசெய்து, அடியேன் புரிந்த பிழையைப் பொறுத்தருளவேண்டுமெனப் பெரி[illegible]வேண்ட, பரமசிவன் மனமிரங்கி, சயாரணியத்தில் யானை யுருவமடைகையில், சிவலிங்கப்பெருமானை அங்கோர்பாம்பு பூசித்துவரும். நீயும் அப்பெருமானைப்பூசித்து உனக்கும் அப்பாம்புக்கும் பகைவிளையுண்டாக இருவரும் இறந்து முத்தியுறுவீர்கள் போமென்றநுக்கிரகித்தனர். அங்ஙனம் அத்தி, அத்தியாகி யாத்திரைசெய்து முத்தியடைய சேர்ந்ததனைக் கூறி, இவ்வாறாகிய [illegible] யாறு நந்து முத்திபெற்றமையுஞ் சொல்லின்பேறும் யாதவமன்னர்க்கு வேதமங்கு, தலைவியாயெய்த சிவபெருமான் சொல்லலாயினர்.

சிவபெருமான் அருச்சுனனைக் கண்ணப்பராகவெனல்.

கண்ணப்ப நாயனார்.

பாண்டவகுமாரரில், அர்ச்சுனன் தன்பகைஞராகிய துரியோதனாதியர்களைப் பிரயோகித்து வெல்லும்படி சிவபெருமானிடம் ஒப்பற்றபாசு

பாசுபதாஸ்திரத்தைப் பெறும்படி கருதி, இந்திரகீல பர்வதமடைந்து, ஒரு நல்லவிடத்தில் வசித்து ஸ்நானஞ் செய்து மடிவஸ்திரமணிந்து, நன்கு நியமனப்படி திருவெண்ணீற்றினை உடல்முழுவதும் பூசி, உருத்திராக்கமாலை தரித்து, சிவபஞ்சாக்ஷரி மந்திரஞ் சபித்துக்கொண்டு மேன்மையமைந்த ஸ்தானத்திற் பொருந்தி விரும்பிய யோகாசனங்கொண்டு பிராணவாயுவை இடகலை பிங்கலைகளிற் செல்லாது, சுழுமுனையிற் செலுத்தி, ஆறு தாரங்களிலும் மேம்பட்டு, பிரமரந்திரத்திலுள்ள ஜோதி சொரூபத்தில் மனோலயமுண்டாகக் கடுந்தவம் புரிந்தனன். இப்படித் தவத்துடனிருக்கையில் அர்ச்சுனனைக் கொல்லும்படி, துரியோதனனால் ஏவப்பட்ட மூகாசுரனென்பவன் பன்றிவடிவோடு அங்கடைந்து அங்கேயுள்ள முனிவர் முதலிய பெரியோர்களுக்குத் துன்பம் விளைத்துக் கொண்டிருந்து, கண்டோர் இயமனே வந்தனனென்று நடுங்கும்படி செய்துவந்தது. ஒருநாள் இந்திரகீலபர்வதமுற்றும், முனிவர் ஆசிரமங்களாவும், மலைகளும்பிலே பெயர முற்றும் பெயர்த்தும் விளங்க, சிவபெருமான் தம்முடன் கோகிலத் தவசியிருக்கும் அர்ச்சுனனுக்கு அருள் புரிய நடராஜ வண்ணம் அதனையடக்கத் திருவுளங்கொண்டு, காலிற் செருப்பணிந்து புலித்தோல்கட்டிக்கொண்டு, உடைவாள் செருகிக்கொண்டு, பலகறை நன்றிமணி சங்கமணி ஆதிமணி கொண்டமணிகளால் அழகு செய்துகொண்டு அம்பறாத்தூணி கட்டிக்கொண்டு, வில்லும் அம்பும் கைக்கொண்டு வேடுவ வடிவாயினர். உமாதேவியாரும் சிவபெருமான் கொண்ட வேட்டுவத் திருக்கோலத்திற் கேற்ப, தாமும் வேட்டுவப்பெண் வடிவாய்ப் பக்கலில் வந்தனர். காட்டில் இருவரும் ஒருவர்பின் ஒருவராகச் செல்லுகையில் அப்பன்றி இறைவர்முன் ஆர்ப்பரித்துவர, சிவபெருமான் சிறிது கோபமின்றி விளையாட்டினையாய் ஒருகூரிய அம்பினைச் செலுத்த, அது அப்பன்றியின் மேற்பாய்ந்ததும் மழை பொழியும் மேகக்கூட்டம் போல இரத்தஞ்சொரிந்து வேட்டுவனுக்குப் பயந்து ஓடி மறைந்தொளித்தது. இவ்வேளை அதனைத் துரத்திக்கொண்டு பின்தொடர, அம்முனிவர் தவச்சாலையருகில் ஓடியது. அதைக்கண்ட முனிவர் பலரும் பார்த்து திகைத்தனர். அதைக்கண்ட அர்ச்சுனன் அப்பன்றியைச் சினந்து தனக்கையில் வில்லும் அம்பும் தாங்கிச்சென்று கோபத்தோடெதிர்த்து அயிலினைத்தக்க கூரிய அம்பினைப்பூட்டி எய்தனன். அப்பன்றி விழுந்திறந்தது. அப்போது வேடவடிவமாக வந்த சிவபெருமானும் அங்கடைந்து இதை நான் கொன்றேனென்று சொல்லவும், அர்ச்சுனன் நன்றிகெட்ட வேடா! நன்றாகச் சொல்லினை. உன்னுடைய அம்பும் இச்சிறுடலில் உருவியதோ? நான் விடுத்த அம்பிலேயே பன்றி உயிர்விட்டது, நீ உன்பயனற்ற வில்லையெடுத்துக் கொண்டு குடிசைக்குப் போவென, அதனால் அர்ச்சுனனுக்கும், சிவபெருமானுக்கும் சண்டையுண்டாக இருவரும் அம்புகளைச் செலுத்திப் போர் செய்கையில் அர்ச்சுனன் நாணியற்ற தன் வில்

லைக் கொண்டு சிவபெருமான் திருமுடிமேல் மோதியடிக்க, அகில சராசரங்களும் அவ்வடி படும்படி அவ்வடியைச் சிவபிரான் ஏற்றுக் கொண்டனர். பிரமதேவர் வெகுகாலந் தேடியுங் காணமுடியாத திருமுடியில் அர்ச்சுனன் அடிதனை ஏற்றுக்கொண்ட சிவபெருமான் அடியவர்க்கெளியன் என்பதனைக் குறிக்கின்றனர். பின்பும் இருவரும் வெகுநேரம் மற்போர்புரிந்தனர். பாண்டுமைந்தனைக் குழந்தையாடிய விளையாட்டாகக்கருதி அதைப்போலவே தீண்டி விளையாட்டாகச் செருச்செய்து இறுதியில் தமது திருவடியைக்காட்ட, பிரமாதி தேவர்கள் ஜயவொலி செய்து துதித்தனர். சிவபெருமான் காணக்கண்ட சதுர்புஜதாரியாய் உமாசமேதராய் இடபாரூடராய் திருமால்முதலிய பெருந்தேவர்கள் தனித்தனி துதிசெய்யப் பேரருட்டிறத்தோடு விளங்குவதை ஐயன் தரிசித்து, உடனே அவன்புரிந்த செயல்களை இவ்வழியென்று எவர்தாஞ் சொல்வர். ஒருவருமிலர்.

அர்ச்சுனன் உடல்நடுங்கினான். வியர்த்தான், மனமிளைத்தான். மிகுந்த அன்பு மனத்திலடங்காமல் ஆனந்தக் கண்ணீர்பெருகினான். சிவபிரானை பலமுறை பணிந்தான். மயங்கினான் ஒருவாறு மனந்தெளிந்து, ஐயனே! அடியேன் புரிந்த குற்றத்தை மன்னித்தருள வேண்டியது தேவரீர் இருவரையும் அறியாதென்று பலவாறு துதிசெய்தான். அதன்கண் அடியார்க்கெளியனான சிவபெருமான் கேட்டு, ஆசீர்த்து நீ சொன்னவைதருக்கவே. அஞ்சவேண்டாம். நீ விரும்பிய வரத்தைக்கேள் அவ்வண்ணமே வரமளிப்போமென்று திருவாய்மலர்ந்தருள, அர்ச்சுனன் சிரமப்படக் கைகளைத் தொழுது நின்று, அடியேன் பிறவிக்கடலிற் பட்டுழலுகின்றேன். அடியேன் உய்யும்வகையாக முக்தியைக் கொடுத்தருள வேண்டுமெனக் கேட்கவும், சிவபெருமான் அர்ச்சுனா! நீ உன்சத்துருக்களைக் கொல்லும்படி பாசுபதாஸ்திரம் பெறத் தவஞ்செய்தனையாதலின் அதனைமுதலிற் பெற்றுக்கொள்ளென்று பிரசாதித்து, நீ எம்மை வேடுவனென்று இகழ்ந்து பேசினபடியால் நீயும் வேடனாகப் பிறந்து தன்னையே [illegible] அன்பின்வடிவாகி கம்பமாகிய சிவலிங்கத்தைக் கண்டு பழிவு முதலியன [illegible] நற்பத்தியோடு சர்வோத்தமமாகப் பூசித்து, பன்றி முதலிய [illegible] கொன்று தசையமுதை யுண்பித்து வருகையில் உனக்குமுத்தி கொடுப்போம். இனி உன்னிடஞ் சாருவென்று சிவபிரான் மறைந்தருளினார். அக்காரணத்தினால் அர்ச்சுனனும் கண்ணப்பராகிச் சிவார்ச்சனைசெய்து முத்திபெய்தலாயிற்று என்று சங்கமவடிவமாக வந்த சிவபெருமான் திருவாய்மலர்ந்தருளினார்.

சங்கமேசர் சாற்றியருளிய தென்கைலாய மான்மியத்தை முற்றுங் கேட்டயாதவ மன்னர், எம்பெருமானே! அடியேனை பொருபொருள

கக் கருதித் தாய்போலக் கருணைகொண்டு இருவரும் மலர்த்தருவினீர் யான் செய்த பூர்வபுண்ணியங் கைகூடியது என்றுகூறி அவர் திருவடியில் சாஷ்டாங்கத் தெண்டனிட்டெழுந்து எதிரேகைகட்டிநின்றபோது, விடசங்கமர் நீ முதலில் கொணர்ந்தியடைந்த சிவபெருமானுக்குத் திருவாலயஞ் செய்விக்கக் கடவையென்று கூறியருளி அந்தர்த்தானமாயினர். இவ்வாறுவிட சங்கமர் மறைய, யாதவமன்னர் பூமியில் வீழ்ந்து பணிந்துநின்று சொல்லற்கரிய ஆச்சரியத்துடன் யான்பிறந்த பயனடைப் பிறவியயனெய்தியதெனக் கருதி இன்பமிகுந்து விளங்கினர். அவர் செய்கை இவ்வளவென்று அளவிடற்கிடமில்லை.

யாதவமன்னன் பணிப்பெண்ணுரு நடுநாள்த்தெரிதல்.

யாதவமன்னன் தென் கைலாயத்திறையவரே இங்குவிடசங்கமாக எழுந்தருளிய செய்பதை யுணர்ந்து, அவ்விறைவர் இங்கெழுந்தருளி இக்கலந்திருக்கும் காளிகையென்பா தவஞ்செய்தனனெனக் கும்பிட்டு ஆலயமமைக்க எண்ணிவோ அவருக்கு அபரிமிதமாகச்சொரிந்து, ஐயோ! நீ

இனிச் செல்வத்தோடிருந்து உடல் சிறந்தவனாகச் செய்யவேண்டுமென் னக் கட்டளையிட்டு, சந்தோஷத்துடன் மதுகாங்க நகரத்தில் சென்று வருகவென. ஆகையால் அவ்வனவிலிருந்து விருதுடைய முதலிய ஆயுதங்களோடு தசித்துப் பலவாத்தியங்கள் முழங்கப்பெருஞ் சேனையோடு, பல்லக்கிலேறி, குடைகொடி சாமரமுதலியன சூழ்ந்துவர மறைக்கப் பெருந்திரளாகச் சென்று, தென்கைலையையடைந்து, பாசுவேசையுடைக்கும் பராபரனுடைய வாசஸ்தானத்தைப் பணிந்து அன்போடு கூடிய மனத்தராய் நல்லதோரிடத்திலிருந்து, சடைமுடியணிந்த சங்கரனுக்கு கர்ப்பக்கிருகம் அர்த்தமண்டபம் மகாமண்டபம் திருமதில் திருக்கோபுரம் அலங்காரம் பலிபீடம் முதலியன செய்வித்து, அம்மையாகிய ஞானப்பூங்கோதையருக்கு ஆலயமுதலியனவும், விநாயகப்பெருமானுக்கு திருக்கோவிலும் குமாரசாமி தெய்வயானையம்மையார் வள்ளிநாயகியாரோடும் இருக்கத்தக்கதோர் விலக்குமாறு ஆலயமும், திருமால் பிரமன் சூரியன் சந்திரன் பைரவன் துர்க்கை சண்டேசுரர் திருக்கூட்டம் இவர்கள் முதலிய பரிவார தேவர் கோவில்களும் ஆ முதலியவற்றையும் செய்வித்து, வாகனங்கள் இரதங்கள் விமானங்கள் முதலியன அழகுற அமைப்பித்து, சிறந்த ஆபரணங்களுஞ் சேர்ப்பித்து, பொன்முதலிய நிதியை விளங்கக் கொடுத்து, ஆறுகாலங்களிலும் நித்திய நைமித்திக பூசைகள் முறைப்படி சிறப்பாக நடக்கச்செய்து, திருவிழாச் செய்வித்து யாதவமகாராசன் ஆலயமாக அநுபவத்தோடு நீதிசெங்கோல் செலுத்தி, நெடுங்காலம் வாழ்ந்து கைலை அருளுடைய காளத்திநாதர் சரணகமலபாதத்தில் அமர்ந்தனர்.

இத்தகைச்சிறப்புப்பொருந்திய தென்கைலாயப் பெருமானுடைய மகாத்மியத்தைச் சந்தோஷமாகச் சொன்னவர்களும் கேட்டவர்களும் படித்தவர்களும், மனைவிபுத்திரர் செல்வ முதலிய வளங்களோடு இவ்வுலகில் வாழ்ந்து இறுதியில் சிவபதவி யடைவார்கள்.

வையக முழுதும் வாழ்க மாதரும் வாழ்க வேதம்.
செய்யபோ லாசன் செய்ய திருவருள் செய்வே னோக்க
சைவமே யோங்க மன்பர் தாணியின் விளங்க மோங்க
ஐயரு மணமேசரி டென மருந்தவர் வாழ்க மிக்கே.

முற்றிற்று.

ஸ்ரீ காளத்தி நாதர் கழலிணை வாழ்க.

72

சிவமயம்.

விஞ்ஞாபனம்.

அன்பர்களிதயத்தின்புற் றிலகுமருட்பெருஞ்சோதியை இருட்கெடவிளைநந்தகம் மெய்யன்புடையீர்! "வினை-கொன்ற கல்லவர் கொள்ப வென்றொன்னியே." என்றித்திகாளத்திப்புராணத்தை ஸ்ரீ கருணைப் பிரகாச சுவாமிகள், சிவப்பிரகாச சுவாமிகள், வேலையசுவாமிகள், இரு [illegible] வாக்கருளினரேனும் ஆசை வெட்க மறியாதென அத்தாபீதி [illegible] வாசகமாக வெழுதிய யான் வெகு முதியோர்களின் கருத்திற்கு முரணி லொவ்வாதியாகாது பாதுகாக்க மறுபதிப்பைத்திருத்த வீரென [illegible] னுடன் வழிபார்க்கின்றேன்.

செ. மு. சு. சண்முகசுந்தர நாயகர்.

செப்டம்பர் 1986
சிதம்பரம்
நவம்பர். 1986
[illegible]

விளம்பரம்

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]